கழக வெளியீடு: அகூரு

முற்கால பிற்காலத் தமிழ்ப்புலவோர்

பல்லாவரம்
பொதுநிலைக்கழக ஆசிரியர்
மறைத்திரு. சுவாமி வேதாசலம்
என்னும்
மறைமலையடிகள்
இயற்றியது

திருநெல்வேலித் தென்னிந்திய
சைவசித்தாந்த நூற்பதிப்புக் கழகம், லிமிடெட்
திருநெல்வேலி :: சென்னை-1.

First Edition: (Author) Sept., 1936.
Reprint: (Kazhagam) July, 1957.

MURKALA PIRKALA THAMIZH PULAVOR
(Ancient and Modern Tamil Poets)

Published by

THE SOUTH INDIA SAIVA SIDDHANTA WORKS PUBLISHING SOCIETY, TINNEVELLY, LTD.,
1/140, BROADWAY, MADRAS - 1.

Head Office:

98, EAST CAR STREET, TIRUNELVELI.

Appar Achakam, 2/140, Broadway, Madras - 1.—C. 2100.

பதிப்புரை

நாட்டின் மேன்மையனைத்தும நாட்டின் வளத்தைப் பொறுத்தே வரையறுக்கப்படும். நாட்டின் வளம் மடியா வுள்ளத்து மாண்புமிக்க குடியாம் நல்லுழவர்களைப் பொறுத்தேயுண்டாம். அவ் வளத்தினை வேண்டிய வேண்டியாங்குப் பயன்பெறச் செய்யும் வணிகராகிய கொண்டுவிலை செய்வாரால் அந் நாடு பசியின்றி வாழும். ஆக்கப்பாடுகள் அமைக்கும் கைத்தொழில் வல்லாரால் அந் நாடு, அணிநலம் பெற்று உடற்பிணியின்றித் திடனுற்றுச் சிறக்கும். உயிரினும் சிறந்த மொழிநலத்தால் நாகரிகப் பண்பாடும் ஒற்றுமையும் உறவும் பொலிந்து பொற்புறும். அறமுறை திறம்பா ஆட்சிப்பண்பால் அகப்புறப் பகைகள் அகன்று அந் நாடு மிகப் பயன் எய்தி வயங்கும். நாட்டினையும், மொழியினையும், நாட்டுள் வாழும் மாந்தரையும், மாந்தரைக் கண்ணிற்காக்கும் வேந்தரையும், கடவுள் நெறியினும் காவன் முறையினும், அன்பருள் ஈகை அறமுறை இன்பம் துன்பில் வாழ்க்கைத் துறையினும், கல்வி கேள்வி அறிவு கடப்பாடு முதலிய செல்வநிலையினும் செலுத்தி இம்மை உம்மை அம்மை வாழ்வில் விழுப்பேறெய்துமாறு தாமும் ஒழுகி ஓவாது ஒழுகுவிக்கும் நல்லிசை வாய்ந்த செந்நாப் புலவரால் சீரும் சிறப்பும் வரம்பின்றிப் பல்கிப் பிறநாட்டாரும் விழைந்துவந்து வேண்டுவ பெற்றுத் தாழுமாறு வீறுற்றுப் பிறங்கும்.

தாய்மொழியைத் திரிய வொட்டாமலும் அழிய வொட்டாமலும் சேயெனநின்று ஆவன புரிந்து ஆண்மையொடு காப்பார் செந்நாப்புலவரே யாவர். அங்ஙனம்

அவர் காத்திலரேல் மொழி திரிந்தும் அழிவுபாடுற்றும் புதுமொழியாய்ப் போய்க்கழியும். மொழிவேற்றுமையால் மக்கள் பிளவுபட்டு ஒற்றுமைகுன்றி உறவுநீங்கிப் பகையாய்ப் போரும் பூசலும் ஓவாது பூண்டு வலிவும் நலமும் இழந்து நலிவுற்று நைவர். மொழி திரிபடைவது இலக்கண வரம்பை அலக்கழிப்பதால் உண்டாம். மொழி அழிவெய்துவது விழுமிய தூய தாய்மொழிச் சொற்களைக் கொன்று சேய அயன்மொழிச் சொற்களை வரைதுறையின்றிப் புகுத்தி வனப்பழிப்பதால் உண்டாம்; இப் பொல்லாங்கு உள்ள உறுப்பை வெட்டி எறிந்து தோல் மரம் பொன் முதலியவற்றால் உறுப்பமைத்து ஒட்டவைப்பதை யொக்கும்.

தமிழ்த் தாயின் தனி முதன்மைத் தவமகனாராய்த் திகழ்ந்து முற்கால முதன்மை சேர் செந்நாப் புலவர்களின் நல்லிசை வரம்பினின்று அவர்கள் போன்று மறமானமிக்காராய் அத் தீந்தமிழினை திரிபடையாமலும் அழிவுபாடெய்தாமலும் தொன்றுபோல் நின்றிலங்கத் தூய தொண்டாற்றித் தோலா நல்லிசை பெற்று மேலோர் விழைய அம்மை வாழ்வு எய்தியவர் ஆசிரியர் மறைத்திரு மறைமலையடிகளாரே யாவர். நூலின் பெயர் 'முற்கால **பிற்காலத் தமிழ்ப்புலவோர்**' எனத் தரப்பெறினும் நூல் எல்லை காணமுடியாத பலவாயிர யாண்டுகளுக்கு முன் தோன்றிய தமிழ்நாட்டின் தனிச் சிறப்பும், இனித்த தமிழ் மொழியின் இயலமைப்பும், பொய்ம்மை எட்டுணையும் புகவொட்டாது மெய்ம்மை நாட்டி மிளிரும் விழைதகு மாண்பும், அம் மொழியினை உயிரெனக் காத்த தோலா நல்லிசை மேலோராம் செந்நாப் புலவர் திறனும் அவர் வழிநின்று ஒழுகி எல்லா நலனும் எளிதின் எய்தி இன்புற்று வாழ்ந்த மாந்தர் வேந்தர் மாட்சிமிக்க வரலாறு

களும், தலையாய தமிழ்ப் பண்பாடும் நாகரிகமும் உலகெங் கணும் பரவி உலகை உய்வித்த உண்மையும், தமிழ்மொழி கல்லாது வடமொழியும் பிறமொழியும் கற்று நம் நாவலந் தீவாம் இப் பரதகண்டத்தின் பண்டைய ஆராய்ச்சிகளைக் கண்டறிய முற்பட்டு வழுக்கிப் புரைபட்டுப் பொய்புகன்றோர் இழுக்குகளும், பிற்காலப் புலவோர் தம் முன்னோர் வழி நில்லாது அயன்மொழி மயக்கால் பொய்ப்புனைவுகளும், உண்மைக்கு மாறான வரலாறுகளும், அயன்மொழிச் சொற் களை வரைதுறையின்றி நிரம்பப் புகுத்தி வரம்பும் வனப்பும் அழித்த புன்மைகளும் இப்பொழுது நாம் மேற்கொள்ள வேண்டிய மாண்புகளும் மலைவிளக்காய் விளக்கும் தலை சிறந்த உலக ஆய்வு நூல் என்று உண்மை கண்டு உளங் கனிந்து உரைப்பது பொருந்தும். இது பதினொன்கு பெருந் தலைப்புகளைக் கொண்டு திகழ்கின்றது.

இந் நூல் ஆசிரியரவர்களால் 1936-ஆம் ஆண்டு வெளியிடப்பட்டுள்ளது. இப்பொழுது நம் கழக வெளி யீடாக இரண்டாம் பதிப்பு வெளிவருகின்றது. இந் நூலின் உண்மையும் உயர்வும் வண்மையுமோர்ந்து நம் பல்கலைக் கழகத்தார் பி. ஏ., பி. எஸ்ஸி, வகுப்புகட்குப் பாடமாக அமைத்துள்ளார். இது, நாட்டுக்கும், மொழிக்கும், நல்லாட்சிக்கும், நன்னெறிக்கும் உற்றிடத்துதவும் ஒப்பில் ஒரு துணையாகும். பல்கலைக் கழகத்தாரைப் பாராட்டு கின்றோம். பொதுவாகப் பெருமக்களும் சிறப்பாக ஆசிரிய மாணவர்களும் ஊன்றிக்கற்று உண்மைப் பயன் எய்துவார் களாக.

சைவசித்தாந்த நூற்பதிப்புக் கழகத்தார்.

முன்னுரை

திருவள்ளுவர் ஆண்டு கஅகூசு, வைகாசித்திங்கள், உகூ-ஆம் நாள் திருநெல்வேலி மாநகரிற்கூடிய **சென்னை மாகாணத் தமிழர்மாநாட்டின்** புலவர்பேரவையில் யாம் அவைத்தலைவராய் நின்று நிகழ்த்திய சொற்பொழிவையே பின்னர் மிக விரித்தெழுதி **முற்கால பிற்காலத் தமிழ்ப் புலவோர்** என்னும் இந் நூலாக வெளியிடலானேம். இடையிடையே வெளியூர்களிற்கூடும் அவைகளை நடத்துதற்குப் போய்வந்தமையாலுஞ், செந்தமிழ்மொழியிலுஞ் சைவ சித்தாந்தத்திலும் பொதிந்துகிடக்கும் அரும்பெரும் பொருள்களை இவ் வுலகமெங்கணுமுள்ள அறிஞர்கள் தெரிந்து நலம்பெறல்வேண்டி அவையிற்றை யாம் ஆங்கில மொழியில் எழுதி இரண்டு திங்கட்கு ஒருகால் ஒரு வெளியீடாகச் சென்ற ஒன்றரையாண்டுகளாக வெளியிட்டு வருதலாலும், இவற்றிடையே எம்முடைய பல புதிய தமிழ் நூல்களையுஞ் செலவாய்ப்போன பல பழைய தமிழ் நூல்களையும் அச்சிடுவித்துவருதலாலும், இவற்றின்பொருட்டு இரவு பகல் ஓவாது பற்பல நூல்களை ஆராய்ந்து வருதலாலும், பலதிறத்தவான இந் நன்முயற்சிகளினூடே உடம்பு நலங் குன்றிப் பின்னரது முன்போல் மீண்டு நன்றுதற்குப் பல நாட்கள் கழிதலாலும், இந்நூல் இடையிடையே விட்டு விட்டெழுதி முடிவுபெறுதற்கு இரண்டாண்டுகளும் மூன்று திங்களும் ஆயின.

முற்காலத்து விளங்கிய செந்தமிழ் நல்லிசைப் புலவர்கள் தமதருமைச் செந்தமிழ்மொழியைத் தம் இன்னுயிரினும்

விழுமிதாக ஓம்பிப், பொய்சிறிதுங் கலவா அறவுரையே பகருந் தமது நாவால் மெய்ப்பொருள்களையே நிரப்பிய பாக்களும் நூல்களும் அதன்கண் இயற்றி, அதனை மேன்மேல் உரம்பெற வளர்த்துவந்தனர். அதனால் அஃது அஞ்ஞான்று மலைமேல் ஏற்றிய நந்தாமணி விளக்குப்போல், தனது பொங்குபேரொளியை எங்கணும் வீசி, இவ் வுலகின் கண்ணிருந்த மாந்தரெல்லாருடைய அறிவுக் கண்ணையும் விளங்க விளக்கிற்று. மற்றுப் பிற்காலத்தே, அஃதாவது சென்ற அறுநூறு ஆண்டுகளாகத், தோன்றிய தமிழ்ப் புலவர்களோ பெரும்பாலுந் தம்முன்னோர் சென்ற நெறியே தேர்ந்து செல்லாதவர்களாய், அவர் சென்ற மெய்ந்நெறி பிழைத்துப், பொய்ந்நெறி ஏகித் தமதருமைச் செந்தமிழ் மொழியின் தூய்மையை ஓம்பாது, அதனைப் பிறமொழிச் சொற்களொடு கலந்து மாசுபடுத்தியதல்லாமலும், அதன்கண் மெய்யல்லாதனவும் முழுப்பொய்யும் மிடைந்த பாவும் நூலும் இயற்றி அதன் மெய் வழக்கினையும் பாழ்படுத்திவிட்டனர். அவ் விருதிறமும் பிரிந்து நனிவிளங்க விளக்கிக் காட்டினாலன்றி, இனித் தமிழ் கற்பார் தமிழ் மொழியினையும் அதனை வழங்கும் மக்களையும் பேணி வளம்படுத்தாரெனக் கருதியே இந் நூலை இயற்றலானோம். இதனைப் பயில்வார் பண்டைத்தமிழ் நல்லிசைப் புலவரின் அளக்கொணா மாட்சியும் மெய்வழக்கும் நன்கறிந்து, அவர் ஒழுகிய மெய்யொழுக்கத்தையே கடைப்பிடித்துத், தாம் மிக்குயர்வதொடு, தமிழையுந் தமிழ்மக்களையும் மிக்குயரச் செய்வார்களாக !

பல்லாவரம்,
பொதுநிலைக்கழக நிலையம்,
திருவள்ளுவர் ஆண்டு ௧௯௬௭,
ஆவணி, ௧௫.

மறைமலையடிகள்.

ஓம்

முற்கால பிற்காலத் தமிழ்ப்புலவோர்

க. மக்களின் முக்காலவுணர்வு

முற்காலத்திருந்த தமிழ்ப்புலவர் நிலையினையும் பிற்காலத்துள்ள தமிழ்ப்புலவர் நிலையினையும் ஒப்பிட்டுப் பார்த்தாலன்றி, இனிவருந் தமிழ்ப்புலர் தமது நிலையினை மேன்மேல் உயரச்செய்தலும், இத் தமிழ்நாட்டின்கண் உள்ள கல்வியறிவில்லாத் தமிழ்மக்களைக் கல்வியறிவில் உயர்த்துதலும் ஏலா. ஆதலால், முன்பின் என்னுங் கால வேறுபாட்டால் நிலையும் வேறுபட்டுள்ள இருவேறு தமிழ்ப் புலவரின் தன்மைகளை ஆராய்ந்துபார்த்தல் புலவர்க்கே யன்றித், தமிழ்மொழிப் பயிற்சியினை வேண்டுவார் அனைவர்க்கும் இன்றியமையாததாய் இருக்கின்றது.

மேலும், இப்போதுள்ள நிலையளவில் அமைதிபெற்றிருப்பது பெரும்பாலும் விலங்கினங்களில்மட்டுமே காணப்படுகின்றது. பசியெடுத்தவுடனே இரை தேடித் தின்பதும், பசி தீர்ந்தவுடன் உறங்குவதுங், காமவிருப்பு மிகுந்தக்கால் ஆணும் பெண்ணுமாய் மருவி யின்புறுவதும், அங்ஙனம் மருவுதலாற் பிறக்கும் இளங்குழவிகளை அவை தம்மைப் பாதுகாத்துக்கொள்ளும் பருவம் எய்துந்துணையும் வளர்த்து அதன்பின் அவற்றொடு தொடர்பின்றி யொழுகுவதும், விலங்கினங்களில் மட்டுமே காணப்படுகின்றன. இவ்வளவுக்குமேல், அவை நம்முடைய முற்கால நிலைமையினை இப்போதுள்ள நிலைமையுடன் இணைத்துப் பார்த்து,

இனிவருந் தமது எதிர்கால நிலைமையினை ஒழுங்குசெய்து கொள்ள வல்லன அல்ல. ஆனால், மக்களினுந் தாழ்ந்த சிற்றுயிர்களில் எறும்பு தேனீ முதலான சில சிற்றுயிர்களோ தமது பிற்கால நிலைமையினையும் உணர்ந்து அதற்கேற்றபடி தமது நிகழ்கால முயற்சியினை இசைத்து நடக்குந் தன்மையவேனும், அவை அங்ஙனஞ் செய்வதூஉந் தமக்குள்ள இயற்கை யுணர்ச்சியினால் அல்லாமற் பகுத்துணர்ச்சியினால் அன்று.

ஆனால், மக்களோ உண்ணல் உடுத்தல் உறங்கல் இன்புறல் என்னும் நிகழ்கால நுகர்ச்சியளவில் அமைதி பெறாது தாமுந் தம்மைச்சார்ந்தாரும் நண்பரும் பகைவருமென்னும் இவரெல்லாம் முன்னிருந்த நிலைமையினை எண்ணிப்பார்த்து, அதற்கும் இப்போது நடைபெறாநின்ற தமது நிகழ்கால வாழ்க்கைக்கும் உள்ள தொடர்பினையுந் தொடுத்தாராய்ந்து, இனி வரக்கடவதாகிய தமது எதிர்கால வாழ்க்கைக்கு வேண்டுங் கருவிகளையும் இப்போதே தேடிப்பெற்று, அவ்வெதிர்கால வாழ்க்கையைக் குறியாக வைத்தே தமது நிகழ்காலமுயற்சியினை நடைபெறச் செய்கின்றனர். இருந்தவாற்றால், மாப்பெருங்கடல் ஒன்றிலேயுள்ள மலைகளையும் மணன்மேடுகளையும் மிகுவிரைவாய்ப் பேராற்றலுடன் செல்லும் நீரோட்டங்களையும் மென்காற்றும் புயற்காற்றும் வீசும் பருவங்களையும் கோள்கள் நாள்களின் இயக்கங்களையுந் தான் செல்லும் நாடு நகரங்களின் இருப்புகளையும் முன்னதாக நன்கறிந்த மீகாமன் ஒருவனே அதன்கண் இப்போது தான் கொண்டு செலுத்தும் மரக்கலத்தினைச் செவ்வனே செலுத்த வல்லனல்லது, அவைதம்மை முன்னறியாப் பேதையொருவன் அதனை அதன்கண் நடத்தமாட்டுவனோ? அதுபோல, இவ்வுலகவாழ்க்கை யென்னும் மாப்பெருங்கடலிலே

தமது உயிர்வாழ்க்கை யென்னும் மரக்கலத்தினை நடத்து
லுறும் மக்கள் ஒவ்வொருவருந், தமது வாழ்க்கைக்கு
இசைவான காலம் இடங் கருவிகளையும் அதற்கு மாறான
காலம் இடங் கருவிகளையுந், தம்மோடு ஒத்த தொடர்புடை
யாரையுந் தமக்கு மாறாய்நிற்கும் பகைஞரையுந், தமக்கு
ஒத்தாரைத் துணைகொண்டு அல்லாரை விலக்கியொழுகும்
வகைகளையும் முன்னறிந்து, தமது வாழ்க்கை எதன்
பொருட்டு நடைபெறுகின்றது? அஃது எதன்கட் சென்று
எவ்வாறு நிலைபெறும்? என்னும் வருங்கால உணர்வினை
யும் உடையராயினல்லது, அவர் தமது வாழ்க்கையினை
அறிவும் பயனும் இன்பமும் மேன்மேற் பெருக நடத்த
மாட்டுவாரல்லர். செல்கால வருங்கால நிகழ்ச்சிகளைத்
தமது நிகழ்கால வாழ்க்கையுடன் பிணைத்துப்பார்க்கவும்,
பார்த்து அதனை அவற்றிற்கேற்ப நடைபெறுவிக்கவும்
வல்ல தகுதி மக்களுக்கேயல்லாமல், மக்களல்லாத விலங்
கினங்கட்கும் அவற்றினுந் தாழ்ந்த பிற சிற்றுயிர்கட்கும்
பெரும்பாலும் இல்லையன்றோ? அத்தகைய தகுதியிருந்தும்,
அதனைப் பயன்படுத்தும் அறிவும் முயற்சியும் இல்லாதவர்
மக்களெனப்படுவரோ? உணர்ந்து பார்மின்கள்!

செல்கால வருங்கால நிகழ்ச்சிகளைத் தமது நிகழ்கால
வாழ்க்கையுடன் இயைத்து, அதனை மேன்மேற் பெருகும்
அறிவாலும் மேன்மேன் முறுகும் முயற்சியாலுந் திறம்பட
நடாத்துவாரே, அதனை அங்ஙனம் நடாத்தாத ஏனைமக்களி
னுஞ் சிறந்த நாகரிகவாழ்க்கை வாய்ந்தவராய்த், தாமுந் தாம்
பிறந்த மக்கட்கூட்டமும் எல்லா நலங்களிலும் எல்லா
ஆற்றல்களிலும் மிக்குயர்ந்து, அங்ஙனம் உயரமாட்டா
ஏனைமக்களை யெல்லாந் தம் அடிக்கீழ்ப்படுத்து இனிது
வாழக் காண்கின்றேம். எனவே, தாம் பிறந்த மக்கட்
குழுவின் முன்னோர் இருந்த நிலையினை நன்காராய்ந்து

காண்டலும், இனித் தாம் அடையப்போகும் நிலையினை முன்னுய்ந்து தெளிதலுந், தான்நின்ற நிலையில் நின்றே முன்னும் பின்னும் நோக்கும் அரிமாவையொத்த உரவோரின் மாண்டகு செயல்களாதலும், அங்ஙனம் முன்பின் நோக்காது பிறரைச்சார்ந்து அவர் தருவன பெற்று உண்டு உடுத்து உறங்கி உறுவதுநினையாது கழிதல் நரிமாவையொத்த இரவோரின் இழிதகு செயல்களாதலும் நன்கு பெறப்படும்.] [பெறப்படவே, [முன்பின் நோக்கி இம்மை மறுமைக்காவன செய்யாதவர், கல்வியில் மிக்கவரேயாயினுஞ் செல்வத்திற் சிறந்தவரேயாயினும் நிலைகளில் உயர்ந்தவரேயாயினும், அவரெல்லாம் உண்டு உறங்கி இன்புற்றுக் கழியும் விலங்கின்வாழ்க்கை யுடையராயிருத்தலால் அவரை அவ் விலங்குகளோடு ஒத்தவராகவாதல், விலங்குகட்கில்லாப் பகுத்தறிவு தமக்கிருந்தும் அதனைப் பயன்படுத்தாமையின் அவ் விலங்குகளினுங் கடைப்பட்டவராகவாதல் வைத்துவிடுதலே செயற்பாலது.]

இனி, முன்பின் நோக்கித் தமது வாழ்க்கையைச் சீர்திருத்தி நடத்தல் மக்களாய்ப் பிறந்த மன்னுயிர்க்கே வாய்த்த பெரும்பேறாயினும், அப் பேற்றினைப் பயன்படுத்தி மேன்மேல் உயர்வார் சிறு கூட்டத்தவராகவே காணப்படுகின்றனர். அச் சிறு கூட்டத்தவருள்ளுந், தம் முன்னோரின் பழங்குடி வாழ்க்கையின் வரலாறுகளை யுணர்ந்து, அவை விழுமியவாய் இருத்தலின் அவற்றாற் பயன்பெறுவார் மேலுஞ் சிறு பகுதியினராயுந், தாம் அறியப்புகுந்த தம் முன்னோரின் வாழ்க்கைநிலைகள் சிறந்தவல்லாமையின் அவற்றாற் பயன்பெறாதவர் பெரும்பகுதியினராயும், இனித் தம்முன்னோர் எவ்வகையாலுஞ் சிறந்திலாமையினாலும் அவரது வாழ்க்கையின் இயல்புகளை யுணர்தற்கு எத்தகைய கருவியும் வாய்த்திலாமையினாலும் அவற்றை அறியப்

புகுந்து ஏமாற்றம் அடைந்தவர் இன்னும் பெரும்பகுதியினராயுங் காணப்படுகின்றனர். இங்ஙனம் நால்வேறுவகைப்பட்ட மக்கட் குழுவினரையும் இவ் விந்தியநாட்டகத்தும் இதற்குப் புறம்பேயுள்ள நாடுகளிலும் இன்றுங் காணலாம். அவருட் சிலரை இங்கெடுத்துக்காட்டுவாம். தம்முன்னோரின் நிலைகளைப் பலவாற்றானுந் துருவி யாராய்ந்து, தமது இம்மை வாழ்க்கையைச் சீர்திருத்தி, மேன்மேல் உயர்ந்து வருங் குழுவினர் ஆங்கில நன்மக்களாகவே காணப்படுகின்றனர். இனித், தம் முன்னோரின் வரலாறுகளை ஆராயப் புகுந்து அவை சிறந்தனவாயிருத்தலின் அவற்றோ டொப்ப வாழ்க்கை செலுத்திப் பயன்பெறுஞ் சிறு குழுவினர் நம் தமிழ்மக்களுள்ளேயே ஆங்காங்குச் சிதர்ந்து காணப்படுகின்றனர். இனி, இஞ்ஞான்றை இந்திய மக்களிற் சிறுசிறு கூட்டத்தினராய் ஆங்காங்கு உயிர்வாழ்குவார் பலருந் தம்மை ஆரியரெனக் கருதித், தம்முன்னோரின் வாழ்க்கை இயல்புகளைப் பெரிது ஆராய்ந்தும், அம் முன்னோர் ஆற்றிய வேள்விகள் பல்லுயிர்க்கொலையுஞ் சோமப்பூண்டை நறுக்கிப் பிழிந்து ஆக்கிய கட்குடியும் பலவேறு சிறு தெய்வவணக்கமும் வாய்ந்தனவா யிருத்தலாலும், அவர் கட்டிய மிருதி நூற்கோட்பாடுகளைத் தழீஇ நடந்தால் இஞ்ஞான்றை உயிர் வாழ்க்கை தமக்கு இனிது நடவாதெனக் கண்டமையாலும் அவை தம்மைப் பெரும்பாலுந் தழுவி நடவாதவராகவே காணப்படுகின்றனர். இனித், தெலுங்கர் மலையாளர் கன்னடர் முதலான பண்டைத் தமிழ்மக்கட் பகுப்பினர், தம்முன்னோர் அறுநூறு எழுநூறு ஆண்டுகட்குமுன் எத்தகைய வாழ்க்கை செலுத்தினர், அவர் எவ்வெந்நூல்கள் எழுதிவைத்தனர் என்று ஆராய்ந்துபார்த்தும், அவ்வாராய்ச்சியாற் றம் முன்னோரைப்பற்றிய குறிப்பு ஏதுமே புலனாகாமையின் அவரெல்லாம் அதில் ஏமாற்றம் அடைந்

தவராகவே காணப்படுகின்றனர்; அல்லதூஉம், இற்றைக்கு அறுநூறு ஆண்டுகளுக்கு உட்பட்ட அவர் தம்முன்னோர் சிலரும் வடமொழியிலுள்ள 'மாபாரதம்,' 'இராமாயணம்' முதலான சில நூல்களை மொழிபெயர்த்துரைத்தவர்களே யல்லாமல், 'திருக்குறள்,' 'நாலடியார்,' 'சிலப்பதிகாரம்,' 'திருவாசகம்,' 'திருக்கோவையார்' முதலான தனித்தமிழ் நூல்களைப்போல் எவையுஞ் செய்தவர் அல்லர். ஆகவே, தம் முன்னோரின் நிலைகளை யுணர்ந்து, அவ் வுணர்ச்சி வலியால் தமது நிகழ்கால வாழ்க்கையைச் சீர்திருத்தி, வருங்காலத்தில் தமது வாழ்க்கையை மேன்மேற் சுடர்ந்தொளிரச் செய்யவல்ல தகுதிவாய்ந்தவர் தமிழரும் ஆங்கிலருமாகவே யிருத்தல் பெரிதுங் கருத்திற் பதிக்கற்பாலதாகும் இவ் விருவேறு வகுப்பினருள் ஆங்கிலர் தமது வாழ்க்கையைப் பலதுறையிலுஞ் சிறந்தெழச்செய்து, ஏனையெல்லாரினும் அது மிக்கோங்கி ஒளிவீசத் திகழ்தலால், அவரைப் பற்றி நாம் இங்குப் பேசுதல்வேண்டா. மற்று, நந்தமிழ் மக்களிலோ அவர்போல் மேன்மேல் உயருந் தகுதி வாய்க்கப் பெற்றிருந்தும் அதனாற் பயன்பெறாதாரே மிகப் பலராயும், பயன்பெறுகுநர் மிகச் சிலராயும் ஆங்காங்கு ஒளி குறைந்து மின்மினியெனக் காணப்படுகின்றனர்.

உ. தமிழ்மக்களின் பண்டை நாகரிகம்

இங்ஙனமாக நந்தமிழ் மக்களின் முன்னோர்கள் ஏனைப் பண்டை நாகரிக மக்கள் எல்லாரையும்விட அறிவு முயற்சியிலுந் தொழின் முயற்சியிலுந் தலைசிறந்து விளங்கின பான்மை, அவர் தம்மில் நல்லிசைப் புலவராய்த் திகழ்ந்த மேன்மக்கள் இயற்றிய பழைய நூல்களாலுஞ் செய்யுட்

களாலும் நன்கு தெளியப்படுதலுடன், அவர்தம் வரலாறுகளை நடுநின் றாராய்ந்து நூல்கள் எழுதிய ஆங்கில ஆசிரியரின் உரைகளாலும், நடுவின்றி யாராய்ந்து நூல்கள் வரைந்த நம் இந்திய ஆசிரியர்கள் உரைகளாலுங்கூடத் தெற்றெனப் புலனாகின்றன. கால்ட்வெல் (Caldwell) ஆசிரியர் இற்றைக்கு அரை நூற்றாண்டிற்கு முன்னரே செய்த அரிய பெரிய சொல்லாராய்ச்சி சொற்பொருளாராய்ச்சியின் முடிபாகப், "பண்டைத் திராவிடர்கள் எந்தவகையிலும் நாகரிகமில்லாக் கீழ் மக்களாகக் காணப்படவில்லை. கானக வாழ்க்கையிலிருந்த மக்களின் நிலை எத்தகையதாயிருப்பினுந், திராவிடர்கள் என்னும் பெயர்க்கு உண்மையில் உரியோர், தம்மிடையே பார்ப்பனர்கள் வந்து சேர்தற்கு முன்னமே, எவ்வளவு குறைந்தபடியாய்ப் பார்த்தாலும் நாகரிகத்திற்கு மூலமானவையெல்லாம் பெற்றிருந்தனரென்பதில் ஐயுறுதல் ஏலாது." [1]என்று வலியுறுத்திக் கூறினர். இவ்வாசிரியர் பழைய ஈபுருமொழி விவிலிய நூலிற் புகுந்த "தோகை," "அகில்" முதலான தமிழ்ச் சொற்களை எடுத்துக்காட்ட, அவற்றைக் கண்டு தமிழின் பழமையுணர்ந்து வியந்த வடமொழிப் பேராசிரியரான மாக்ஸ்மூலர் (Max Muller) "இச் சொல்லாராய்ச்சி உண்மையாகுமானால், ஆரியக்குடியினர் இவ் விந்திய நாட்டுட்புகு முன்னரே, தமிழ்மொழிகள் வழங்கிய பழமையினை உறுதிப்படுத்துதற்கு அது சிறந்ததொரு கருவியாகும்"[2] என்று உண்மையுரை புகன்றார் இன்னும், இப்போது கேம்பிரிட்ஜ் பல்கலைக் கழகத்தில் வடமொழிப் புலமை நடாத்தும் ராப்சன் (Rapson) என்னும் ஆசிரியர், பண்டை ஆரிய மக்கள்

---

1. A Comparative Grammar of the Dravidian Languages, 3rd Ed. p. 113.

2. The Science of Language, Vol. I, 1899, p. 190

இவ் விந்திய நாட்டிற் குடிபுகுந்து பரவிய வரலாற்றினை ஆராய்ந்துரைக்கின்றுழி, "இப் பரவுதலானது, சமஸ்கிருதமும் அதிற் றோன்றிய மொழிகளும் எவ்விடத்தும் பரவிய அடையாளத்தைக் காட்டுகின்றது ஆனாலுந், தென்னிந்தியாவிலேதான் அவர் அங்ஙனம் பரவுதல் தடுப்புண்டது ; ஏனென்றால், தென்னாட்டிலே ஆரிய நாகரிகத்தினும் பழையவாகிய திராவிட நாகரிகமுந் திராவிடமொழிகளும் இன்றுகாறும் நிலைபெற்றுத் தலைசிறந்து தோன்றுகின்றன" என்றும், "எவ்வாற்றானுந் திராவிட நாகரிகமானது, ஆரியர் வருதற்கு முன்னரே இந்திய நாட்டில் முதன்மையுற்றிருந்தது. திராவிட மக்களிற் பலர் தமக்கு உரியவல்லா ஆரியமொழிகளையும் பிறமொழிகளையும் இப்போது பேசுகின்றனர்" என்றும், "திராவிடர்கள் ஆரிய நாகரிகத்தினையும் ஆரிய மதத்தினையும் பெரிதுந் தம் வழிப்படுத்தி உருவாக்கினர்" என்றும் மெய்யுரை பகர்ந்தார்.[1] இன்னும், சில்லாண்டுகளுக்குமுற் சென்னைப் பல்கலைக் கழகத்திற் பொருணூல் ஆசிரியராய் அமர்ந்து, நம் இந்து மக்களின் வரலாறுகளையெல்லாம் நேரே பலமுகத்தான் ஆராய்ந்து உண்மைகண்டு ஓர் அரிய நூல் ஆங்கிலத்தில் எழுதிய ஸ்லேட்டர் (Slater) என்பார் ஆரியதிராவிட நாகரிகத்தைப் பற்றிக் கூறவந்துழி, "ஆரியர்கள், உழவுதொழிலை முற்றுமே அறியாதவர்கள் அல்லராயினும், அவர்கள் இடம் விட்டுப் பெயர்ந்து செல்லும் இடையர் வாழ்க்கையிலேயே முதன்மையாய் இருந்தவர்களென்பது ஐயமின்றி எல்லாரும் ஒப்புக்கொண்டதாகும் ; ஆனால், திராவிடர்களோ நாம் அறிந்தமட்டில் ஆரியர்களினும் மிக்குயர்ந்த நாகரிக நிலையில் இருந்தவர் ஆவர்," என்று முடிபு சொல்லி, அதற்கு அகச்சான்றாக ஆரியமொழியிலுள்ள இருக்குவேதத்திற்

1. Ancient India, 3rd Ed. pp. 9, 29.

பண்டை ஆரியர், தமிழ்மக்களைக் குறிப்பிட்டுச் சொல்லும், உரைகளாகிய.

"இந்திரன் திவோதாசன் பொருட்டாகச் சம்பரனுடைய நூறுகோட்டைகளையுந் தகர்த்தெறிந்தான்."

"இடியேற்றினைச் சுழற்றுவோனன இந்திரனே! நீ புருகுத்ஸன் பக்கத்தினின்று போரியற்றுங்கால் ஏழு நகரங்களை அழித்தொழித்தனை! சுதாசனுக்காக அங்கனுடைய செல்வத்தைத் தொலைத்தனை!"

"ஆரியமகனுக்கு உதவியாய் நீ பிப்ருவின் நகரங்களை உடைத்தெறிந்தனை! தஸ்யுக்களுடன் செய்த சண்டையில் ரிஜிஸ்வானைப் பாதுகாத்தனை!"

"நீ சுஷ்ணனது செல்வத்தை ஆண்மையுடன் துடைத்து விட்டனை; அவனுடைய கோட்டைகளையுந் தகர்த்து விட்டனை" என்பவைகளையும் எடுத்துக்காட்டிக்,

"கோட்டைகளும் நகரங்களுஞ் செல்வச் செழுமையும் நாகரிக மேம்பாட்டினைக் குறித்தற்குப் போதுமானவைகளாகும். மேலுந், திராவிட அசுரர்கள் செல்வவளமும், மந்திர ஆற்றலும், விழுமிய கட்டிடங்கள் அமைக்குந் திறமும், இறந்தவரை எழுப்பும் வன்மையும் பெற்றிருந்தனரென ஸமஸ்கிருத நூல்கள் நுவலுதலை' ஓல்ட்ஹாம் என்பவரும் எடுத்துரைத்தனர்" என்றும் மொழிந்தனர்.[1]

மேற்காட்டிய மேனுட்டாசிரியர் நால்வரும் ஆரியர் திராவிடர்களின் வரலாறுகளை அகச்சான்று புறச்சான்றுகளான் ஆழ்ந்தாராய்ந்து, திராவிடநாகரிகமே ஆரியநாகரிகத்தினுஞ் சிறந்ததும் முற்பட்டதும் ஆகும் என நடுநின்று முடித்துக் கூறினமை நினைவிற் பதிக்கற்பாற்று.

1. The Dravidian Element in Indian Culture By G. Slater, M.A., D.Sc., pp. 53, 54.

இனி, நம் இந்திய ஆசிரியரில் தமிழர் ஆரியர் நாகரிக வரலாற்றினை ஆராய்ந்தார் சிலர், தமிழரது நாகரிகம் பழமையானதுஞ் சிறந்ததும் மேனாட்டவர் நாகரிகத்திற்குத் தாயகமாவதுமாமெனக் கிளந்தனரேனும், முடித்துக் கூறுங்கால் அதுதானும் ஆரிய நாகரிகத்தினின்றே பிறந்த தென நடுவின்றியுங் கூறினர். அச் சிலருள், இருக்கு வேதத்தை ஆராய்ந்து இரண்டு விரிந்த நூல்கள் ஆக்கிய வங்காள அறிஞரான 'அபினாஸ் சந்திரதாஸ்' என்பார் பின்வருமாறு கூறுகின்றார்.

"சாலடி நாட்டில் தெல்லோகம் என்னும் ஊரிற் கண் டெடுக்கப்பட்ட கற்பாவைகளினின்றும் பிரித்தெடுக்கப் பட்ட தலைகளின் அமைப்புந் தென்னாட்டிலுள்ள தமிழர் களின் முக அமைப்பும் வியக்கத்தக்கபடியாய்ப் பெரிது ஒத்திருத்தலாலுஞ் சுமேரியர் வழங்கிய மொழி திராவிட மொழிகளைப்போலவே பகுபத வுறுப்புகள் வாய்ந்திருத்த லாலுஞ், சோழர்களைப்போலவே சாலடியர்களும் உழவு தொழிலிற் சிறந்தவர்களாயுங் கால்வாய்கள் அமைப்பவ ராயும் இருந்தமையாலுஞ், சோழர்களைப்போலவே அவர்கள் கடன்மேற் செல்பவர்களாயும் வணிகர்களாயும் விளங்கின மையாலுஞ், சோழர்கள் தாமும் மரக்கலக்கலையையும் வாணிகமுறையையும் பணிகரிடமிருந்து கற்றே கடன்மேற் செலவிலும் ஏனை யெல்லாத் துறைகளிலும் அவர்களை யொப்ப நடந்தமையாலும், ஆசியாப் பெருந்தேயத்தின் மேற்கிலுந் தெற்கிலுமுள்ள எல்லா நாடுகளிலுந் தென்னிந் திய கடற்கரை மருங்குள்ள நாடுகளுக்கும் பாரசிகக் குடாக் கட லோரமாயுள்ள நாடுகளுக்கும் இடையேதான் பண்டை நாள்வாணிகம் நடைபெற்று வந்தமையாலும், ஆசியாவின் தென்பகுதியிலாதல் ஆப்பிரிக்காவின் கீழ்பகுதியிலாதல், இந்தியர்களைப்போற் சென்று பாரசிகக் குடாக்கடற் கரை

மருங்கிற் குடியேறிய அத்துணை உயர்ந்த நாகரிகமுடைய வர்கள் பிறர் இல்லாமையாலுஞ், சுமேரியர் என்பார் ஆரிய திராவிடக் கலவையிற் றோன்றியவர்களே யென்பது மறுக்க முடியாத உண்மையாம். இன்னும், பாபிலோனியர் அசீரி யர் என்பாரின் உலகியல் நாகரிகமேயன்றிச் சமயக்கோட் பாடும், ஆரிய நாகரிக சமயக்கோட்பாட்டையுந் திராவிட நாகரிக சமயக்கோட்பாட்டையும் பின்பற்றியவைகளே யாகும்"[1] என்பது.

இம் மேற்கோளுரையில், திராவிடநாகரிகமே, மிகப் பழைய காலத்தில் நாகரிகத்தாற் சிறந்து விளங்கிய மேனாட்டவர் நாகரிகத்திற்கெல்லாம் அடிப்படையாய் நிற்கும் உண்மையை மறைத்தல் ஏலாமையின் அதனை விண்டுசொல்லிய நம் 'அபிநாஸ் சந்திரதாஸர்' அவ்வளவி லமையாது, தாம் ஏற்றஞ்சொல்ல விழைந்த ஆரிய நாகரிகத் தினையுந் திராவிட நாகரிகத்துடன் கொணர்ந்து ஒட்ட வைக்கும் விரகினையுங் காண்மின்கள்!

அதுமட்டுமோ! சுமேரியர் முதலான மேனாட்டு நாகரிக மக்கள் அனைவர்க்கும் நாகரிக வாழ்க்கையினைக் கற்பித்தவர்கள், ஆரியர்க்குப் பன்னெடுங்காலம் முன்னே நாகரிகத்திற் சிறந்தோங்கிய தமிழர்களே யெனப் பல வலிய சான்றுகளான் நிலைநாட்டிய ஹால் என்னும் ஆங்கில ஆசிரியரையும் இராகோசின் என்னும் ஐரோப்பிய ஆசிரி யரையும் மறுப்பான் புகுந்து, அதற்குத் தக்க வலியசான்று கள் காட்டமாட்டாது "ஆரியரது நாகரிகமே திராவிடரது கலைப்பயிற்சிமேல் அழியாத தனது இலச்சினையைப் பொறித்தது. அதுவே திராவிட மக்களை, முதன்மையாய்ச் சோழபாண்டியர்களை மேலுயர்த்தியது. பின்னர்ச் சோழ

1. Rig Vedic India, 1927, p. 215.

பாண்டியர்கள் சீர்திருத்தப்பட்ட தமது நாகரிக வாழ்க்கையினைப் பாபிலோனிய நாட்டுக்கும் எகுபதி நாட்டுக்குங் கொண்டுபோயினர்"[1] என்று தாம் பிடித்த பிடியை விடாமற் கிளந்தார்.

பண்டைத் தமிழர்களே முதன்முதல் நாகரிகத்திற் சிறந்தவராய், ஏனைப் பழைய மக்கட்கெல்லாம் நாகரிகத்தைக் கற்பித்தவராய் இருக்கும் உண்மை வலிய சான்றுகளால் நிலைபெறுதல் கண்டு மனம்பொறாமல், அவரை ஆரியர்பால் நாகரிகங் கற்றவரென்று சொல்லி அவ்வெண்ணத்தை எப்படியாவது உண்டாக்கிவிட்டால், அவ் வெண்ணம் ஆராய்ச்சியில்லார்பால் எங்கும்பரவி, ஆரிய நாகரிகமே உலக நாகரிகத்திற்குக் காரணமாயிற்று என்னும் ஒரு போலிக்கொள்கை பரவிய வழக்காகிவிடுமெனக் கருதிப் போலும் மேற்குறிப்பிட்ட வங்காள அறிஞர் அங்ஙனம் வலிய சான்றுகட்கெல்லாம் மாறுபேசினர்! அற்றேல், அவர் தமது கூற்றுக்குச் சான்று ஏதுமே காட்டிற்றிலரோ வெனின்; நீரில் அமிழ்ந்துவோன் ஒருவன் தன் அருகுமிதந்துசெல்லும் ஒரு வைக்கோற்றுரும்பினைக் கைப்பற்றியவாறுபோல, அவ் வங்காள அறிஞருந் தாம் விழைந்ததனை நாட்டுதற்பொருட்டு, இருக்கு வேதத்திற் சொல்லப்பட்ட 'பணிகர்' என்னும் ஆரிய வணிகவகுப்பினரே சோழ பாண்டியர்க்குக் கடன்மேற் செல்லும் வாணிக வாழ்க்கையினைக் கற்பித்தனர் எனவும், அவ் விருக்கு வேதத்திற் காணப்பட்ட 'மனு' என்னும் எடைப்பெயர் ஆரியமொழிச் சொல்லாதலின் அதனை வழங்கிய திராவிடரும் பாபிலோனியரும் பணிகரென்னும் ஆரிய வணிகரிடமிருந்தே அதனைக் கற்றனரெனவுங் கூறினர்.

1. Rig Vedic India, 1927, pp. 217, 218.

௩. பணிகர் ஆரியர் அல்லர், தமிழரே

அபிநாஸ் சந்திரதாசர் சிறிதாயினும் நமது தமிழ் மொழியினைக் கற்றிருந்தனராயின் இங்ஙனம் எல்லாம் உண்மைக்கு முழுமாறானவைகளைக் கூறி இழுக்குற மனந் துணியார்! அவர் அது கல்லாமையினாலும், ஆரியர்க்கே ஏற்றஞ் சொல்லவேண்டுமென்னும் பற்றுள்ளத்தினாலும் பெரிதும் பிழைபடக் கூறினார். மேலும், பணிகர் என்பார் ஆரிய இனத்தைச் சேர்ந்தவர்கள் என்பதற்கு இருக்கு வேதத்தில் ஒரு தினையளவு சான்றுதானும் இல்லை. மற்று, அப் பணிகர் என்னும் வணிகக்கூட்டத்தார் ஆங்கீரசர் என்னும் ஆரிய இனத்தார்க்கு முற்றும் பகையானவரென்றும், அக் குழுவிலுள்ளார் அனைவருங் குவியல் குவியலாகப் பொன்னும் எருதுகளும் ஆக்களுங் குதிரைகளும் உடையவர்களா யிருந்தனரென்றும், பணிகர் தமது மலைமுழைஞ்சிலே தொகுத்து வைத்திருந்த சிறந்த செல்வத்தை ஆரிய ஆங்கீரசர் சுற்றிச் சுற்றித் திரிந்து பெரிது முயன்று தேடிக் கவர்ந்துகொண்டனரென்றும், பேரவாவுடைய பணிகர் ஓநாய்களாதலின் அவர்களை அழித்துவிடுகவென ஆரியர்கள் விசுவதேவர்களை வேண்டினரென்றும் இருக்குவேதம் (க, அ௩, ச; உ, உச, சு; சு, ௫க, கச) நன்கெடுத்துக் கூறக் காண்டலிற், பணிகர் என்பார் ஆரிய இனத்தைச் சேர்ந்தவர்கள் அல்லரென்பது உள்ளங்கை நெல்லிக்கனிபோல் இனிது விளங்கற்பாலதாகும். மேலும், ஆரியர்கள் தாம் உவந்து வழிபடும் பெருந்தெய்வமான இந்திரனை வேண்டும் இருக்குவேத ஆறும் மண்டிலத்து முப்பத்துநான்காம் பதிகத்தில் (உ) அவ் விந்திரன் பணிகரைத் தன் அம்பினாற் றுளைத்து அவர்களது பொருளைக் கொள்ளைகொண்டமையும் நுவலப்பட்டிருக்கின்றது. இன்னும் இங்ஙனமே பணிகரைப் பற்றிச் சொல்லும் இடங்களிலெல்லாம் அவர்

கள் ஆரியர்க்குப் பகையானவ ரென்றே இருக்குவேத வுரைகள் நுவலக் காண்டுமென்றி, அவர்கள் ஆரியவினத்தைச் சேர்ந்தவர்களென்று ஓர் எட்டுணையேனும் அவை கூறக் காண்கின்றிலேம். உண்மை இவ்வாறிருக்கப், பணிகர் ஆரிய வினத்தவரென்றும், அவரே தமது ஆரிய நாகரிகத்தைத் தமிழர்க்குங் கற்பித்தவ ரென்றும் அபிநாஸ்சந்திரதாசர் அதனை முழுதும் புரட்டிக்கூறியது மிகவும் வருந்தற்பாலதா யிருக்கின்றது. பற்றுள்ளம் உடையார் எத்துணைச் சிறந்த அறிவுடையராயினும், அவர் தமக்கு ஆகாத உண்மை யினைக் கிளவாது புரட்டிவிடுவ ரென்பதற்கு இவ் வங்காள நண்பர் சான்றாய் நிற்றல் காண்மின்கள்!

இனிப், பணிகர் என்பார் ஆரியரல்லராயின் அவர் வேறு எந்த இனத்தைச் சேர்ந்தவரென்பது சிறிது ஆராயற் பாற்று. பணிகரென்பார் வாணிக வாழ்க்கையிற் சிறந்த வர்களென்றும், அவர்கள் காலினுங் கலத்தினுஞ் சென்று பெருந்திரளான அரும்பொருள் ஈட்டியவர்களென்றும், அவர்கள் மேனாடுகளிற் சென்று குடியேறி அங்கிருந்த மக்களையெல்லாம் நாகரிகம் அடையச் செய்தனரென்றும், அங்ஙனம் மேனாடுகளிற் சென்று வைகிய பணிகரே பின் னர்ப் 'பினீசியர்' என வழங்கப்பட்டனரென்றும், இவர்கள் கடல்கொண்டொழிந்த குமரிநாட்டிலிருந்து மேனாடு களுக்குச் சென்றமையாலுங் குமரிநாடு 'குசத்தீவு' எனப் பழைய புராணங்களிற் சொல்லப்பட்டமையாலும் இவர் கள் 'குசமக்கள்'என ஆரியரால் அழைக்கப்பட்டன ரென் றும், இற்றைக்கு ஐயாயிர ஆண்டுகளின்முன் அமைக்கப் பட்டு இப்போது தென் பாபிலோனியத்தின்கண்ணதான தெல்லோகத்திற் கண்டெடுக்கப்பட்ட கற்பாவைகளின் தலைகள் இஞ்ஞான்றை நாட்டுக்கோட்டைச் செட்டிமார் களின் முகமுந் தலையும்போற் செவ்வையாக மழிக்கப்பட்ட

வடிவுடன் காணப்படுதலின் அவைகள் பண்டை வணிக மக்களான பணிகரின் வடிவத்தையே குறிக்கின்றன வென்றும் அபிநாஸ் சந்திரதாசரும் அவர் தழுவி யெடுத்துக் காட்டிய ஐரோப்பிய ஆசிரியர்களும் ஒருப்பட்டு உரைக்கின்றனர்.[1] ஆரியப்பற்றின்றித் திராவிட நாகரிகத்தின் உண்மைகளை உள்ளவாறு ஆழ்ந்தாராய்ந் துரைக்கும் வழியெல்லாம் அபிநாஸ் சந்திரதாசரின் ஆராய்ச்சி யுரைகள் பெரிதும் பாராட்டற்பாலனவா யிருத்தலையும் நம்மனோர் கருத்திற் பதித்தல் வேண்டும்.

இவ்வாருகப் பல முகத்தானும் நன்காராய்ந்து காணுங்காற் பணிகர் என்பார் ஆரிய இனத்தைச் சேர்ந்தவர்கள் அல்லாமை திண்ணமாய்ப் பெறப்படுவதுடன், அவர்கள் தென்னுட்டின்கட் பண்டைநாட் டொட்டு வாணிக வாழ்க்கையிற் சிறந்து வாழ்ந்து வரும் நாட்டுக்கோட்டைச் செட்டிமார்களாகிய தூய தனித் தமிழ்மக்களே யாதலுந் தெளியப்படும். இவர்கள் இருக்குவேதப் பதிகங்கள் இசைக்கப்பட்ட மிகப் பழையகாலத்தே 'பணிகர்' என்னுந் தூய தனித்தமிழ்ப் பெயரால் வழங்கப்பட்டதூஉம் இதற்கொரு பெரு வலிய சான்ருகும். அற்றேற், பணிகர் என்பது தூய தமிழ்ச்சொல்லாதல் காட்டுக வெனிற், காட்டுதும். பணிகர் என்பது பண் என்னும் முதனிலையிற் பிறந்தது; பண்ணல் ஆவது ஒரு தொழிலைச் செய்தல்; பணி என்பது ஒரு தொழிலை யுணர்த்தும்; இங்கே கொண்டுவிற்றலாகிய தொழிலே பணியென விதந்து வழங்கப்பட்டது. இஞ்ஞான்றுங் கொண்டுவிற்றல் செய்வாரைத் 'தொழில் செய்வார்' எனக் கூறுப. ஆகவே, பண்டைநாளிற் கொண்டுவிற்றலாகிய பணி செய்வார் 'பணிகர்' என வழங்கப்பட்டனர். பணிகர் என்னும் பழைய தமிழ்ச்சொல்லே

1. Rig Vedic India, 1927, pp. 198 and following.

பின்னர் வணிகர் எனத் திரிந்தது. இங்ஙனஞ் சில தமிழ்ச் சொற்களிற் பகரவெழுத்து வகரவெழுத்தாக மாறி நடத்தல், பகுப்பு என்பது வகுப்பு எனவும், பன்றி யென்பது வன்றி யெனவுந் திரிந்து வழங்குதலில் வைத்துக் கண்டுகொள்ளப் படும். இனி, வணிகர் நடத்துந் தொழிலே வாணிகம் என வழங்கப்பட்டு வருகின்றது. இவ்வாற்றால், இருக்குவேதத் திற் பண்டைத் தமிழ் வணிகர்க்குப் பெயராக வழங்கப் பட்ட 'பணிகர்' என்னுஞ் சொல் தூய தனித்தமிழ்ச் சொல்லேயாதல் கடைப்பிடித்துணர்ந்து கொள்ளல் வேண் டும். இது தமிழ்ச் சொல்லாதல் தெரிந்தனராயின், அபி நாஸ் சந்திரதாசர், அகச்சான்று புறச்சான்றுகட்கெல்லாம் முழுமாறாகப் பணிகரை ஆரியவினத்திற் சேர்ந்தவராகக் கருதி, அவ்வாரியராற் பண்டைத் தமிழரும், அப் பண்டைத் தமிழராற் பிறநாடுகளி லுள்ளாரும் நாகரிகம் பெற்றன ரெனப் பிழைபடக் கூறியிரார். இவ் வொரு சொல்லின் உண்மை யறியாமையின் எவ்வளவு பெரும்பிழை நேர்ந்து விட்டது பார்மின்கள்!

இனிப், பணிகர் வழங்கிய 'மனு' என்னும் நிறுத்தலள வைச் சொல், இருக்குவேத எட்டாம் மண்டிலத்து அறுபத் தேழாம் பதிகத்திற் (உ) குறிப்பிடப்பட்டிருத்தல் கொண்டு அதனைத் தாசர் ஆரியமொழிச் சொல்லென்றதூஉம் பொருந்தா வுரையாம். இவர்க்கு முன்னரே இச் சொல்லை யாராய்ந்த ஆசிரியர் மாக்ஸ்மூலர், இச் சொல் இருக்கு வேதத்தில் இவ்வோரிடத்தே தவிர வேறு எங்குங் காணப் படவில்லையென்றும், வடமொழியிலுள்ள வேறெந்த நூலி லுங்கூடக் காணப்படாத இஃது இலத்தீன் கிரேக்கம் பினீசியம் முதலான மொழிகளிலெல்லாம் ஒரு நிறை யளவுப் பெயராகவே வழங்கப்படுகின்றதென்றுங் கூறினு ரேனும்,[1] இவ் வொரு சொல்லைமட்டும் ஆரிய மொழிப்

1. 'India, What Can It Teach Us?' 1899, pp. 125, 126.

புலவர் பாபிலோனியரிடமிருந்து பெற்று வழங்கினரென்றல் இசையாதென்றும் மொழிந்தனர். ஆனால், இராகொசின் என்னும் ஆசிரியரோ, இச் சொல் பழைய சாலடி நாட்டிலும் பாபிலோனிய நாட்டிலும் பண்டை நாளில் வழங்கிப் பின்னர்க் கிரேக்க மொழியிற் புகுந்து அதன்பின் இலத்தீன் மொழியிலும் வழங்கலாயிற்றெனவுந் ; தென்றமிழ்நாட்டின் மலைநாட்டோரத்திலன்றி இந்தியாவில் வேறெங்கும் வளராத தேக்குமரத்தின் துண்டம் ஒன்று இற்றைக்கு ஐயாயிர ஆண்டுகளுக்குமுற் சாலடிநாட்டில் 'ஊர்' என்னும் இடத்தில் எடுப்பிக்கப்பட்ட கட்டிடத்தின்கணிருந்து கண்டெடுக்கப்பட்டமையாலும், பண்டைப் பாபிலோனியர் பிற நாடுகளி லிருந்து தம்மூர்க்குக் கடல்வழியே வந்த பண்டங்களைக் குறிக்கும் பெயர்கள் பெரும்பாலுந் தமிழ்ச் சொற்களாகவே யிருத்தலால் அப் பண்டங்களை மரக்கலங்களில் ஏற்றுவித்துவிட்ட துறைமுகமுந்[1] தமிழ்நாட்டின்கண்ணதாகவே யிருத்தல்வேண்டுமாகையாலும், பண்டைத்தமிழ் மக்களைத் தவிரப் பிறரெவருங் கடல்வழியே மரக்கலம் ஊர்ந்துபோந்து மேனாடுகளில் வாணிகஞ் செய்ததில்லாமையாலும், மனா என்னுஞ் சொல் தமிழ்ச் சொல்லாகவே இருத்தல் வேண்டுமெனக் கருதினர்.[2] இவ்வாசிரியர் கருதிக் கண்டமுடிபே உண்மை முடிபாகும். மனா என்னுஞ் சொல், மாக்ஸ்மூலர் மொழிந்தவாறு பாபிலோனியரிடமிருந்து ஆரியர் எடுத்ததொன்றாதல் இசையாது ; ஏனென்றால், ஆரியர்க்கும் பாபிலோனியர்க்கும் இடையே அஞ்

1. பண்டைநாளில் மயிற்றோகை, யானைமருப்பு, அகில், முத்து, சந்தனம் முதலான பண்டங்களை மேனாட்டுக்கு ஏற்றுவித்துவிட்ட 'உவரி' (Ophir) என்பது இப்போது சாத்தான்குடிக்கு அருகாமையில் உள்ளது.

2. Vedic India pp. 305, 306.

னொன்று வாணிகம் நடந்ததேயில்லை. மேலும், அவ் விரு வரும் எட்டாத்தொலைவிலுள்ள நாடுகளில் இருந்தவர். ஆனாற், பணிகர் என்னுந் தமிழ்மக்களோ, அப் பழைய நாளில் இவ்விந்திய நாட்டகத்தே ஆரியர் வருதற்கு முன்னரே செழுமையாயிருந்து, விருந்துவந்த ஆரியரில் நல்லாரை வரவேற்று அவர்க்கு வேண்டும் உதவிகளெல்லாஞ் செய்து, ஒரோவொருகால் அவ்வாரியராற் புகழ்ந்தேத்தப்பட்டவர்களாவரென்பது, இருக்குவேத ஆறும் மண்டிலத்து நாற்பத்தைந்தாம் பதிகத்தால் (நுக) நன்கு விளங்கா நிற்கின்றது. ஆகவே, மனு என்னுஞ் சொல்லை, ஆரியர்கள், இராகொசின் ஆசிரியர் கருதியவாறு, தம்மை விருந்தோம்பித் தமக்குப் பொற்றிரள் வழங்கிய பணிகராகிய தமிழ்வணிகரிடமிருந்தே பெற்று வழங்கினரென்பது சிறிதும் ஐயுறவின்றித் துணியற்பாலதாயிருக்கின்றது.

நன்று, அங்ஙனம் மனு என்பது தமிழ்ச்சொல்லாயின், அது தமிழ்வழக்கிற் காணப்படுதல் வேண்டுமாலெனின்; வேண்டும்; தமிழ்மக்கள் அல்லாதார் வாயில் மனஃ, ம்னு, மின, மனு எனச் சிதைந்து தோன்றிய சொல்லே, தனித் தமிழ் மக்கள் வாயில் மணங்கு எனத் திருத்தமாகத் தோன்றி இன்றுகாறும் வழங்கிவரா நிற்கின்றது. எட்டு வீசை கொண்டதோர் எடையை மணங்கு என இஞ்ஞான்றைத் தமிழ்வணிகர் மிகுதியாய் வழங்கி வருகின்றனர். பண்டைக்காலத்திருந்த வணிகர் எட்டுவீசை கொண்ட எடைக்கே அதனை வழங்கினரோ, அல்லததனிற்குறைந்த எடைக்கே அதனை வழங்கினரோ, இதுதான் என்று தெரிதற்குக் கருவியில்லை. அஃதெவ்வாறாயினும், மணங்கு என்பது ஒரு நிறுத்தலளவைக் குறிக்குந் தூய தமிழ்ச் சொல்லேயாதலும், பண்டைத்தமிழரொடு வாணிகம் நடாத்திய பண்டை மேனாட்டுமக்கள் அனைவரும் அதனைத்

தமிழரிடமிருந்து கற்றே தாமும் அதனை நெடுக வழங்கினு ராதலும் மறுக்கப்படாத உண்மைகளாமென்பது. இங்ஙன மாக, மணங்கு என்பது தூயசெந்தமிழ்ச் சொல்லாதலும், அது பண்டை ஆரியர்வாயில் மனு எனத் திரிந்து வழங்கிய தாதலும் அபிநாஸ் சந்திரதாசர் சிறிதாயினும் அறிந்திருந் தனராயின், அதனை ஆரியச்சொல்லெனப் பிழைபடக் கொண்டு ஆரியநாகரிகமே ஏனையெல்லா நாகரிகத்திற்கும் பிறப்பிடமா மெனக்கூறி யிழுக்கி இரார். பார்மின்! செந்தமிழ் உணர்ச்சி பெருமையால் தமிழர் ஆரியர் வரலாறு களை எழுதுவோர் எத்துணைப் பிழைபாடானவைகளை எழுதி உண்மையைப் பாழ்படுத்துகின்றனர்! அதுகிடக்க.

இனி, இவ்வாறு உலகமெங்கணும் நாகரிகத்தைப் பரவி விளங்கச்செய்த 'பணிகர்' என்பார் ஆரிய இனத்தைச் சேராதவராய், ஆரியராற் பெரும்பகைவராகக் கருதப்பட்ட பண்டைத் தமிழ் மக்களில் வணிகவகுப்பைச் சேர்ந்தவ ராய்த், தமது வாணிக வாழ்க்கையிற் பயன்படுத்திவந்த பல அளவைச் சொற்களில் 'மணங்கு' என்பதனை ஆரியர்க் கும் பிறர்க்குங் கற்பித்தவரென்பது பெறப்படவே, பண்டைநாளில் தமிழுந் தமிழ் நாகரிகமுமே உலக மெஙகணும் பரவி, ஏனைமக்கள் எல்லாரையும் நாகரிகத்தில் ஓங்கச்செய்த வாய்மையுந் தானே பெறப்படும். இவ் வுண்மையை முன்னரே நன்கு தெளியக் கண்டன்றோ நந்தமிழ்மக்களில் முதலாராய்ச்சிப் பேரறிஞராய்த் திகழ்ந்த **சுந்தரம்பிள்ளை** யவர்கள் தமது **மனோன்மணீய** நாடகத் தமிழ்த் தெய்வவணக்கத்திற்,

"சதுமறை யாரியம் வருமுன் சகமுழுதும் நினதாயின்
முதுமொழிநீ அநாதியென மொழிகுவதும் வியப்பாமே"

என்று இனிது இசைத்தார்?

---

௪. புலவர்களே நாகரிகத்திற்குத் தாயகம்

இனி, இதுகாறும் எடுத்து விளக்கியவாற்றாற் பண்டைத் தமிழ்மக்களே ஏனைப் பழையமக்கள் எல்லாரையும் விட முதன் முதல் நாகரிகத்தில் மிக்காராய்த், தாம் கற்ற நாகரிகவாழ்க்கை முறைகளைப் பிறர்க்கெல்லாங் கற்பித்தவ ரென்பது போந்ததாகலின், அத்தகைய தமிழ்மக்கள் அங்ஙனம் நாகரிகத்தில் முதன்மைபெறலானது யாங்ஙனம் என்பதனைச் சிறிது ஆராய்வாம். பழையநாள் மக்கள் வேட்டுவ வாழ்க்கையிலும், ஆடுமாடு மேய்க்கும் மேய்ப்பர் வாழ்க்கையிலும் இருந்தவரையில், தமக்கு உணவாக விலங்கினங்களைத் தேடித் திரிவதிலுந், தமக்குந் தாம் மேய்க்கும் ஆடுமாடுகளுக்கும் வேண்டும் பயறுகளையும் புல் நிலங்களையுந் தேடித்திரிவதிலுமே காலங்கழித்துவந்தமை யின், அவர்கள் நாகரிகம் எய்துதற்கு வாயில் இல்லாமலே போயிற்று. ஆனால், அவர்களிற் கூர்த்த அறிவும் ஆராய்ச்சி யும் உடையார் சிலர், அவ் விருவகை வாழ்க்கை நிலையுங் கடந்து, நிலத்தைக் கிண்டிக்கிளறி விதைகள் விதைத்து அவை ஒன்று பல்லாயிரமாய்ப் பயன்றரும் உழவுதொழிலைக் கண்டறிந்து, அதனை நன்கு நடாத்தும் முயற்சியும் உடைய ரான பின்னரே, இடம் இடமாய் அலைந்து அல்லற்படும் நிலையா வாழ்க்கையொழிந்து, சிற்சில வளவிய இடங்களில் நிலைபெறத்தங்கி இனிது வாழும் நிலையும் வாழ்க்கை உளதா யிற்று. இவ்வாறு உழவுதொழில் நாகரிக வாழ்க்கைக்கு முதற்பெருங் காரணமா யிருத்தல்பற்றியே ஆசிரியர் திருவள்ளுவர், "சுழன்றும் ஏர்ப்பின்னதுலகம்" என்றும், "உழுவார் உலகத்தார்க்கு ஆணி" என்றும், "பலகுடை நீழலுந் தங்குடைக்கீழ்க் காண்பர், அலகுடை நீழ லவர்" என்றும் அருளிச்செய்தார்.

இனி, நன்செய் புன்செய்ப் பயிர்கள் மிகுதியான விளை பொருள்களைத்தர அவற்றை விளைத்த வேளாளர் தாம் அவற்றைப் பகுத்துண்டு, மிஞ்சியபொருள்களைப் பிறர்க்கு விலைசெய்து, பிறரிடமுள்ள அரிய பண்டங்களைத் தாம் விலைகொண்டு, இங்ஙனமாக அவர்கள் விற்றல் வாங்கல் செய்யப் புகுந்த காலந்தொட்டு வாணிக வாழ்க்கை உளதாயிற்று.

இவ்வாறு மக்கள் வாழ்க்கைக்கு இன்றியமையா உழவு வாணிகம் என்னும் இருதொழிலும் பெருகவே, இவை தமக்கு உதவியாக வேறு பதினெண் கைத்தொழில்களும், அவற்றைச்செய்யும் மக்களும், அவர் வாழும் நாடு நகரங் களும், அவரைப் புரக்கும் அரசரும், நிலத்தினும் நீரினுஞ் செல்லுஞ் சகடைகள் மரக்கலங்களும், பலவேறு பிரிந்த தொழில்களின் நுட்பங்களை அறிவிக்குங் கலைகளும், அவற் றைக் கற்பிக்கும் ஆசிரியர்களுங், கற்கும் மாணுக்கருங், கலைபயில் கழகங்களும், பொருள்நிலையும், உயிர்நிலையும், இம்மை மறுமை யியல்புகளும் ஆராய்ந்து இறைவனுண்மை தெளியும் அறிவு நூல்களும், எல்லாம்வல்ல ஒளியுருவின னை இறைவனைக் குறிவடிவில் வைத்து வழிபடுந் திருக் கோயில்களும், அறிவுநூல் கல்லாமாந்தர்க்கு இறைவன்றன் அருட்செயல்களைப் புலப்படுத்துந் திருவிழாக்களும் பிறவும் பெருகலாயின. இவை பெருகவே, மக்கள் அறிவும் இன்ப மும் பெருகிய நாகரிகவாழ்க்கையுடையராயினர். ஆகவே, நாகரிக வாழ்க்கைக்குக் காரணம் உழவும் வாணிகமும் ஆமென்றும், அவை யிரண்டற்குங் காரணம் அறிவும் முயற்சியுமாமென்றும் அறிதல் வேண்டும்.

இனி, அறிவும் முயற்சியுமுடையார் தம்மில் ஒருங்கு கூடித் தாம் அறிந்தவைகளையுந் தாஞ் செய்பவைகளையுந்

தம்முள் ஒருவர்க்கொருவர் தெரிவித்து மேலும் மேலும் அறிவிலும் முயற்சியிலுந் தாம் மேம்படுதற்குந், தம்போல் அறிவும் முயற்சியும் வாயாத ஏனைப் பொதுமக்கட்குத் தம் அறிவையும் முயற்சியையும் புலப்படுத்தி அவரை அவ்விரண்டிலும் மேம்படுத்துதற்கும் இன்றியமையாக் காரணமாயிருப்பது அவரெல்லாரும் வழங்குந் தமிழ் முதலான மொழிகளேயாமென்றும்; அம் [மொழிகள் நாளுக்கொருவகையாய்த் திரிபடைந்து ஒவ்வொரு மக்கட்குழுவில் ஒவ்வொரு வகையாய் மாறி வழங்கி, இலக்கண இலக்கிய நூல்களின்றி இலக்கண இலக்கிய வரம்பின்றிச், சிதைந்துகொண்டே போகுமானல் முன்னோர் கருத்தைப் பின்னோரும் பின்னோர் கருத்தை இனி வருவோரும் ஒருமக்கட் குழுவினர் கருத்தைப் பிறிதொருமக்கட் குழுவினரும் உணர்தற்கு வாயில் இன்றி, ஒருகாலத்தில் நிலைபெற்ற ஒரு மொழி வழக்கின் பயனைச் சிறிதுண்டான சிறு நாகரிகமும் அம் மொழியின் திரிபாலுஞ் சிதைவாலுந் தானுந் திரிந்து சிதையுமாகலின் நாகரிக வளர்ச்சிக்கும் நிலைபேற்றிற்கும் அடிக்காரணமாவது தமிழ் முதலான மொழிகள் தம்முள் திரிபெய்தாமலும் அயல்மொழிக் கலப்பால் தம்முடைய சொற்கள் இறந்துபடாமலும் வழங்கப் பெறுதலே]யாமென்றும்; இங்ஙனம் [நாகரிக அடிக்காரணமான ஒரு மொழியின் நிலைபேறு அதனை நன்காய்ந்து பயின்று அதனை மேலும் வளம்படுத்தித் தம் கூட்டத்தார்க்குப் பயன்படுத்தும் புலவோரையே வேர்க்காரணமாய்க் கொண்டிருக்குமென்றும் நன்கு கருத்திற் பதித்தல் வேண்டும்.]

இங்ஙனம் அறிவும் முயற்சியும் வாய்ந்த சிலரால், அவர் பிறந்த மக்கட்பகுதி உழவிலும் வாணிகத்திலுஞ் சிறந்தோங்க, அதற்கு முதற்பெருங்காரணமாய் நின்ற ஒரு மொழியானது அவர் தம்மால் நிலைபேறுற்று நூல்

வடிவில் வழங்கப்படலான காலந்தொட்டே, அம் மக்களுட் சிறந்த புலவரைப்பற்றியும் அவரியற்றிய நூல்களைப்பற்றியும் பிற்பிற் காலங்களில் வந்தார் அறியவேண்டுவனவெல்லாம் அறிந்து தாமும் அவர்போல் அறிவினும் முயற்சியினும் மேம்படுவாராயினர். ஆகவே, புலவர் என்பார் அறிவின்மிக்காரே யாவரெனவும், [அறிவாவது உயிர்ப்பொருள் உயிரில் பொருள் என்பவற்றின் இயல்புகளின் உட்புகுந்து அவற்றின் உண்மைகளை உள்ளவாறுணர்ந்து அவ் வியல்புகளுக்கொப்ப அவை தொழிற்படுங்கால் ஒன்று மற்றொன்றுக்கு உறவாகவாதல் அல்லததற்குப் பகையாகவாதல் நின்று வினைசெய்யும் வகைகளையும், அவ் வினைகளால் மக்கள் தமக்கும் பிறர்க்கும் நலன் உண்டாக அவை தம்மைப் பயன்படுத்தும் முறைகளையும் ஒருங்கறிவதுவே] யாமெனவும், அறிவு பெருகப்பெருக இன்பமும் உடன் பெருகுதல் இயல்பாதலால் உயிர்ப்பொருள் உயிரில் பொருள்களில் தாம் நுண்ணிதாக நுழைந்தாராய்ந்தறிந்த அழகிய கூறுகளைப் பாக்களினும் உரைகளினுஞ் சுவைபெருகவமைத்துப் பயில்வார்க்கு அறிவோடு இன்பத்தையும் பயக்கவல்லவர்களே நல்லிசைப் புலவராவரெனவும், பொருளியல்புகளை உள்ளவாறறிந்து உண்மை தெருட்டவல்ல நல்லிசைப் புலவர்கள் உண்மைக்குமாறுவன சொல்லின் அறியாமையுந் துன்பமும் உண்டாமாகலின் அவையிற்றை மறந்தும் உரையாராய் உண்மையொடு பட்டனவே மொழிகுவரெனவுங் கருத்திற் பதித்தல்வேண்டும்.

இங்ஙனமாக ஒருமக்கட் குழுவின் விழுமிய நாகரிக வாழ்க்கைக்கு வேராய் நிற்கும் நல்லிசைப்புலவர், மேனாடு கீழ்நாடுகளில் நாகரிகமெய்திய எல்லாமக்கட் பரப்பின் இடையேயுங்கிடந்து, நாகரிகத்தை வளம்பெற வளர்த்து, அவர்க்கு அறிவும் இன்பமுமாகிய பயன்களைத் தந்தது

உண்மையே யென்றாலும், நாகரிகமாந்தரனைவர்க்கும் முன்னே விளக்கிக்காட்டியபடி நாகரிகத்தைக் கற்பித்து இன்றுகாறும் அழியாது நிற்குந் தமிழ்மாந்தர்க்குட் பண்டு தோன்றிய நல்லிசைப் புலவரை ஏனை அப் புலவர்கள் பெரிதும் ஒவ்வார். ஏனென்றால், அம் மற்றைநாட்டுப் புலவர், நம் பண்டைத் தமிழ்ப்புலவோரைப்போற் பொருளுண்மை உள்ளவாறறிந்து, அதனைத் தம்மனோர்க்கு அறிவுறுத்தி அவரைச் சீர்திருத்தியிருந்தால் அவரும் அவரது நாகரிகமும் அழிந்துபடுதல் ஆகாதன்றோ? ஆனால், இற்றைக்குப் பத்தாயிர ஆண்டுகளுக்கு முன்னமே நாகரிகத்தில் மிக்கோங்கிய எகுபதியரும் அவரது வாழ்க்கையும் இப்போதெங்கே? இற்றைக்கு ஐயாயிர ஆண்டுகட்கு முன்னரே நாகரிகத்திற் சிறந்தாராய் வாழ்ந்த சாலடியர் பாபிலோனியர் மெக்சிகர் என்னும் மாந்தரெல்லாம் இப் போதெங்கேயுளர்? இற்றைக்கு நாலாயிர ஆண்டுகட்கு முன்னமே நந்தமிழ் மக்களுடன் வந்து போராடிய ஆரியரும் அவர் தம் வழக்க வொழுக்கங்களும் இப்போதெங்கே? இற்றைக்கு இரண்டாயிரத்தைந்நூறு ஆண்டுகட்கு முன்னே உயர்ந்த நாகரிகம் வாய்ந்தாராய் விளங்கிய கிரேக்கரும், இரண்டாயிர ஆண்டுகட்கு முன் மேனாடுகளை யெல்லாந் தமது செங்கோலாட்சியில் வைத்து அரசுபுரிந்த உரோமரும் இப்போதெங்கேயுளர்? இவரெல்லாந் தாம் இருந்தவிடத்தில்லாது மறைந்து போக, இவர்கள் வழங்கிய மொழிகளெல்லாம் நூல்வழக்கிலன்றி உலகவழக்கிலில்லாது இறந்துபோக, இவர்கள் எடுப்பித்த எவ்வளவோ மிகப் பெரிய எவ்வளவோ மிக அழகிய அரண்மனைகளுங் கோயில்களும் மாளிகைகளும் எல்லாம் இடிந்து பாழாய்க் கிடக்க, எகுபதியர் சாலடியர் பாபிலோனியர் முதலான அச் சிறிய மக்கட்கெல்லாம் நாகரிகத்தைக் கற்பித்த தமிழர்களும், அவர் வழங்குந் தமிழ்மொழியும்,

அவரெடுப்பித்த திருக்கோயில்களும் எல்லாம் இன்றுகாறும் பழுதுறாமல் நிலைத்திருத்தல் என்னை? என்று ஆராய்ந்து பார்க்குங்கால், அது முற்காலத்திருந்த தமிழ்ப்புலவர்தம் நுண்ணறிவின் திறத்தையும், அவர் அதனால் மடியாத ஆள்வினை மேற்கொண்டு தமது தமிழ்மொழியையுந் தந்தமிழ் மாந்தரையும் விழிப்பாய் ஓம்பிய வகையையும் நன்கு தெரிக்கின்றது. அற்றேல், இஞ்ஞான்று தமிழ்மொழிப் பயிற்சி குன்றி வருதலுந், தமிழ்மக்களிற் பெருந்தொகையா யுள்ளவர் கல்விப் பயிற்சியும் ஆராய்ச்சி யுணர்வும் இல்லாராய் உண்மை நாகரிகத்தில் வரவரக் குறைந்து, உலகத்திலுள்ள ஏனை மக்கட் பகுப்பினரெல்லாம் இம்மை மறுமைக்குரிய எல்லாத் துறைகளிலும் பெருமையுற்றுவர இவர்கள் எல்லா வகைகளிலுஞ் சிறுமையுற்று வரல் யாது காரணத்தாலெனின்; இஞ்ஞான்றைத் தமிழ்ப்புலவரிற் பெரும்பாலார் நுண்ணறிவும் நடுநிலை யாராய்ச்சியும் மடியா ஆள்வினையும் வாயாராய், அவை வாயாமையால் தமது தமிழ்மொழியையுந் தந்தமிழ் மாந்தரையும் விழிப்பாய் ஓம்புதற்குத் தக்க தகுதியில்லாராய் இருத்தலினாலே யாமென்பது புலனாகின்றது. எக்காலும் நீர்வரத்துக் குன்றா ஓர்யாறு இருக்குந்தனையும் அதன் இருமருங்குமுள்ள நாடுநகரங்களெல்லாம் எல்லா வளனுங் குறைவறப்பெற்றுச் செழித்தல் போலவும், நந்தா மணி விளக்கு ஒன்று ஒளிருந்தனையும் அஃதொளிரும் இடனெல்லாம் இருளின்றி ஒளிகெழுமி விளங்குதல் போலவுங், குடிகளின் நலத்தையே எந்நாளுங் கோரும் ஒரு செங்கோன் மன்னன் அரசுபுரியுந்தனையும் அவனது வெண்கொற்றக் குடைநீழற்கீழ் வாழுங் குடிமக்கள் அனைவரும் இன்பவாழ்க்கையிற் றிகழ்தல்போலவும், விழுமிய புலவர் ஒருவர் இருந்தால் அவரைச் சூழ்ந்துவாழும் மாந்தரெல்லாரும் அவர்போல் விழுமியராய் வாழ்குவர். மற்று, விழுமிய

புலவர் இல்லாத மக்கட்குழுவோ, வறண்ட யாற்றையடுத்த ஊர்போலவும், ஞாயிறுந் திங்களும் விளக்கும் இல்லா இராப் பொழுதுபோலவுஞ், செங்கோன் மன்னனில்லாக் குடிகள் போலவுஞ் சீரழிந்துபோமன்றோ? அற்றேல், முற்காலத் திருந்த தமிழ்ப்புலவர் நிலைக்கும் பிற்காலத்துள்ள தமிழ்ப் புலவர் நிலைக்கும் வேற்றுமை காட்டுகவெனிற், காட்டுதும்:

ரு. பண்டைப்புலவர் தமிழ் ஓம்பினமை

இற்றைக்கு ஆயிரத்தெண்ணூறு ஆண்டுகளுக்கு முன்னிருந்த தமிழ்ப்புலவர் அனைவருந் தமது தமிழ்மொழி திரிபடைந்து மாறுதற்கும் அயன்மொழிச் சொற்கள் அதன்கட் புகுந்து விரவுதற்கும் இடங்கொடாமல், இலக்கண இலக்கிய வரம்புகோலித், தாமுந் தனித்தமிழிலேயே நூல்கள் இயற்றி, அதனை ஒருமுகமாய் நின்று கண்ணுங் கருத்துமாய்ப் பாதுகாத்து வந்தனர். தமிழ்ச் சொற்கள் திரிபடையாமலும், அயன்மொழிச் சொற்கள் விரவுதலாற் றன்சொற்கள் இறந்துபடாமலும் வழங்கி வருதலாலன்றோ இற்றைக்கு இரண்டாயிர ஆண்டுகளுக்கு முன்னரே தமிழ் மொழியில் எழுதப்பட்ட நூல்களை நாம் இன்றைக்கும் எளிதிலே கற்றறியப் பெறுகின்றோம்? ஆசிரியர் திருவள்ளுவர் அருளிச்செய்த திருக்குறள் இற்றைக்கு இரண்டாயிர ஆண்டுகளுக்கு முற்பட்டதாயிருந்தும், அதன் பாக்களின் சொல்லும் பொருளும் இற்றைக்கும் நம்மால் எளிதில் அறியப்படுகின்றன வல்லவோ?

"கற்றதனல் ஆய பயனென்கொல் வால்அறிவன்
நற்றாள் தொழாஅ ரெனின்."

"கண்ணுடைய ரென்பவர் கற்றோர் முகத்திரண்டு
புண்ணுடையர் கல்லா தவர்."

"இல்லாரை எல்லாரும் எள்ளுவர் செல்வரை
எல்லாருஞ் செய்வர் சிறப்பு."

"உழுதுண்டு வாழ்வாரே வாழ்வார்மற் றெல்லாந்
தொழுதுண்டு பின்செல் பவர்."

"யான்நோக்குங் காலை நிலன்நோக்கும் நோக்காக்கால்
தான்நோக்கி மெல்ல நகும்."

என்றற் றொடக்கத்துத் திருக்குறட்பாவின் பொருள்களை அறியாதார் இஞ்ஞான்று நம் தமிழ்மக்களில் எவரேனும் உளரோ? ஆனல், இச் செய்யுட்களில் வந்த சொற்கள் ஒவ்வொன்றும் நாளடைவில் வடிவு திரிந்து வேறுபட, அதனோடு அயன்மொழிச் சொற்களுங் கலந்து நந்தமிழ் மொழி வெறொரு மொழியாய் மாறுபடின், அதனைப்பேசுந் தீவினையுடைய நாம் நம் அருமைத் திருக்குறளை இன்று போல் எளிதில் அறிதல் கூடுமோ? உணர்ந்து பார்மின்கள்! இத்தகைய துயர்பட்ட நிலையிலன்றோ நம் பண்டைத் தமிழ ரினத்தைச் சேர்ந்தவர்களான மலையாளர் தெலுங்கர் கன்னடர் முதலாயினரெல்லாம் இப்போதிருக்கின்றனர்? பண்டை நம் ஆசிரியர் நிறுத்திய இலக்கண இலக்கிய வரம் பில் நில்லாது, இத் தமிழ்மக்கட் பிரிவினர் நம் தமிழ்ச் சொற்களைத் தாம் வேண்டியவேண்டியபடி யெல்லாந் திரித் துக் கொண்டு சென்றதல்லாமலும் வடமொழிச் சொற்களை யும்வரைதுறையின்றிச் சேர்த்து வழங்கிவந்தமையாலன்றோ, பண்டு தமிழாயிருந்த ஒருமொழியே இப்போது மலையாளந் தெலுங்கு கன்னடம் முதலிய பல மொழிகளாய்ப் பிரிந்து போக, அவற்றை வழங்கும் பழந்தமிழ் மக்களும் பல வகுப் பினராய்ப் பிளவுபட்டு, ஒருவர் மொழியினை மற்றவர் அறியாராய்க் குறுகிப் போயதனாலன்றோ, இவரெல்லார்க்குந் தாயகமான தமிழ்மொழிக்கண் உள்ள சீரிய **தொல்காப் பியம், திருக்குறள், திருவாசகம், திருக்கோவையார்** முதலான அரும்பெறல் நூல்களையும் அவரெல்லாம் அறியமாட்டாதவ ராயினர்! ஒருமொழி பலமொழியாவது அம் மொழிச் சொற்கள் திரிபடைதலினலேயாம்; ஒருமக்கட் கூட்டத் தவராய் ஒற்றுமையும் வலிமையுங்கொண்டு வாழ்ந்தவர், பல வேறு மக்கட்பகுப்பினராய்ப் பிளவுபட்டு ஒற்றுமையும் வலிமையும் இழந்து வறுமைப்பட்டுத் தாழ்வது அவர் தமது

பண்டைமொழிச் சொற்களைப் பலவாறு திரித்துப்பேசி அயன்மொழிச் சொற்களையும் எடுத்துச்சேர்த்து வழங்குதலினாலேயாம். பார்மின்! பண்டு ஒருமொழி பேசிய ஒரு மக்கட் பெருங்கூட்டமாயிருந்த தமிழரே, இப்போது தமிழ், மலையாளம், தெலுங்கு, கன்னடம், துளுவம், குடகம், தோடம், கோடம், கோண்டம், கொண்டம், ஒரம், இராசமாலம் முதலான பன்மொழிபேசும் பல்வகை மக்கட் பிரிவினர் ஆயினர் ஐயோ! 1911-ஆம் ஆண்டு எடுத்த குடிக்கணக்கின்படி இவ் விந்திய நாட்டில் திராவிடமொழி பேசுவோர் தொகை ஆறுகோடியே இருபது நூறாயிரமாகும். இத்துணைப் பெருந்தொகையினரான மக்கள் அனைவருந் தமக்குப் பழமையே உரியதான தமிழ்மொழி யொன்றையே வழங்கிவந்திருந்தனராயின், அவர் எத்துணை ஒற்றுமையும் வலிமையும் நாகரிகமும் வாய்ந்தவராய் வாழலாம்! பழைய தமிழைப் பலவாறு சிதைத்துத் திரித்தமையாலும் வட சொற்களைக் கலந்துகொண்டமையாலுமன்றோ இத்தனைப் பெருங்கூட்டத்தவரும் வெவ்வேறு சிறு கூட்டத்தவராய் ஒருவரோ டொருவர் அளவளாவுதற் கிடனின்றி, வெவ்வேறினத்தவர்போல் வெவ்வேறு நாட்டவர்போல் நாட்கழிக்கின்றனர். இவர் எல்லாருந் தமிழாகிய தமது பண்டை மொழியையே வழங்கிப் பிளவுபடாதிருந்தாற், குமரிமுதல் இமயம் வரையில் இற்றைக்குந் தமிழுந் தமிழருமே பிறங்கி நிற்கும் பெரும்பேறு உளதாமன்றே! இமயம்முதற் குமரி வரையிலுள்ளாரெல்லாரும் நம் பண்டைப் பேராசிரியர் இயற்றியருளிய தொல்காப்பியம், திருக்குறள், திருவாசகம் முதலான ஒப்புயர்வில்லாச் செந்தமிழ் நூல்களைச் செவ்விதிற் பயின்று இம்மைமறுமைப் பயன்களெல்லாம் ஒருங்கெய்துவரல்லரோ! ஆதலாற், பண்டைத் தமிழகத்திலிருந்து பிரிந்து போய்த் தமக்குரிய இனிய செந்தமிழ்மொழியை ஓம்பாது

அதனைப் பலவகையால் மாறுபடுத்தி அதனால் தாமும் பல் வேறினமாய் மாறித் தம் பிறவிப்பயனையும் இழந்த ஏனை மக்கள் போலாது, நம் பழைய நல்லிசைப்புலவரது ஆணை வழி நின்று, அவர் வழிவந்த புலவருந் தமிழைத் தூயதாக ஓம்பி வளர்த்துத் தந்த பேருதவிக்கு எளியரேம் எங்ஙனங் கைம்மாறு செலுத்தவல்லேம்! நம் பண்டையாசிரியர் இயற்றியருளிய நூல்களிற் செல்லுக்கும் ஆடிப்பெருக்கிற் கும் இரையாய்ப்போன எண்ணிறந்த நூல்கள் ஒழிய எச்ச மாக இஞ்ஞான்று நாம் நம் கைகளில் ஏந்திமகிழுந் தொல் காப்பியம், பரிபாடல், இறையனாரகப் பொருளுரை, அகநா னூறு, புறநானூறு, கலித்தொகை, நற்றிணை, குறுந்தொகை, ஐங்குறுநூறு, பதிற்றுப்பத்து, பத்துப்பாட்டு, திருக்குறள் முதலான அருந்தமிழ்நூல்களைச் சிறிதாயினும் உற்று நோக்குவமாயின், நம் பழைய பேராசிரியர் நம் ஆருயிர்த் தமிழன்னையை எவ்வளவு கருத்தாய், எவ்வளவு அன்பாய்ப் பாதுகாத்து நின்றனர் என்பது தெற்றென விளங்கா நிற்கும். இம் முன்னாசிரியர் நூல்களில் நூற்றுக்கு ஒன்று இரண்டு விழுக்காடுகூட வடசொற்களைக் காண்டலரிது.

இனி, இற்றைக்கு ஆயிரத்து எண்ணூறு ஆண்டுகட்கு முன்னிருந்த தொல்லாசிரியர் ஆணைவழியே, அவர்க்குப்பின் இடைப்பட்டகாலத்திற் சிலப்பதிகாரம், மணிமேகலை, திரு வாசகம், திருக்கோவையார் முதலான விழுமிய நூல்கள் இயற்றிய ஆசிரியர்களும், அவர்களுக்குப்பின் புறப்பொருள் வெண்பாமாலை, பெருங்கதை, கல்லாடம், சூளாமணி, சீவக சிந்தாமணி, தேவாரம், நாலாயிரப்பிரபந்தம், பெரியபுராணம் முதலான நூல்கள் இயற்றியருளிய ஆசிரியர்களுந் தமது செந்தமிழ்மொழியைத் தம்மால் இயன்றமட்டுந் தூயதாய் எவ்வளவு பாதுகாத்து வழங்கியுள்ளனர் என்பது அவை யிற்றைச் சிறிதாராய்ந்து பயில்வாரும் நன்கறிவர். இடைக்

காலத்திருந்த இவ்வாசிரியர் தமது காலத்திற் றமிழ்நாட்டிற் புகுந்த பௌத்த சமண்கோட்பாடுகளைத் தழுவியும் மறுத்துந், தமக்குரிய சைவ வைணவக்கோட்பாடுகளை ஆராய்ந்து நிறுவல் வேண்டினமையிற், புதிதுபுகுந்த பௌத்த சமணர் வழங்கிய வடசொற்கள் குறியீடுகள் வழக்குகள் கதைகள் முதலியவைகளை அங்ஙனமே எடுத்தும் அவற்றையொப்பத் தாமுஞ் சிலபல படைத்தும் முன்வழங்கியவைகளை மாற்றியும் நூல்கள் யாக்கலாயினர் அங்ஙனம் யாத்த நூல்களில் மட்டுமே நூற்றுக்கு ஏழுமுதற் பத்து விழுக்காடு வடசொற்கள் புகுந்து கலப்பவாயின மற்றுச், சமயப்பொருள் தழுவாத இவ் விடைக்காலத்து நூல்களிலுங் கூட நூற்றுக்கு மூன்று நான்கிற்குமேல் வடசொற்கள் கலந்தில.

இனி, இற்றைக்கு எழுநூறு ஆண்டுகட்கு முன்னிருந்து கடைக்காலத்திற்றோன்றிய சிவஞானபோதம் முதலான பதினன்கு சித்தாந்த நூல்களிலும், இராமாயணம், பாரதம், காந்தம் முதலான மொழிபெயர்ப்பு நூல்களிலும் நூற்றுக்கு ஏழு முதற் பன்னிரண்டு விழுக்காடே வடசொற்கள் கலந்துள்ளன. ஆனாலும், இக்காலத்தெழுந்த 'நளவெண்பா,' 'கலிங்கத்துப்பரணி,' முதலான இலக்கிய நூல்களிலும், 'மூதுரை,' 'நல்வழி,' முதலான அறநூல்களிலும் நூற்றுக்கு மூன்று முதல் ஐந்து வடசொற்களே காணப்படுகின்றன. ஆகவே, இக் கடைக்காலத்திருந்த ஆசிரியர்களுந் தமிழைத் தூயதாக வழங்குதலிற் கருத்துள்ளவர்களாகவே யிருந்தனரென்பது புலனும்.

---

௬. பண்டைப்புலவர் முப்பால் ஒழுக்கம் ஓம்பினமை

இன்பவொழுக்கம்

இனி, முன்னிருந்த நம் ஆசிரியர் நமதருந்தமிழ் மொழியைப் பொருந்திக் காத்தமைபோலவே, அம் மொழி யாற் குறிக்கப்படும் "இன்பமும் பொருளும் அறனும்" என்னும் முப்பாற் பொருளையும், அவை காரணமாக வரூஉம் மூவகை யொழுக்கங்களையும், உலகவியற்கை மக்க ளியற்கையொடு பொருந்தக் கண்டு ஓம்பினபான்மையும் பெரிதும் பாராட்டற்பாலதாகும். ஆகவே அதனைச் சிறிதெடுத்துப்பேசுதல் இன்றியமையாததா யிருக்கின்றது.

இந்நிலவுலகிற் காணப்படும் உயிர்ப்பொருள் உயிரில் பொருள் என்னும் இரண்டில் உயிர்ப்பொருளுக்குப் பயன் படுதற் பொருட்டாகவே உயிரில்பொருள்கள் அமைக்கப் பட்டிருத்தல் நன்கு புலனாகின்றது. ஆகவே இவ்வுலக அமைப்பும் இதன் இயக்கமும் எல்லாம் உயிர்களின் பொருட்டாகவே நடைபெறுகின்றன வென்பது எவரும் மறுக்கலாகாத உண்மையாகும். இத்துணைச் சிறந்த உயிர்கள் இவ்வுலக அமைப்பிற் புகுந்து சிறிது காலங் காணப்படுதலும், அதன்பின் அவை காணப்படாது மறை தலும், என்னையென்று நுணுகியாராயுங்கால், இவ்வுலகுக்கு வரும்பொழுது அறிவும் இன்பமும் இலவாய்த் தோன்றும் அவ்வுயிர்கள், இதன்கண் வந்து சிறிதுகாலந் தங்கியவள வானே அறிவுவளர்ந்து இன்பத்திற் றிளைத்தல் காண்கின்றே மாகலின், அவை அறிவுவளர்ச்சியும் அதன்வழியே இன்ப நுகர்ச்சியும் எய்துதற்கே இங்கு வருகின்றன வென்பது புலனாகின்றது. புலனாகவே, இவ்வுலகுக்குவரும் முன் அறியாமையுந் துன்பமும் வாய்ந்தனவாகவே எல்லாவுயிர்

களும் இருத்தல் வேண்டுமெனவும், இங்கு வந்தபின் அவை அறிவும் இன்பமுஞ் சிறிதுசிறிதாகக் கைகூடப்பெறினும் அவை இரண்டும் முதிர்ந்த நிலைக்கு வரும் முன்னரே உயிர்கள் இதனைவிட்டு மறைந்தொழியக் காண்டலால், அரைகுறையாய்ப் பெற்ற அறிவு இன்பங்களுடனே அவ்வுயிர்கள் பிறவியை முற்றும் விட்டொழிதல் இசையாதெனவும், அறிவு இன்பங்களிரண்டும் ஒரு சிறு குறையும் இல்லையாய் நிறைந்த நிலைக்கு வரும்வரையில் இந்த வுலகத்திலோ அல்லது இதனையொத்த வேறு உலகங்களிலோ அவை பற்பல பிறவிகளை யெடுக்குமெனவும் உய்த்துணர்கின்றேம்.] எனவே, இப் பிறவியிற் காணப்படும் நிகழ்ச்சி கொண்டு இதனோடு தொடர்புடைய முற்பிறவி நிகழ்ச்சியும், இனித்தொடரும் பிற்பிறவி நிகழ்ச்சியுங் காணவல்ல அறிவு விலங்கினங்கட்கு இன்றி மக்களுயிர்க்குமட்டுமே அமைந்திருத்தலால், மக்கள் வாழ்க்கையானது பகுத்தறிவு விளக்கத்தையும் அதன்வழியே இன்பப்பேற்றையுமே அவாவிநிற்றலும், அறிவு விளங்கப்பெறுவதெல்லாம் அறியாமைவாயிலாக வருந் துன்பங்களை நீக்கி இன்பத்தைப் பெறுதற்பொருட்டாகவே நிகழ்தலாற் பிறவி யெடுப்பதன் முடிந்தநோக்கம் மாறுப்பேரின்பப் பேறாகவே கடைக்கூடுதலுந் தாமே போதரும். இவையே பண்டை நந்தமிழாசிரியர் கண்ட முடிந்த வுண்மைகளும் ஆகும். இஃது ஆசிரியர் தொல்காப்பியனார்,

"எல்லா உயிர்க்கும் இன்பமென்பது
தானமர்ந்து வரூஉம் மேவற் றாகும்." (பொருளியல்: உக)

என்று அருளிச்செய்தவாற்றானும், உறுதிப்பொருள்களைப் பிற்காலத்தார் அறம் பொருள் இன்பம் எனப் பாகுபடுத்தோதியதுபோலாது, அவர்

"இன்பமும் பொருளும் அறனும் என்றாங்
கன்பொடு புணர்ந்த ஐந்திணை மருங்கின்."

எனக் களவியல் முதற்கண் ஓதியவாற்றானுந் தெளியப்படும்.

இனி, அறிவும் இன்பமும் பெற்றுவரும் மக்கள் அவை தம்மைத் தாந் தனித்திருந்து பெறமாட்டாராய், ஒருவர் மற்றொருவரோடு அளவளாவி ஒருங்குவாழும் உறவு முறையினாலேயே அவை தம்மைப் பெற்றுவருதலுங் காண்கின்றோம். இன்னும், இம் மக்களின் உறவுவாழ்க்கையுள்ளும், ஆடவரும் மகளிருங், கணவரும் மனைவியருமாய் ஒருங்குகூடி வாழும் வாழ்க்கையே அவர் இந்நிலவுலகில் இருக்குந் துணையும் நிலைபெற்றிருக்கும் நெருங்கிய நீண்ட வாழ்க்கையாய், மேலும் மேலும் உயிர்கள் பிறவிக்கு வருதற்கு ஏதுவாய், மக்கள் வாழ்க்கையென்பதொன்று இம் மாநிலத்தில் நடைபெறுதற்கு அடிக்காரணமாய்ச் சிறந்துநிற்றலின், அத்துணைச் சிறப்பினதாகிய இல்வாழ்க்கையினையே நம் பண்டைப் பேராசிரியர் தாம் இயற்றிய நூல்களிலெல்லாஞ் சிறந்தெடுத்து, அதனைப் பலவாற்றானும் அழகுபடுத்துப் பாடியும் பேசியும் இருக்கின்றனர். ஓர் ஆண்மகனும் ஒரு பெண்மகளுங்கூடி நடாத்துவதாகிய அவ் வில்வாழ்க்கை மிக உயர்ந்த பேரன்பின்வழித்தாக நடைபெறுவதாமென்பதும், அவ் விருவர்க்குள் இயற்கையேயுண்டாம் அப் பேரன்புதான் 'காதல்' என்னும் பெயரால் வழங்கப்படுமென்பதும்,

"காதற் காமங் காமத்துச் சிறந்தது
விருப்போ ரொத்து மெய்யுறு புணர்ச்சி."

என்று பரிபாடலும் (௯),

"சொற்பா லமிழ்திவள் யான்சுவை யென்னத் துணிந்திங்ஙனே
நற்பால் வினைத்தெய்வந் தந்தின்று நானிவ ளாம்பகுதிப்

பொற்பா ரறிவார் புலியூர்ப் புனிதன் பொதியில் வெற்பிற்
கற்பா வியவரை வாய்க்கடி தோட்ட களவகத்தே.''

என்று திருச்சிற்றம்பலக் கோவையாரும் (௮) நுவலுமாற்றால் தெளியப்படும். இப் பெற்றித்தான சிறந்த காதலன்பிற் பிணைப்புண்டவழி மனைவி தன் கணவனையன்றி ஆடவர் பிறரைக் கனவினும் நினையாமையின் அவட்கே உண்மைக் கற்பொழுக்கம் நிலைபெறும்; அவள் கணவனும் அவளை யன்றி மகளிர் பிறரைக் கருதாமையின் அவற்கும் உள்ளம் உரன் அழியாதாய் நிற்கும். இவ்விருவரின் சிறந்த கற்பியல் நிலை,

"மீண்டா ரெனவுவந் தேன்கண்டு நும்மையிம் மேதகவே
பூண்டா ரிருவர்முன் போயின ரே? புலி யூரெனைநின்
றாண்டான் அருவரை ஆளியன் னானைக்கண் டேன், அயலே
தூண்டா விளக்கனையாய்! என்னை யோஅன்னை சொல்லியதே''

என்னுந் திருச்சிற்றம்பலக் கோவையாரால் (௨௪௪) தெளிவுறுத்தப்படுதல் காண்மின்கள்! இத் திருப்பாட்டிற் சொல்லப்படுவது இது: தன் மகள் தன்னாற் காதலிக்கப் பட்ட ஓர் ஆண்மகனை மணந்து கொள்ளுதற்பொருட்டு அவனுடனே கூடித், தன்னவர் எவரும் அறியாமே அவனூர்க்குப் போய்விட்டனள். அவள் அங்ஙனம் போயதை யறிந்த செவிலித்தாய், தன் மகளும் அவள் காதலனுங் கூடிச் சென்றவழியை அவருடைய அடிச்சுவடுகளால் அறிந்து அவ் விருவரையுந் தேடிச்செல்லத், தனக் கெதிரே ஓர் இளைய அழகிய மங்கையும் அவள் கணவனும் வரக்கண்டு தான் மேலுஞ் செல்வதை நிறுத்தி நின்றாள். நிற்க, எதிர்வந்த அவ்விருவருந் தன்னருகு புகுந்ததுங், "தம்மூர்க்குச் சென்ற என் மருமகனும் மகளுமே திரும்பி வருகின்றாரென நினைந்து நும்மைக் கண்டு மகிழ்ந்தேன்; ஆனால், நீவிர் வேறென்பது அணுகிவந்ததுந் தெரிந்தேன்.

நுங்களைப்போலவே எல்லாவகையினுஞ் சிறந்தார் இருவர் நும்மை எதிர்ப்பட்டுச் செல்லக் கண்டீரோ?" என அச் செவிலித்தாய் சொல்லி வினவ, அவ்விருவரில் ஆண்மகனும் நின்றவன் அத் தாயை நோக்கி, "அன்னாய்! புலியூர்ச் சிற்றம்பலத்தே புலனாய் நின்று என்னை அடிமைகொண்ட சிவபெருமானது மலைக்கண் உள்ள அரிமாவை யொத்தான் ஓர் ஆண்மகனை யான் கண்டேன்" என விடைகூறி, அதன் பிறகு, தன் பக்கத்தேநின்ற தன் மனையாளை நோக்கித், "தூண்டாத மணிவிளக்கை யொத்த காதலி! யான் கண்ட அவ் வாண்மகன் பக்கத்தே வேறொன்றை இவ் வன்னை சொல்லினளே; அஃது யாது? அதனை அவட்கு அறிவிப் பாயாக!" என்று கூறித் தன் மனையாளை ஏவின பான் மையை உற்றுநோக்குமின்கள்! செவிலித்தாய் வினவிய தற்கு ஆளியன்னானைக் கண்டேன் என்றவன், அவன் பக்கத்தே சென்ற அவன்றன் காதலியைத் தான் கண்ட தாகக் கூறிற்றிலன்; ஏன்? அவன் தன்னுடன் போந்த காதலியைத் தன்னுயிராகக் கருதிக் காதலன்பு கொண் டிருந்தானாகலின் அவன் தன் மனைவியின் உருவத்தை யன்றிப் பிறள் ஒருத்தியைச் சிறிதும் நினைந்திலன்; அதனால், எதிரே சென்ற ஆடவனையன்றி அவன்றன் காத லியை அவன் கண்டுங் காணாதவனேயாயினான்; என்றாலுஞ், செவிலித்தாய் வினவியதில் ஓர் ஆண்மகனேயன்றி ஒரு பெண்மகளுங் குறிப்பிடப்பட்டமையால், தான் காணாத அப் பெண்மகளைத் தன் மனையாளே கண்டிருக்கவேண்டு மெனக் கருதி, அவளை அக் குறிப்புக்கு விடைதருமாறு ஏவின நுட்பம் பெரிதும் வியக்கற்பாலதாகும். இன்னுஞ் செவிலித்தாய் கேட்ட அவ் வினாவுக்கு, அவ் விளைஞன் முதலில் விடையுரை பகர்ந்த நுட்பத்தினை ஒருங்கால், அவன்றன் மனையாள் அவன்மேற் பெருங்காதல் பூண்ட

ஒழுக்கத்தினளாகலின் அவளுந் தன் கணவனை யன்றித் தம்மெதிரே சென்ற அவ் வாண்மகன் பிறனொருவன் உருவினை நினைந்திற்றிலள்; அதனால், அவள் அவன் பக்கத்தே போய பெண்மகளை மட்டும் நோக்கினளாகற்பாலள் என்பதூஉம் போதரா நிற்கும். எடுக்குந்தோறுங் குறையாத் தெய்வக் கருவூலம்போல், மாணிக்கவாசகப் பெருமான் அருளிச்செய்த இத் திருப்பாட்டு இங்ஙனம் எடுக்க எடுக்கக் குறையாப் பொருளாழம் வாய்ந்து, ஈருடம்பின் ஓருயிராய்த் திகழுங் கணவன் மனைவியரின் காதற்பெருங் கிழமையினையும் அதனால் அவர்க்கு நிலைபெற்ற கற்பொழுக்க விழுப்பத்தினையும் நன்கு தேற்றுமாறு கருத்திற் பதிக்கற் பாலதொன்றாம்.

இங்ஙனம் ஈருடம்பின் ஓருயிராய் நிற்குங் காதலரின் கற்பியல் வாழ்க்கைக்கு, ஒல்லையூர் தந்த பூதப்பாண்டியனும் அவன் மனைவி பெருங்கோப்பெண்டும் உறுபெருஞ் சான்றாய்த் திகழ்கின்றனர். இவர் இருவரும் ஒருவரையொருவர் விட்டுப்பிரியாத அத்துணைக் காதற்பெருங்கேண்மை யுடையராய் விளங்கினமை, தமிழ்மொழிவல்ல இவர் இருவரும் பாடிய பாட்டுகளால் நன்கு தெளியப்படுகின்றது. ஒருகால் இப் பாண்டிவேந்தன் தன்னை எதிர்க்கமுனைந்த அரசர்களைத் தாக்கி வெற்றிபெறேனாயிற் காதற்கிழமையிற் சிறந்த என் மனைவியைப் பிரிந்தேன் ஆகுக! என்று வஞ்சினங் கூறியதை,

"மடங்கலிற் சினைஇ மடங்கா வுள்ளத்
தடங்காத் தானை வேந்தர் உடங்கியைந்
தென்னொடு பொருதும் என்ப, அவரை
ஆரமர் அலறத் தாக்கித் தேரோடு
அவர்ப்புறங் காணேன் ஆயிற் சிறந்த
பேரமர் உண்கண் இவளினும் பிரிக!"

(புறநானூறு, ௭௧)

என்று அவன் அப்போது பாடிய அருந்தமிழ்ச் செய்யு ளால் அறிகின்றேம். இவன் தன் மனையாளைத் தன் ஆருயி ரெனக் கொண்டொழுகியவாறு போலவே, இவன்றன் மனை யாளான பெருங்கோப்பெண்டும் இவனைத் தன் இன்னுயி ராய்க் காதலித்து, அவன் இறந்துபட்டனுன்று அவனைப் பிரிந்து உயிர்வாழமாட்டாளாய்த் தீப்பாய முனைந்துழி, அருகிருந்த சான்றேர் அவளைத் தடுத்தும், அவள் அவரை நோக்கிப்,

"பல் சான்றீரே! பல் சான்றீரே!
செல்கெனச் சொல்லாது, ஒழிகென விலக்கும்
பொல்லாச் சூழ்ச்சிப் பல் சான்றீரே!
அணில்வரிக் கொடுங்காய் வாள்போழ்ந் திட்ட
காழ்போல் நல்விளர் நறுநெய் தீண்டாது
அடையிடைக் கிடந்த கைபிழி பிண்டம்
வெள்ளெட் சாந்தொடு புளிப்பெய் தட்ட
வேளை வெந்தை வல்சி யாகப்
பரற்பெய் பள்ளிப் பாயின்று வதியும்
உயவற் பெண்டிரேம் அல்லேம் மாதோ!
பெருங்காட்டுப் பண்ணிய கருங்கோட்டு ஈமம்
நுமக்கரி தாகுக தில்ல, எமக்கு எம்
பெருந்தோட் கணவன் மாய்ந்தென, அரும்பற
வள்ளிதழ் அவிழ்ந்த தாமரை
நள்ளிரும் பொய்கையுந் தீயும் ஓரற்றே."

(புறநானூறு, உசசு)

என்று இவ் வருமருந்தன்ன செய்யுளைச் சொல்லித், தீப் பாய்ந்து உயிர்நீத்தனள். கல்வியிலும் அரச வாழ்க்கையி லும் நிகரின்றிக் கலித்த இவ் விருவரும் ஒருவரையொருவர் பிரியலாற்றது மாய்ந்த காதற் கற்பின் மாட்சியினை யுள்ளு தொறும் உள்ளம் உருகாதார் யார்!

ஏ. பொருளற வொழுக்கம்

இனி, ஓர் ஆண்மகனும் அவன்றன் மனையாளும் அங்ஙனம் மாறாக் காதலன்பிற் பிணைந்து இல்வாழ்க்கையினை நடாத்துகின்றுழி, அதன்கட் பல்வகை யிடையூறுகளுந் துன்பங்களும் புகுந்து நிலைகலக்கினும், இருவரும் அவற்றைப் பொறுத்து, ஒருவர்மேல் ஒருவர் வருந்தாராய்ப் பண்டுபோல் அன்பில் மிகுந்து முயற்சியிற் றளாராய்த் தங் கடமைகளை வழுவின்றி உவப்புடன் செய்குவர்; வறுமையுந் துன்பமும் நீங்கி வளம்பெற்ற காலையிலும் அவர் தம் நிலையிற் றிரியாராய் எல்லார்க்கும் இனியன செய்தே ஒழுகா நிற்பர். இப் பெற்றித்தாகிய சிறந்த இல்வாழ்க்கையினை நம் பண்டைத் தமிழ்ப்புலவர் தாமே வாழ்ந்து காட்டினமை பெரிதும் பாராட்டற்பாலதாகும். இதற்குப், பழந்தமிழ்ப் புலவர் பெருந்தகையாகிய பெருஞ்சித்திரனாரின் வாழ்க்கை வரலாற்றினை ஈண்டொருசிறிது எடுத்துக்காட்டுதும்.

பெருஞ்சித்திரனார் என்னும் ஆசிரியர் ஒருகாலத்தில் மிகவும் மிடிப்பட்ட வாழ்க்கையில் இருந்தார். இவரது இல்லத்தின் அடுக்களையில் உணவுப்பண்டங்களே இல்லாது போனமையால், ஒருநாள் இவர் தம் மனைவியார் அதனுள்ளே செல்லாமல் அதனை மறந்து வருந்தி யொருபக்கத்தே ஒடுங்கி யிருக்க, அவர் தஞ் சிறுபுதல்வன் நல்லுணவில்லாமையின் உதிர்ந்து சிற்சில மயிர்களே முளைத்து அழகு குறைந்த தலையின்தோற்றம் வாய்ந்தவனாய், அங்ஙனம் ஒடுங்கி யிருக்குந் தன் அன்னையின் பால் இல்லாத வெறுமுலையைச் சுவைத்துச் சுவைத்துப் பார்த்தும் அதிலிருந்து தினைத் தனைப் பாலும் பெறாமையிற், கூழுஞ்சோறுமாதல் பெறுவான் வேண்டி அவ் வடுக்களையுள் நுழைந்து, அகத்தே

ஒன்றும் இல்லாத வெறும் பாண்டங்களை ஒவ்வொன்ருகத் திறந்துபார்க்க அங்கொன்றும் இல்லாமை கண்டு அழுதனனாக, அவன் அன்னை ‘அதோ புலி வருகிறது!’ எனச் சொல்லி அச்சுறுத்தியும், ‘உதோ அம்புலியைப் பார்!’ என காப்புக் காட்டியும் அப் புதல்வன் அழுகை தீராமையின் அதற்கு உளம்நொந்தனளாய் ‘நினது வாடிய நிலையை நின் தந்தைக்குக் காட்டு’ எனக்கூறி, அவனைப் பலவுஞ்சொல்லிக் கேட்டபடியாய் நனவின் கண்ணும் என் மனைவி பெருந் துயர் உழவாநின்ருள் என அவர் குமணவேந்தனை நோக்கிப் பாடிய,

“இல்உணுத் துறத்தலின் இல்மறந்து உறையும்
புல்உளைக் குடுமிப் புதல்வன் பன்மாண்
பால்இல் வறுமுலை சுவைத்தனன் பெருஅன்
கூழுஞ் சோறுங் கடைஇ ஊழின்
உள்இல் வறுங்கலந் திறந்து அழக்கண்டு
மறப்புலி உரைத்தும் மதியங் காட்டியும்
நொந்தன ளாகி நுந்தையை உள்ளிப்
பொடிந்தநின் செவ்வி காட்டெனப் பலவும்
வினவல் ஆனுள்ஆகி நனவின்
அல்லல் உழப்போள்.”

என்னுஞ் செய்யுள் (புறநானூறு, கசூ0) கன்னெஞ்சமுங் கரைய அவரது மிடிப்பட்ட வாழ்க்கை நிலையினை எடுத்துரைத்தல் காண்க.

இன்றைநாளிற்போல நூல் எழுதிப் பரப்புதற்குரிய கடிதம் அச்சுப்பொறி முதலிய கருவிகளும், போக்குவரவுக்கேற்ற புகைவண்டிகளுங் கடிதப் போக்குவரவுக்கு இடனான செய்தி நிலையங்களுங், கல்வியறிவூட்டுங் கல்லூரிகளும் பண்டைநாளில் இல்லாமையிற், பழந்தமிழ்ப் புலவோரிற் பெரும்பாலார் தாங் கற்ற பெருங் கல்வியைப் பிறர்க்குப் பயன்படுத்தவும், அதனுற் றம் வாழ்க்கைக்கு வேண்டும்

பொருள்பெற்று இனிது வாழவும் இயலாதவராய், ஈகையிற் சிறந்த அரசரையுஞ் செல்வரையுந் தேடிச்சென்று அவர் வழங்கிய பொருள்கொண்டு வாழ்க்கை நடத்தவேண்டிய இடர்ப்பாடான நிலையில் இருந்தனர்!

இத்துணை யிடர்ப்பாடான நிலையிலிருந்தும் பெருஞ் சித்திரனார் தாம் குமணவேந்தன்பாற் பெற்ற பெரும் பொருட்டிரளைத் தமக்கென்றுந் தம் மனைவி மக்கட்கென் றும் வரைந்து வைத்துக்கொண்டு கையிறுக்கமாய் இராது, அதனைத் தம் மனைவியார் கையிற்கொடுத்து,

"நின்நயந்து உறைநர்க்கும் நீ நயந்து உறைநர்க்கும்
பன்மாண் கற்பின் நின்கிளை முதலோர்க்குங்
கடும்பின் கடும்பசி தீர யாழநின்
நெடுங்குறி எதிர்ப்பை நல்கி யோர்க்கும்
இன்னோர்க்கு என்னாது என்னொடுஞ் சூழாது
வல்லாங்கு வாழ்தும் என்னாது நீயும்
எல்லார்க்குங் கொடுமதி மனைகிழ வோயே
பழந்தூங்கு முதிரத்துக் கிழவன்
திருந்துவேற் குமணன் நல்கிய வளனே."

(புறநானூறு, கசுங)

என்று அவர் இசைத்த அரும்பெருஞ் செய்யுளால் அப் புலவர் பெருந்தகையின் பேரருட்டிறத்தை அறிந்து மகிழ் மின்கள்! இதன்கண், "நின்பால் அன்புபூண்டு நின்னைச் சார்ந்திருக்கும் மகளிர்க்கும், நின்னால் அன்புசெய்யப்பட்ட மகளிர்க்கும், பல நற்குணங்களிலுஞ் சிறந்து மூத்துப்போன நின் முதிய மாதர்க்கும், நின் மிடிப்பட்ட சுற்றத்தாரின் கொடும்பசி நீங்குமாறு கொடுத்ததை நீ திருப்பிக் கொடுப் பாய் என எதிர்பார்த்துக் கொடுத்து உதவி செய்தார்க்கும், இன்னார்க்குக் கொடுப்போம் இன்னார்க்குக் கொடோம் எனக் கருதாமலும், என்னோடும் ஆராயாமலும், இனித் திறவிதாக வாழக்கடவேம் என எண்ணாமலும், யான்

கொடுப்பதோடுகூட நீயும் எல்லார்க்குங் கொடுப்பாயாக என் மனைவியே, பல்வகைப் பழங்களுந் தொங்காநின்ற மரங்களையுடைய முதிரம் என்னும் மலைக்குத் தலைவனை திருந்துவேல் ஏந்து குமணன் எனக்கு வழங்கிய செல்வத்தை" என்று அவ்வாசிரியர் தம் மனைவியார்க்கு அறிவுறுத்திய அறிவுரையானது எத்துணை மேம்பாடு வாய்ந்தாய்த் திகழ்கின்றது! இதனால் அப் புலவர்பெருமான் தனக்கென வாழா அருளமுது பொதிந்து பொங்குந் திருவுள்ளம் பொருந்தியவராதல் பொள்ளெனப் புலனாகின்றதன்றோ? ஆற்றொணா வறுமையிற் கிடந்து நைந்தவர் மீண்டுஞ் செல்வம்பெற்றால், அச் செல்வத்தின் அருமையுணர்ந்து அதனைத் தமக்கெனவே வரைந்து வைத்துக் கொள்வ தல்லது, அதிற் கடுகளவுதானும் பிறர்க்குக் கொடுக்க மனம் ஒருப்படார்; என்னை? அவர் தமது துன்பத்தையே பெரிதாக நினைப்பதன்றிப் பிறர்படுதுயரைச் சிறிதும் நினைப்பதில்லையாகலின். ஆனால், நம் நல்லிசைப் பெரும் புலவரான பெருஞ்சித்திரனாரோ தாம் வறுமையிற் பட்ட துன்பத்தின் கொடுமையை நினைந்தபோதெல்லாம், வறுமையிற்பட்ட பிறரது துன்பத்தையும் உடன்நினைந்து, அதனாற் றமது துயரினையும் மறந்தவராய்ப் பிறர்துயர் களைவதிலேயே கருத்து முனைந்து நின்றார். இவ்வாறு பிறர் துயர் நினைந்து நெக்குருகும் நெஞ்சம்வாய்ந்தாரே, பெறற்கரிய கல்வியாற் பெறும்பேறு பெற்றாராவர்.

இனிப், பொறுத்தற்கரிய வறுமையிலுந் துன்பத்திலுங் கிடந்து உழன்றவழியும் புலமையின் மிக்க சான்றோர் தமது நிலைக்காகாதனவும் இழிதக்கனவுஞ் செய்யார் என்பதூஉம், ஆசிரியர் பெருஞ்சித்திரனாரது ஒழுகலாற்றால் நன்கு விளங்கா நிற்கின்றது. இவர் தமது வறுமையை நீக்கிக்கொளல்வேண்டிக் குமணவேந்தன்பாற் சென்ற

காலத்து, அவன் எதனாலோ பரிசு கொடுத்தலிற் சிறிது காலந்தாழ்ப்ப, இவர் தமது உள்ளமேம்பாடு அவனுக்கு அறிவுறுத்துவாராய்ச் சிறிதும் அஞ்சாமல்,

> "உயர்ந்து ஏந்து மருப்பிற் கொல்களிறு பெறினும்
> தவிர்ந்துவிடு பரிசில் கொள்ளலென், உவந்துநீ
> இன்புற விடுதியாயிற், சிறிது
> குன்றியுங் கொள்வல் கூர்வேற் குமண!"

என்று கூறிய செய்யுள் (புறநானூறு, கருக) எத்துணை விழுமிதாய் உயர்ந்தோங்கித் துலங்குகின்றது! பொருளுடையார்பால் அவர்தரும் பொருளை நச்சிச் சென்றவர், அவர் மகிழ்ந்திருக்குங் காலம் பார்த்து அவரது தலைவாயிலிலே அடங்கி யொடுங்கிக் காத்துக்கிடத்தலும், அவர் முன்னிலையிற் சென்றால் அவரிடத்தில்லாத குணங்களை யெடுத்து இருப்பனவாக வைத்து வரைகடந்து புகழ்ந்து பேசுதலும், அவர் ஏவியன விரைந்து பணிந்து செய்தலும் வழக்கமாய்க் காணப்படுகின்றன. அங்ஙனமிருக்க, நம் புலவர் விளக்கான பெருஞ்சித்திரனாரோ, "மிகச் சிறந்த யானையையே பரிசிலாகப் பெறுவதாயிருந்தாலும், முகம் மாறியுங் காலந்தாழ்த்துங் கொடுக்கும் அதனை யான் கொள்ளேன்; அவ்வாறின்றி மகிழ்ந்து நீ விரையக் கொடுத்திடுவது குன்றிமணி அனைய சிற்றளவினதா யிருந்தாலும் அதனை யான் ஏற்பேன்," என அவ்வரசனை நோக்கி மொழிந்தனர்; ஈது அவரது உள்ளப் பெருமையினை இனிது காட்டுகின்றதன்றோ?

பின்னர் ஒருகாற் பெருஞ்சித்திரனார் பொருளுதவி பெறல்வேண்டி ஈகையிற் சிறந்த வெளிமான் என்னும் அரசன்பாற் செல்ல, அவன் அந்நேரத்திற் றுயில் ஒழியா நிலையில் இருந்தமையால், தன் தம்பியை விளித்து அப் புலவர் பெருமானுக்குப் பரிசில் கொடு என ஏவ, அவன்

கையிறுக்கம் உடையனுதலால், அவரது பெரும்புலமையின் அளவறிந்து நிரம்பக்கொடாது குறையப் பரிசில் கொடுப்ப, அவர் அதனை ஏற்றுக்கொள்ளாது மீண்டுங் குமண மன்னன்பால் ஏகி, அவன் கொடுத்த களிற்றியானையைக் கொணர்ந்து, வெளிமான் ஊர்க்காவல் மரத்திலே அதனைக் கட்டிவைத்து, வெளிமான் றம்பியிடம் போந்து, "நீ இரப்போரைப் பாதுகாப்பாயும் அல்லை; இரப்போரைப் பாதுகாப்பவர் இல்லாமற்போகவும் இல்லை; பெருந்தன்மை வாய்ந்த இரவலர் இருத்தலுங் காண்பாயாக! அவ்விரவலர்க்கு வேண்டியவளவு ஈவோர் இருத்தலுங் காண்பாயாக! நின்ஊர்க் காவன்மரத்திலே யாம் கொணர்ந்து பிணித்த சிறந்த யானையானது யாம் பெற்ற பரிசிலாகும்; அரசினைனே! யான்போவேன்" என்னும் பொருள் அடக்கி,

"இரவலர் புரவலை நீயும் அல்லை;
புரவலர் இரவலர்க்கு இல்லையும் அல்லர்;
இரவலர் உண்மையுங்காண்! இனி இரவலர்க்கு
ஈவோர் உண்மையுங்காண்! இனி நின்னூர்க்
கடிமரம் வருந்தத் தந்து யாம் பிணித்த
நெடுநல் யானை எம் பரிசில்
கடுமான் தோன்றல் செல்வல் யானே."

என அவர் அருளிச்செய்த பாட்டின் (புறநானூறு, கசுஉ) திறனைக் காண்மின்! ஈயாது இவறிய அவ்வரசினைனை ஒரு பொருட்படுத்தாது, அவன் வெட்குமாறு, ஈகையிற் சிறந்த குமணமன்னன்பாற் றாம் பெற்றுவந்த களிற்றி யானையினை அவன் கண்முன்னே கொணர்ந்து காட்டி, உலகத்திற் பொருளாலுங் கல்வியாலும் மிக்கோங்கிப் புகழொடு பொலிவார் இயல்பினை அவன் அறியுமாறு துணிந்துகாட்டி, அவற்கு அறிவுதெருட்டிய பெருஞ் சித்திரனரது உள்ள மாட்சியினை என்னென்பேம்! ஈதன்றோ நல்லிசைப் புலமை சான்ற நாவலர் திறமாகும்!

இன்னும், இவ்வாசிரியர் ஒருகால், வள்ளற்பெருந்தகை யாகிய அதியமான் நெடுமானஞ்சியுழைப் பரிசில் பெறற் பொருட்டுச் சென்றனரன்று, அவன் ஏதுகாரணத்தினலோ இவரைக் கண்டு உரையாடுதற்குக் காலம்பெருனய், இவரைக் காணுமலே இவரது தகுதிக்கேற்பப் பெரும்பொருளைப் பரிசிலாக ஒருவர் வழியே விடுத்து நல்கினன். ஆனற், பெருஞ்சித்திரனரோ தம்மைத் தன்பால் அன்புடன் வருவித்து அளவளாவிப் பரிசில் கொடாமல், தம்மைக்காணுமலே அவன் பரிசிலாக விடுத்த அப் பெரும்பொருட்டிரளை ஏலாமல் வெறுத்து, அவனுக்குப் பின்வருஞ் செய்யுளைக் குறித்துவிடுத்தார் :

"குன்றும் மலையும் பலபின் ஒழிய
வந்தனென் பரிசில் கொண்டனென் செலற்கு என
நின்ற என் நயந் தருளி ஈதுகொண்டு
ஈங்கனஞ் செல்க தாஎன என்னை
யாங் கறிந்தனனே தாங்கருங் காவலன்?
காணுது ஈத்தஇப் பொருட்கு யான்ஓர்
வாணிகப் பரிசிலன் அல்லேன் ; பேணித்
தினையனைத் தாயினும் இனிது அவர்
துணையளவு அறிந்து நல்கினர் விடினே."

(புறநானூறு, ௨0௮)

ஈதன்றே உண்மைத்துறவுள்ளம்! ஈதன்றே அழிந்துபடுஞ் செல்வப்பொருண்முன் அழிந்துபடாக் கல்விப் பொருட்சிறப்பை நாட்டுந் திறம்! தமக்கு வரும் பெரும் பொருளைக் கண்ட துணையானே தமது கல்வியையுந் தமது மானத்தையும் இழந்து, விழுமிய மக்கட்பிறவிக்கு ஆகாதன செய்யும் புல்லர் எங்கே! தமது கைக்கெளிதாய்க் கிடைத்த பெரும்பொருளையும் பொருள் செயாது தமது கல்விப்பெருமையினையுந் தமது மானத்தினையுங் காத்த இப் புலவர் எங்கே!

இனி, இப் புலவர்பெருமான் பரிசில் வேண்டிச் சென்ற காலங்களிலெல்லாஞ் சிறிதும் மனங் கலையாது இவரது தகுதி யறிந்து இவர்க்குப் பெரும்பொருள் வழங்கி வந்த வெளிமான் என்னும் அரசன் இறந்துபட்டனென்று, இவர் பெருந்துயரால் நெஞ்சம் பிளவுபட்டு நைந்து பாடிய செய்யுள் அவ்வரசனது வள்ளன்மையினையும், இவர் அவன்பால் வைத்திருந்த அன்பின் பெருக்கையும் மறவாநன்றியையும் நன்கு புலப்படுத்துகின்றதாகலின், அதனையும் ஈண்டு எடுத்துக்காட்டி மேற்செல்வாம்.

"கவிசெந் தாழிக் குவிபுறத் திருந்த
செவிசெஞ் சேவலும் பொகுவலும் வெருவா
வாய்வன் காக்கையுங் கூகையுங் கூடிப்
பேஎய் ஆயமொடு பெட்டாங்கு வழங்குங்
காடு முன்னினனே கட்கா முறுநன் !
தொடிகழி மகளிரில் தொல்கவின் வாடிப்
பாடுநர் கடும்பும் பையென் றனவே !
தோடுகொள் முரசுங் கிழிந்தன கண்ணே !
ஆள்இல், வரைபோல் யானையும் மருப்பு இழந்தனவே !
வெந்திறற் கூற்றம் பெரும்பே துறுப்ப
எந்தை யாகுதல் அதற்பட லறியேன் !
அந்தோ ! அளியேன் ! வந்தெனென் மன்ற !
என்ஆ குவர்கொல் என்துன்னி யோரே !
மாரி இரவில் மரங்கவிழ் பொழுதின்
ஆர்அஞர் உற்ற நெஞ்சமோடு ஓராங்குக்
கண்இல் ஊமன் கடற்பட் டாங்கு,
வரைஅளந் தறியாத் திரைஅரு நீத்தத்து
அவல மறுசுழி மறுகலின்
தவலே நன்றுமன் ! தகுதியும் அதுவே !"

(புறநானூறு, உஙஅ)

"பிணம் உள் இட்டுக் கவிழ்த்துப் புதைத்த சிவந்த சாடியின் குவிந்த முதுகின்மேல் இருந்த சிவந்த செவியின வான ஆண் கழுகும் பொகுவற் பறவையும் அஞ்சுதல் இல்

லனவாய், வல்வாய்க் காக்கையுடனுங் கோட்டானுடனுங் கூடிக்கொண்டு, பேய்க்கூட்டத்தொடு தாம் வேண்டியவா றெல்லாம் நடமாடுஞ் சுடுகாட்டிற்போய்ச் சேர்ந்தனனே மறவர்க்குரிய நறவினை விரும்பும் வெளிமான்! அவனை யிழந் தமையாற் றம்முடைய கைகளிலுள்ள வளையலைக் கழித்து விட்ட அவன்றன் கற்புடை மகளிரைப்போலப் பழைய அழகு சோர்ந்து புலவோர் சுற்றமும் ஒளிமழுங்கின! தொகுதியாய் உள்ள கொடைமுரசு போர்முரசுகளும் மேற் போர்த்த தோல் கிழிந்தன! செலுத்தும் பாகர் இல்லாமை யால் மலைபோன்ற யானைகளுந் தம்முடைய கொம்புகளை இழந்தன! கொடிய வலிமையினையுடைய கூற்றுவன் பெரிய தொரு சாக்காட்டினை உண்டுபண்ணினனேனும் என் அப்ப னாகிய வெளிமான் ஆவது அதனைத் தப்பாமல் அதன் கண்ணே அகப்பட்டது ஏனோ அறிகிலேன்! ஐயோ! எளி யேன் இத் துயரத்தைக் காணவோ வந்தேன்! என்னை யடைந்த என் சுற்றத்தார் இவ் வள்ளற்பெருமான் இறந்து பட்டமை அறிந்தால் என்ன துன்பம் உழப்பார்களோ! மழைகாலத்து இரவிலே ஒரு மரக்கலமானது கடலிற் கவிழ்ந்துவிட அதன்கண் இருந்த கண் இல்லாத ஊமையன் ஒருவன் பொறுத்தற்கரிய துன்பம் மிக்க நெஞ்சுடனே அக் கடலின்கண் அமிழ்ந்தாற் போல, எல்லையளந்தறியப் படாததும் அலையில்லாததுமான துன்பவெள்ளத்தின் சுழ லிற்கிடந்து சுழன்றுவருந்துதலைக் காட்டினும் இறந்துபடு தலே நல்லதாகும்! நமக்குத் தகுதியாவதும் அதுவே யாகும்!" என்பன இப் பாட்டிற் சொல்லப்பட்ட பொரு ளாகும்; இதன்கண் அடங்கிய கருத்துகளின் நுட்பங்களை எடுத்துரைக்கப் புகுந்தால் இது விரியும்; என்றாலும், ஒன் றிரண்டு காட்டுதல்வேண்டும். வெளிமான் இறந்ததனாற் றமது நெஞ்சத்தே பெருகுந் துயரினைப் புலப்படுக்கின்

றழித் தம் சுற்றத்தார் அவன் இறந்தமையறிந்தால் எத்துணைப் பெருந்துயர் உழப்பரென்பதனை நினைந்து மேலும் ஆற்றாராகின்றார் பெருஞ்சித்திரனார்; ஏனென்றால், இவர் வெளிமானுழைப்பெற்ற பெரும்பொருளை யெல்லாம் வறுமைப்பட்ட தம் சுற்றத்தவர்க்கே கொடுத்து உதவிசெய்து வந்தாரென்பது, மேலெடுத்துக்காட்டிய "நின் நயந்துறைநர்க்கும்" என்னுஞ் செய்யுளால் நன்கு விளங்குதலால், வெளிமானது சாக்காட்டினைக் கேட்டு அச் சுற்றத்தார் ஆவி சோர்ந்து அயர்தல் திண்ணமேயாகலின். வெளிமான் தமக்குதவியாற்றியதைப் பின்னுந், தம் வழியே தம் ஏழைச் சுற்றத்திற் குதவியாற்றியதை முன்னும் வைத்து நினைந்து வருந்தும் இவ்வாசிரியரது அருள்நெஞ்சப் பான்மையினை உற்றுநோக்குங்கால் இவர் தாமுறு துயரினும் பிறருறு துயரையே பெரிதுநினையும் பெற்றியினரென்பது இனிது விளங்காநிற்கின்றது. மேலுங், கண்ணில்லாத ஊமையன் ஒருவன் தான் ஏறியிருந்த மரக்கலங் கவிழக் கடல்நீரில் அமிழ்ந்துங்காற் பட்ட துயரினை இவர் எடுத்துக் கூறுதலி லிருந்து, இவர் வெளிமான் இறந்துபட்டதனை ஆற்றாது எவ்வளவு துன்புற்றாரென்பது தெற்றெனப் புலனாகின்றது. ஊமைகளா யிருப்பவர்க்கு வாய் பேசுதல் இயலாமையுடன் காதுங் கேளாது; பிறர் பேசுவன கேளாமையாலும், பிறரொடு தாம் ஏதும் பேசுதல் கூடாமையாலும் அவர் படுந்துயர் இவ்வளவினதன்று; வாயுங் காதும் இல்லையாய் ஒழியினுங், கண்ணாவது இருந்தால், பிறர் கூறுவனவற்றை அவர் குறிகளாலாயினுங் கண்டுகொள்வர்; தாம் தெரிவிக்க வேண்டுவனவற்றையும் பிறர்க்குக் குறிகளால் தெரிவிக்கமாட்டுவர். ஆனாற், கட்பார்வையும் ஒருங்கு இழந்த ஊமையர்களோ எவரையும் எதனையுங் காண்டலும் இயலாது, எவரொடு பேசுதலும் இயலாது,

பிறர் கூறுவதைக் கேட்டலும் இயலாது. அத்தகைய ஊமர் தமக்குரியவ ருதவியை முழுதும் பெற்றே தமது வாழ்நாளைச் சொல்லொணுப் பெருந்துன்பத்திற் கழிக்க வேண்டியவராவர். இப் பெற்றியினரான கண்ணில் ஊமர் பகற்காலத்திலேயே கடலில் தாம் ஏறியிருந்த மரக்கலங் கவிழப்பெற்றால் அதனுள் அழுந்தாமற் றப்புதல் அரிது: ஏனெனில், அருகு மிதக்கும் ஏதேனும் ஒரு மரத்துண் டத்தைப் பற்றிக்கொள்ளுமாறு எட்ட இருந்து கூவுவார் ஒலியைத் தம் செவி கேளாமையாலும், பிறரைத் தமக்கு உதவிசெய்யுமாறு கூவியழைத்தல் தம்மால் இயலாமை யாலும் மரக்கலங் கவிழ்ந்து வீழ்ந்த ஊமையர் தப்புதல் அரிதேயாம்; என்றாலும், அது கவிழ்ந்தது பகற்காலமாயிற் கிட்டவோ எட்டவோ இருப்பவர் அவரது நிலையினைக் கண்டு இரங்கி நீந்திவந்து அவரைக் கைகொடுத்தெடுத்துத் தப்புவித்தலும் ஒரோவழிக் கைகூடினுங் கூடும். ஆனல், அது கவிழ்ந்தது இரவுகாலமாயின் அவ்வூமையரின் நிலையைக் கண்டு பிறர் அருகுவந்து அவர்க்குதவி செய்தல் இயலாது; இன்னும், நிலவொளி விளங்கும் இராக்கால மாயிற் பிறர் அவர்பால் வந்து உதவிசெய்தல் ஒரோவழிக் கூடினுங் கூடும்: மற்று, நிலவொளியும் மறைபட்ட மழை காலத் திராப்பொழுதானலோ, கடலிற் றத்தளிக்கும் அவ் வூமையரின் நிலையை அயலவர் கண்டு இரங்கி வந்து அவர்க் குதவி புரிதல் எவ்வாற்றானும் இயலாது. இயலாதாகவே, ஒரு சிறு துணையும் அற்றுத், தாம் தம் உயிர் இழத்தலைத் திண்ணமாய் உணர்ந்த கண்இல் ஊமர் கடற்பட்ட துன்பத்தின் மிகுதி உணருந்தோறும் உணருந்தோறும் மிகவுந் திகில் கொள்ளத்தக்கதாய் அளவிடப்படாததா யிருத்தல் உணர்வொருங்கிப் பார்ப்பார் எவர்க்கும் நன்கு விளங்கற்பாலதேயாம். இன்னும், மரக்கலம் உடைந்த

தென்னுமற், கவிழ்ந்ததென்ற நுட்பத்தினை ஒருங்கால், மலைகளிற் றாக்கி அஃது உடைந்ததாயின் உடைந்த அதன் துண்டு ஒன்றனை அவ் வூமன் தானே பற்றிக்கொண்டு தப்புதலுங் கூடும்; மற்று உடையாமற் கவிழ்ந்த மரக் கலத்தைக் கொண்டோ அவ்வாறு தப்புதல் ஒரு சிறிதும் ஏலாதென்பது ஆசிரியர் அறிய வைத்தமை புலனும். தமது வாழ்நாளெல்லாந் தம்மையுந் தஞ் சுற்றத்தாரையும் வைத்து நன்கு பாதுகாத்துப் போந்த வள்ளற் பெருந்தகையான வெளிமான் இறந்துபட்டமையால், தாமுந் தஞ்சுற்றமும் ஏதொரு பற்றுக்கோடுங் காணுது இறந்துபடும் நிலையில் அலமரும் அவ் வியல்பினை ஆசிரியர் பெருஞ்சித்திரனுர், கண்ணில் ஊமன் மாரியிரவிற் கடற்பட்ட நிகழ்ச்சிக்கண் வைத்துப் புலப்படுத்திய நுட்பமுந் திறனும் ஆராயுந் தோறும் பெருவியப்பினைத் தருகின்றன; ஈதன்றே நல்லிசைப் புலமை! ஈதன்றே தம்முள்ளத்தூறு காணுநிகழ்ச்சியினைப் பிறர்க்குக் காட்டுமாறு! அது நிற்க.

இனிப், பண்டைக்காலத்துச் செந்தமிழ்ப்புலவர் தமது தமிழ்மொழியை ஆழ்ந்து கற்றது, அதுகொண்டு பொருள் ஈட்டுதற்குமட்டும் அன்று; அரசியலில் உயர்ந்த நிலைமகளைப் பெறுதற்கும் அன்று. உலக இயற்கை மக்களியற்கைகளில் ஆழ்ந்து மறைந்தும் மேன்மிதந்து விளங்கியும் உள்ள அரும்பொருள்கள் நுட்பங்கள் அழகுகளையெல்லாம் ஒருங்கினி தறிந்து, அவ்வாற்றுல் தமது அறியாமை நீங்கி அறிவு விளங்கி மேன்மேற் பெருகும் இன்பத்திற் றிளைத்தற்கேயாம். ஆகவே, அக் காலத்தில் அரசர் முதல் ஏழையெளியவர் ஈருன எல்லாருந் தமிழறிவு நிரப்புதலிற் பெருவிழைவும் பெருமுயற்சியும் முனைந்தவரா யிருந்தனர்; அக் காலத்தில் ஆண்பாலாரேயன்றிப் பெண்பாலாருந் தமிழ்ப் புலமையில் தலைசிறந்து நின்றனர்;

அக் காலத்தில் இன்ன சாதியார் கற்கலாம் இன்ன சாதியார் கற்கலாகாது என்னும் வரையறை சிறிதுமே யிருந்திலது; அக் காலத்திற் பிறப்புக்காவது குலத்திற்காவது குடிக் காவது செல்வத்திற்காவது நிலைக்காவது உயர்வு கொடாமற் கல்விக்கும் கற்றவர்க்குமே உயர்வு கொடுத்துவந்தனர்; அக்காலத்திற் கற்றவர்கள், அரசராயிருப்பினும் எளியரா யிருப்பினும், உயர்குலத்தவராயினும் உயர்வில் குலத்தவ ராயினும், உயர்நிலையிலிருப்பினும் உயர்வில் நிலையிலிருப் பினும், அவைபற்றி உயர்த்தப்படுதலுந் தாழ்த்தப்படுதலும் இன்றி, ஏதொரு வேற்றுமையும் இன்றி எல்லாராலும் பாராட்டப்பட்டு வாழ்ந்தனர். இத் தன்மைத்தாகிய பழைய புலவர் நிலையினை, ஆரியப்படை கடந்த மன்னர்பெருமானாகிய பாண்டியன் நெடுஞ்செழியன் பாடிய,

"உற்றுழி உதவியும் உறுபொருள் கொடுத்தும்
பிற்றைநிலை முனியாது கற்றல் நன்றே;
பிறப்பு ஓரன்ன உடன்வயிற் றுள்ளுஞ்
சிறப்பின் பாலால் தாயும் மனந்திரியும்;
ஒருகுடிப் பிறந்த பல்லோ ருள்ளும்
மூத்தோன் வருக என்னாது, அவருள்
அறிவுடை யோன்ஆறு அரசுஞ் செல்லும்;
வேற்றுமை தெரிந்த நாற்பா லுள்ளுங்
கீழ்ப்பால் ஒருவன் கற்பின்
மேற்பால் ஒருவனும் அவன்கட் படுமே."

(புறநானூறு, கஅங.)

என்னும் அருந் தமிழ்ப்பாட்டினால் நன்கறிந்து கொண் மின்கள்! இவ் விழுமிய செய்யுளை இயற்றிய பாண்டியன் நிகரில்லா வெற்றிவேந்தனாதலோடு செந்தமிழ்ப் புலமையி லும் எத்துணைச் சிறந்த திறம்பெற்றவனா யிருக்கின்றான்! இவனும் இவன் காலத்து அரசர்களுஞ் செல்வர்களுமெல் லாங் கல்வியின் மிக்க புலவரையன்றி வேறெவரையுந் துணை

கொளாது தமது அரசியலையும் வாழ்க்கையையும் நடாத்தின பான்மை, "ஒருகுடிப் பிறந்த பல்லோ ருள்ளும், மூத்தோன் வருக என்னாது, அவருள், அறிவுடையோன் ஆறு அரசுஞ் செல்லும்" என்று அவன் கிளந்தெடுத்துக் கூறியவாற்றால் விளங்குகின்ற தன்றோ? அவர்கள் சாதி யுயர்வு தாழ்வு கருதாது, கல்வியறிவினையே முழுதும் பாராட்டிக் கீழ்ச் சாதியிற் பிறந்தாரையும் மேற்சாதியாரினும் மேலாக வைத்து அவர் கூறிய உறுதிமொழிவழியே ஒழுகினரென் பதூஉம், "வேற்றுமைதெரிந்த நாற்பா லுள்ளுங், கீழ்ப்பால் ஒருவன் கற்பின், மேற்பால் ஒருவனும் அவன்கட் படுமே" என்று அப் பாண்டி வேந்தன் பகர்ந்தவாற்றால் நன்கறி கின்றனம் அல்லமோ? அஞ்ஞான்றை வேந்தர்கள் அறங் கூறுந் தமது அவைக்களத்தே, கல்வியறிவாற்றலினும் நடுவுநிற்றலினுந் திறப்பாடு வாய்ந்தாரையே இருத்தி முறை செய்து வந்தனர். இவ் வரும்பெருஞ் செங்கோ லரசு முறை வழாப் பேராண்மை, ஒல்லையூர் தந்த பூதப்பாண்டியன் தன் பகைவர்மேற் படையெடுத்துச் செல்லுங்கால் வஞ்சினங்கூறிய வெஞ்சினப் பாட்டில்,

> "அறன்நிலை திரியா அன்பின் அவையத்துத்
> திறன்இல் ஒருவனை நாட்டி முறைதிரிந்து
> மெலிகோல் செய்தேன் ஆகுக!" (புறநானூறு, எக.)

எனப்போந்த பகுதியில் எத்துணை உரமாக எடுத்துரைக்கப் பட்டிருக்கின்றது!

இப் பூதப்பாண்டியன் மனைவி இவனைப் போலவே தமிழ்ப் புலமையின் மிக்கவளாயிருந்தமை முன்னரே யெடுத்துக்காட்டப்பட்டது. இன்னும், ஔவையார், ஒக்கூர் மாசாத்தியார், காக்கைபாடினியார் நச்செள்ளையார், காவற் பெண்டு, குறமகள் இளவெயினி, நக்கண்ணையார், பேய் மகள் இளவெயினி, மாற்பித்தியார், மாறோக்கத்து நப்

பசலையார், வெண்ணிக்குயத்தியார், வெறிபாடிய காமக் கண்ணியார் என்னும் மாதர்கள் செந்தமிழ்ப் புலமையில் மிகச் சிறந்து விளங்கினமை புறநானூற்றின்கண் அவர்கள் பாடிய பாட்டுகளால் தெற்றென விளங்காநிற்கின்றது. குறச்சாதியிற் பிறந்த இளவெயினியர் இருவரும், குயச்சாதியிற் பிறந்த வெண்ணிக்குயத்தியாரும், மறச் சாதியிற் பிறந்த காவற்பெண்டும், பாணச்சாதியிற் பிறந்த ஔவையாரும் பிறரும் நிகரற்ற நல்லிசைப்புலவராய் வயங் கினமையும், அவரெல்லாரும் ஏனை நல்லிசைப் புலவராலும் அரசர்களாலும் ஏதொரு வேறுபாடுமின்றிப் பாராட்டப் பட்டமையும் ஒருங்காற், கீழ்ச்சாதியிற் றோன்றிய பெண் பாலாருங்கூட அப் பண்டைநாளில் எவ்வளவு கல்வியிற் சிறந்தவராய், எவ்வளவு நாகரிகத்தின் மிக்கவராய் விளங்கின ரென்பது புலனுகின்றது! இதுகொண்டு, அஞ்ஞான்றைத் தமிழ்மக்கள் எவ்வளவு அறிவும் எவ்வளவு அன்பும் எவ்வளவு அருளும் எவ்வளவு அறமுங் கனிந்த பயன்மிகு நாகரிகவாழ்க்கை வாய்ந்தவராய்ப் பொலிந்தனரென்பதும் புலனுகின்றது! கல்வியறிவிற்சிறந்த பெண்மக்கள் உறையும் நாடு கடவுளர் உறையும் வான்நாடு ஆகுமேயல்லால், அவ் வறிவில்லா மாக்கள் திரியும் மண்ணுடு ஆகாதென்று தெளி மின்கள்! பண்டைநாளில் ஆண்பாலாரேயன்றிப் பெண் பாலாருங் கல்விப்புலமையிற் சிறந்து இத் தமிழகத்தில் விளங்கினூற்போல வேறெந்த நாட்டகத்தும் விளங்கிய தில்லை. அஞ்ஞான்று அங்ஙனந் தமிழ்ப்புலமையிற் சிறந்து திகழ்ந்த ஆண் பெண்பாலார் ஒருவர் இருவர் சிலர் அல்லர், எண்ணிறந்தோர் ஆவர்; இவ்வுண்மை, பழைய தமிழ்நூல்களைச் சிறிதாராய்வாரும் எளிதில் அறிவர்.

இனிக், குடிமக்களேயன்றி, அக்காலத்திருந்த தமிழ் மன்னர்கள் அத்துணைபேருந் தமிழ்க்கல்வியறிவிற் சிறந்த

புலவோராய் மிளிர்ந்தமை மேலெடுத்துக் காட்டிய பூதப் பாண்டியன் பாட்டாலும் பாண்டியன் நெடுஞ்செழியன் பாட்டாலும் நன்கு விளங்கற்பாலதேயாம். இன்னும் அதனை யறிதல்வேண்டின், தலையாலங்கானத்துச் செரு வென்ற பாண்டியன் நெடுஞ்செழியன் தன் பகைவர்மேற் சினந்துபாடிய வஞ்சினப்பாட்டை ஈண்டெடுத்துக்காட்டி விளக்கவே அது விளங்கும்; அது வருமாறு :

"நகுதக் கனரே நாடுமீக் கூறுநர் ;
இளையன் இவனென உளையக் கூறிப்
படுமணி இரட்டும் பாவடிப் பணைத்தாள்
நெடுநல் யானையுந் தேரும் மாவும்
படையமை மறவரும் உடையம் யாம் என்று
உறுதுப் பஞ்சாது உடல்சினஞ் செருக்கிச்
சிறுசொற் சொல்லிய சினங்கெழு வேந்தரை
அருஞ்சமஞ் சிதையத் தாக்கி முரசமொடு
ஒருங்ககப் படேஎனாயிற், பொருந்திய
என்னிழல் வாழ்நர் செல்நிழற் காணாது
கொடியனெம் இறையெனக் கண்ணீர் பரப்பிக்
குடிபழி தூற்றுங் கோலேன் ஆகுக !
ஓங்கிய சிறப்பின் உயர்ந்த கேள்வி
மாங்குடி மருதன் தலைவ னாக
உலகமொடு நிலைஇய பலர்புகழ் சிறப்பிற்
புலவர் பாடாது வரைக என் நிலவரை !
புரப்போர் புன்கண் கூர
இரப்போர்க்கு ஈயா இன்மையான் உறவே!"

(புறநானூறு, எ௨)

என்னும் இச் சிறந்த பாட்டைப் பாடி வஞ்சினங் கூறுகின்றுழி, இம் மன்னர்பிரான் ஆண்டில் இளை ஞனாயிருந்தன னென்பது இதன் இரண்டாம் அடியினாற் புலனாகின்றது. இவ்வரசிளைஞனை இளைஞனென்று இகழ்ந் தும், இவன் அரசாண்ட நாட்டைக் குறைத்துப் பேசியும்

அஞ்ஞான்றிருந்த தமிழ்வேந்தர்கள் சிலர் இவனுக்குப் பெருஞ்சீற்றத்தை விளைத்தமையால், இவன் அவர்களோடு போர்புரிந்து வெல்வதுகுறித்து இதனை வெகுண்டு பாடினன். இவன் தன் அரசின்கீழ் வாழும் குடிமக்களின் நலத்தையும், அவர் தனது செங்கோன்மையை நெஞ்சாரப் புகழ்ந்து பேசுதலையுமே முதன்மையாய் விரும்பினவனென்பது "என்னிழல் வாழ்நர் சென்னிழற் காணாது" என்பது முதலாக முதற்சொல்லிய மூன்றடிகளால் தெற்றென விளங்காநிற்கின்றது. அதனையடுத்து இவன் இரண்டாவதாகக் கூறிய வஞ்சினவுரையால், இவன் செந்தமிழ்ப்புலவரது சேர்க்கையைப் பெரிது விழைந்தவனென்பதும், அஞ்ஞான்று தன் அவைக்களத்திருந்த புலவருள்ளெல்லாம் மதுரைக்காஞ்சி என்னும் முதுமொழி நூல் இயற்றிய மாங்குடி மருதனார் என்னும் நல்லிசைப்பெரும்புலவரையே தலைவராக வைத்துப் பாராட்டினனென்பதும் புலனாதல் காண்க. இனி, அதன்பின் மூன்றாவதாக இவன் எடுத்துரைத்த ஆணைமொழியால், வறுமையால் வாடிவந்த இரவலர் துன்பத்தைக் கண்டு இவன் சிறிதும் மனம்பொறாது அவரது வறுமைதீர நிறையக்கொடுக்கும் வள்ளற்பெருந்தகையாதலுந் தெள்ளிதிற் பெறப்படுகின்றதன்றோ! இவன் பகர்ந்த இம் மூன்று வஞ்சினமொழிகளாலும், இவன்தான் மேற்கொண்ட அரசியற் கடமையினை நன்குணர்ந்த செங்கோன் மன்னனாதலொடு, மக்களின் புறநலனைத் தருஞ் செங்கோலரசின் திறம்போலவே அவர்தம் அகநலனாகிய அறிவுவிளக்கத்தைத் தரும் புலவர் கூட்டத்தையும், இவ்வகப்புற நலன்களால் விளையற்பாலவாம் ஈகையறங்களையும் இவன் வேண்டியுஞ் செய்தும் நின்றமை நன்கு புலனாகின்றதன்றோ! இம் மன்னர் பெருமான்தான் தமிழ்க்கலைவல்ல நல்லிசைப்புலவனாய் வயங்கியதொடு, தன்போற் சிறந்த தமிழ்வல்ல சான்

ரோரையுந் தன் அவைக்களத்து ஒருங்கு இருத்தி, அவர் தம்மால் தனித்தமிழ்மொழியை வளம்படுத்துவந்த அரும் பெருஞ்செயலுந் தமிழ்மக்களெல்லாராலும் என்றும் நினைந்து நன்றிபாராட்டுதற் குரித்தாகும்.

இனித், தமிழ்வல்ல சான்றோரைப் பழைய தமிழ் வேந்தர்களிற் பலர் தம்மோடொத்த நிலையில்வைத்து அரும்பெருநட்புச் செய்தும், மற்றும் பலர் அவரைத் தம்மினும் மேலான நிலையில் வைத்து அவரைத்தெய்வமாக வழிபட்டுப் போற்றியும் வந்த வரலாறுகளும் பல; அவற்றுள் ஒன்றிரண்டு ஈண்டெடுத்துக் காட்டுவாம். நல்லிசைப்புலவர்களான பிசிராந்தையார்க்கும் பொத்தி யார்க்கும் ஆருயிர் நண்பனாய் விளங்கிய கோப்பெருஞ் சோழன் என்னும் வேந்தர்பெருமான் புகழ் பண்டைத் தமிழிலக்கிய மாப்பெரும் பொருப்பின் குவட்டின்மிசை மங்காமாமணியாய்த் தங்கி மாப்பேரொளி வீசாநிற்கின்றது. இவன் பாட்டும் ஆட்டமும் வல்லார்க்கு நிரம்பக் கொடுக் கும் வள்ளன்மையின் மிக்கோனென்பதும், அறநெஞ்சம் உடையாராற் புகழப்பட்ட செங்கோலரசு செலுத்துபவ னென்பதும், அறிவுமிக்க பெரியாராற் புகழ்ந்து பேசப்படும் அன்பிற்சிறந்த அண்ணலாமென்பதுந், தனக்குரிய மகளிர் பால் மென்றன்மை வாய்ந்தவனாய் ஒழுகுபவனென்பதுந், தன்னொடு மாறுபட்ட வலியுடையார்க்குத் தானும் வலிது செய்யுந் தறுகணாண்மை யுடையனென்பதுங், குற்றமற்ற கேள்வியினையுடைய அந்தணர்க்குப் புகலிடமாவனென் பதும், நல்லிசைப் புலவரான பொத்தியார்,

"பாடுநர்க் கீத்த பல்புக ழன்னே,
ஆடுநர்க் கீத்த பேர னினனே,
அறவோர் புகழ்ந்த ஆய்கோ லன்னே,
திறவோர் புகழ்ந்த திண்ணன் பினனே,

மகளிர் சாயல், மைந்தர்க்கு மைந்து,
துகளறு கேள்வி யுயர்ந்தோர் புக்கில்"
(புறநானூறு, உஉக)

என அவன் நடுகல்லாய் நிற்றல்கண்டு உள்ளந்தேம்பிப் பாடிய பாவால் இனிதறியக்கிடக்கின்றன.

இத்துணைச் சிறந்த இச் சோழமன்னன் தன்புதல்வர் இருவர் தன்னைப் பகைத்துத் தன்னொடு பொரவந்தமையால், இனித் தான் உயிரோடிருத்தலாகாதென இம்மை வாழ்வை வெறுத்துத், தன் அரசுதுறந்து வடநாட்டின்கட் சென்றோ அல்லது வடக்கு நோக்கியிருந்தோ தன்னுடம்பை மெலிவித்து உயிர்நீத்தலை மேற்கொண்டான். அஃது அப்போது அவன் பாடிய "செய்குவங் கொல்லோ நல்வினை யெனவே" என்னும் அரிய செய்யுளில்,

"மாறிப் பிறவா ராயினும் இமயத்துக்
கோடுயர்ந் தன்ன தம்மிசை நட்டுத்
தீதில் யாக்கையொடு மாய்தல் தவத்தலையே."
(புறநானூறு, உகச)

எனப்போந்த அடிகளால் அறியப்படும். இவ்வாறு அம் மன்னன் வடக்கிருந்தவழித், தான் அங்ஙனம் உயிர் நீத்தற்கு வடக்கிருத்தலைக் கேட்ட துணையானே தன் ஆருயிர் நண்பரான பிசிராந்தையார் என்னும் புலவர் பெருமான், தன்னைப் பிரிந்திருக்க லாற்றாது தன்பால் வந்து தாமுந் தம் இன்னுயிர் நீப்பரென அவன் கூற, அவன்பா லிருந்த சான்றோர் 'அவர் வாரார்' என எதிர்மறுத் துரைப்ப, அதற்கு அச் சோழவேந்தன்,

"தென்னம் பொருப்பன் நன்னாட் டுள்ளும்
பிசிரோன் என்ப என் உயிர்ஓம் புநனே,
செல்வக் காலை நிற்பினும்
அல்லற் காலை நில்லலன் மன்னே."
(புறநானூறு, உகரு)

என்று தனக்கும் அவர்க்குமுள்ள பிரியாநட்பின் செழு தகைமையினை அவர் அறிய எடுத்தோதினன். அவன் ஓதிய வாறே பின்னர்ச் சிலநாட்களிற் பிசிராந்தையார் தம்மாருயிர் நண்பனுன கோப்பெருஞ் சோழன் தன்னின்னுயிர் நீத்தற்கு வடக்கிருந்தானென்பது கேள்வியுற்று அவன்பாற் போந்து அவனோடு ஒருங்குயிர் நீத்தனர். இவ் வரும்பெருங் கேண்மை நிகழ்ச்சியை நேரிருந்து கண்டு வியந்து ஆற்று ராகிய பொத்தியார்,

"நினைக்குங் காலை மருட்கை யுடைத்தே
எனைப்பெருஞ் சிறப்பினோடு ஈங்கிது துணிதல்!
அதனினும் மருட்கை யுடைத்தே பிறன் நாட்டுத்
தோற்றஞ் சான்ற சான்றோன் போற்றி
இசைமரபாக நட்புக்கந் தாக
இனையதோர் காலை ஈங்கு வருதல்!
வருவன் என்ற கோனது பெருமையும்
அதுபழு தின்றி வந்தவன் அறிவும்
வியத்தொறும் வியத்தொறும் வியப்பிறந் தன்றே!
அதனால், தன்கோல் இயங்காத் தேயத்து உறையுஞ்
சான்றோன் நெஞ்சுறப் பெற்ற தொன்றிசை
அன்னோனை இழந்த இவ்வுலகம்
என்னாவதுகொல்! அளியது தானே!"

(புறநானூறு, உகக)

என நெஞ்சம் நெகிழ்ந்துரைத்த செய்யுளால் அதன் உண்மை ஐயுறுதலின்றித் துணியப்படும். இவ்வாற்றாற், கோப்பெருஞ் சோழவேந்தன் தன் ஆருயிரேயெனப் பிசிராந்தையாரைக் கேண்மை கொண்டிருந்தமையும், அவரும் அங்ஙனமே அவனோடு பெருநட்புச் செய்திருந் தமையுந் தமிழ்மக்களாவா ரனைவருந் தம்முள்ளத்திருத்தி நினைந்து நினைந்து மகிழற்பாலார்.

இன்னும், பிசிராந்தையாரோடு மட்டுமேயன்றிப், பொத்தியாரோடுங் கோப்பெருஞ்சோழன் ஆருயிர்க் கேண்மை கொண்டொழுகினமை,

"கோழி யோனே கோப்பெருஞ் சோழன்
பொத்தில் நண்பிற் பொத்தியொடு கெழீஇ
வாயார் பெருநகை வைகலும் நக்கே."

(புறநானூறு, உகஉ)

என்னும் பிசிராந்தையார் செய்யுளால் நன்கு தெளியப்படுகின்றது. உயிர்நீத்தற்கு வடக்கிருந்த கோப்பெருஞ் சோழனைப் பிரியகில்லாது பொத்தியாரும் ஒருங்குயிர் நீத்தற்கு அவன்பாற் போந்தனரென்பதூஉம், அப்போது பொத்தியார் மனைவி கருக்கொண் டிருந்தமையால் அதனை யறிந்த அவ் வேந்தன் "மகன் பிறந்தபின் வாரும்!" என்று அவரைப் போக்கி உயிர்நீத்துவிட, அவருந் தமக்கு மகன் பிறந்தபின் மீண்டுவந்து தாமும் அவன்பக்கத்தே கிடந்து உயிர்விடுதல் குறித்து இடம் வேண்டினரென்பதூஉம் அவர் அப்போது சொல்லிய,

"அழலவிர் வயங்கிழைப் பொலிந்த மேனி
நிழலினும் போகாநின் வெய்யோள் பயந்த
புகழ்சால் புதல்வன் பிறந்தபின் வாஎன
என்இவண் ஒழித்த அன்பி லாள!
எண்ணா திருக்குவை அல்லை!
என்இடம் யாது? மற் றிசைவெய் யோயே!"

(புறநானூறு, உஉஉ)

என்னும் உருக்கமான செய்யுளால் உணரப்பெறுகின்றேம்.

இவ்வாறெல்லாந் தமிழ்ப்பெரும் புலவர்க்கு ஆருயிர் நண்பனுயுந், தானும் நல்லிசைப்புலமைமிக்க நாவலனுயும் விளங்கிய இக் கோப்பெருஞ் சோழவேந்தன், தன்னெடு மாறுபட்டுத் தன்மேற் போர்க்குவந்த தன்புதல்வர் இருவர்

மேற் சீற்றங்கொண்டு தானும் அவர்மேற் போர்புரிதற்கு எழுந்தனனென்னுஞ் செய்தியை உணருங்கால் எவர்க்குத் தான் வியப்புண்டாகாது! தந்தை செய்த நன்றியை மறந்து அவனோடு மாறுகொண்டு நிற்கும் புதல்வர்கள் இக் காலத்துத்தான் உளர் என்று நினைக்கும் நம்மனோர், அப் பழைய நல்ல காலத்தும் அத்தகைய நன்றிகெட்ட புதல்வர்கள் இருந்தனரென்பதை அறியுங்கால் வியப்படையாமல் இருத்தல் ஏலுமோ! தீய, நன்றிகெட்ட புதல்வர்களும் உடன்பிறப்பினரும் எக்காலத்தும் எவ்விடத்தும் உளர். ஈகையிற் சிறந்த அருள் உள்ளம் வாய்ந்த வள்ளற்பெருமானும், கல்வியறிவின்மிக்க சான்றோரைத் தன் இன்னுயிரென உண்மையாய்க்கொண்டு ஒழுகினவனும், நல்வினை செய்தலையே தன் வாழ்நாள் முழுதுங் கடப்பாடாக் கொண்டவனுந், தானுந் தமிழ்க்கல்வியறிவில் முதிர்ந்து நின்றவனும் ஆன இச் சோழவேந்தனைத் தமக்குத் தந்தையாகப் பெற்ற புதல்வர் நல்லறிவும் உள்ளன்பும் நல்வினையும் வாய்ந்தவராயிருந்தால், தாம் பெற்ற அப் பெறலரும் பேற்றின் அருமை பெருமையினை யுணர்ந்து, தம் தந்தைபால் எத்துணையன்பும் எத்துணை நன்றியும் உடையராய் நடந்திருத்தல்வேண்டும்! ஆனால், அப் புதல்வர் செய்த தீவினையோ, அன்றி அவர்க்குள்ள இறுமாப்போ, அன்றி அவர் தஞ் சீர்திருந்தா இயற்கையோ அவரை அவ் விழுமிய தந்தைபால் அன்பும் நன்றியும் இல்லாமற்செய்ததோடு, அவர் அவனோடு கலாய்த்து அவனைத் தாக்குதற்கும் அவரை ஏவியது! இப் புதல்வர் செயல் கொடிது! கொடிது! இவரது கொடிய செயலை நினைக்குங்கால் நல்லார் எவர்க்குத்தாம் நெஞ்சம் இரண்டாய்ப் பிளவாது! இத்துணைத் தீயராய் இருந்தமையாற்றான், ஆன்றமைந்தடங்கிய அறவுள்ளம் வாய்ந்தவனான இம் மன்னர்பிரான், அவ் விருவரையுந் தன் புதல்வரென்றும்

பாராது செயிர்த்து அவர்மேற் போர்செய்தற் கெழுந்தனன். இங்ஙனம் புதல்வருந் தந்தையும் ஒருவரையொருவர் பகைத்துப் போர்புரிதற்கெழுந்த எழுச்சி நடைபெற்றிருந்தால், அவ் விரு திறத்தாரில் ஒருவர் ஒருவரை அழித்து மகார் தந்தையை யழித்த அல்லது தந்தை மகாரை யழித்த மாயா வசையினை இத் தமிழுலகில் வழிவழி நிறுத்தியிருப்பர்! ஆனால், அவ் வசை யுண்டாகாவாறு ஆண்டும் ஒரு நல்லிசைப்புலவர் அவ் விருதிறத்தார்க்கும் இடையே புகுந்து அக் கொடும்போர் நிகழவொட்டாமற் றடுத்து, வேந்தர் பெருமானாகிய கோப்பெருஞ்சோழற்கு வழிவழி மங்கா இசையே பொங்கிப் பெருகுமாறு செய்தனர். செயற்கரிய செய்த அப் புலவர் பெருந்தகைக்கு, இத் தமிழுலகம் யாது கைம்மாறு செய்யவல்லது! அங்ஙனம் அரியது ஆற்றிய புலவர்பெருமான் புல்லாற்றூர் எயிற்றியனார் எனப்படுவர். தன்மக்கள் இருவர் தன்மேற் போர்க்கு வந்தமையறிந்து சீற்றங்கொண்ட கோப்பெருஞ்சோழன் தானும் அவர்மேற் போர்செய்தற்கு எழுந்தமை யறிந்தவளவானே, இந் நல்லிசைப்புலவர் உடனே அவ் வரசன்பாற் சென்று கீழ்க்குறித்த செய்யுளை நுவன்று, அவனது சினத்தை யாற்றி, அக் கொடும்போர் நிகழாவாறு செய்து, அமைதியையுண்டாக்கித், தமிழுலகிற்கு ஒருபெரும் புகழினை நிலைநிறுத்தினர். அவர் அப்போது கோப்பெருஞ் சோழனை நோக்கி நுவன்ற செய்யுள் வருமாறு:

"மண்டமர் அட்ட மதனுடை நோன்றாள்
வெண்குடை விளக்கும் விறல்கெழு வேந்தே!
பொங்குநீர் உடுத்தஇம் மலர்தலை யுலகத்து
நின்தலை வந்த இருவரை நினைப்பின்,
தொன்றுஉறை துப்பின்நின் பகைஞரும் அல்லர்
அமர்வெங் காட்சியொடு மாறுஎதிர்பு எழுந்தவர்;
நினையுங் காலை நீயும்மற் றவர்க்கு

அனையை அல்லை அடுமான் தோன்றல்!
பரந்துபடு நல்லிசை எய்தி மற்றுநீ
உயர்ந்தோர் உலகம் எய்திப் பின்னும்
ஒழித்த தாயம் அவர்க்குஉரித் தன்றே!
அதனால், அன்ன தாதலும் அறிவோய்! நன்றும்
இன்னுங் கேண்மதி இசைவெய் யோயே!
நின்ற துப்பொடு நிற்குறித் தெழுந்த
எண்ணில் காட்சி இளையோர் தோற்பின்,
நின்பெருஞ் செல்வம் யார்க்கு எஞ்சுவையே?
அமர்வெஞ் செல்வம் நீ அவர்க்கு உலையின்,
இகழுநர் உவப்பப் பழிஎஞ் சுவையே!
அதனால், ஒழிகதி லத்தை நின்மறனே வல்விரைந்து
எழுமதி! வாழ்கநின் உள்ளம்! அழிந்தோர்க்கு
ஏம மாகும்நின் தாள்நிழல் மயங்காது
செய்தல் வேண்டுமால் நன்றே; வானோர்
அரும்பெறல் உலகத்து ஆன்றவர்
விதுப்புறு விருப்பொடு விருந்துஎதிர் கொளற்கே.''

(புறநானூறு, ௨௧௩)

இவ் வருந்தமிழ்ப்பாவில் எத்துணை நயமாக உண்மையை எடுத்துச்சொல்லி இந் நல்லிசைப்புலவர் அம் மன்னன் கொண்ட சீற்றத்தைத் தணிக்கின்றார் காண்மின்! 'நின்மேற் போர்க்கு வந்தார் இருவரையும் யாரென நினைத்துப் பார்ப்பின் அவர் நினக்குப் பகைவராய் உள்ளவர் அல்லர்; நீயும் அங்ஙனமே அவர்க்குப் பகைவனாய் உள்ளவன் அல்லை; நீ இங்கே நின் அழியா நற்பெரும்புகழை நிலைநிறுத்தி வானுலகுசெல்லும் ஞான்று, நீ விட்டுச்செல்லும் அரசுரிமை அவர்க்கன்றோ உரியதாகும்? இது நீ அறிந்ததுதானே. இன்னும், நின்மேற் போர்க்கெழுந்த இளைஞர் தோற்றே போனாராலும், நின் செல்வத்தினை அவர்க்கல்லாமல் வேறியார்க்கு விடுவை? நீ அவரொடு பொருது தோற்றனையானல், நின் பகைவர் மகிழ உலகில் வசையினையன்றோ

திறுத்துவை! அதனால், அவரொடு பொருதல் ஒழிக! வறுமையால் வருந்தி வந்தார்க்கு நின் அடிநிழல் அது தீர்த்துத் தண்ணருள் வழங்குமாறு செய்க!' என்று அப் புலவர் பெருந்தகை அஞ்சாதெடுத்துரைத்த நயமிகு மெய்யுரை எத்துணைச் சிறப்புக் கொண்டிருந்தாலும் அது தணித்து வேந்தற்கு அறிவு தெருட்டுந் திறனுடைத்தாய்த் திகழ்தல் எவர்க்கும் விளங்கற்பாலதேயாம். இவ்வறிவுரை கேட்ட பின்னரே கோப்பெருஞ்சோழன் தன் மக்கள் இருவர்மேலும் போர்செய்தலை யொழிந்து. தன் அரசியலையும் அவர்க்கே விட்டுத் துறவு பூண்டானதல் வேண்டுமென்பது உய்த் துணரப்படும் இங்ஙனம் அறிவுதெருட்டி அவ் வேந்தர் பெருமானுக்கு எஞ்சாப் பெரும்புகழை என்றும் நிலவ வைத்த எயிற்றியனாரது புலமையன்றோ உண்மை நல்லிசைப் புலமையாகும்! இவரது உண்மையுரையைக் கேட்டு உளந் திருந்திய அரசன் அல்லனோ உண்மையரசனவன்! தமிழ்ப் புலமை நிறைந்த இச் சான்றோரைத் தன்னினும் மிக மேலாக நன்குமதித்து அவரது சொல்வழி நடந்து தனது மெய்ப்புகழை நிலைநிறுத்திய கோப்பெருஞ்சோழனை யொத்த தமிழ்வேந்தர் இஞ்ஞான்றிருந்தனராயின், இத் தமிழ்நாடுந் தமிழ்மொழியும் எத்துணை மேலான நிலையில் திகழ்ந்திருக்கும்! அந் நல்வினை இப்போதிவற்றிற் கில்லையே!

இன்னுங், கோப்பெருஞ்சோழனே யன்றி, அஞ்ஞான் றிருந்த வேறுபல் தமிழ்வேந்தர்களுந் தமிழ்வல்ல நல்லி சைப் புலவர்களைத் தம்மினும் மேலாகப் பாராட்டி, அவர் கூறிய அறிவுரை கேட்டுத், தம்முட் செற்றம் ஒழிந்து அன்பிற்கெழுமி இனிது வாழ்ந்த உண்மை வரலாறுகள் மேலும் எத்தனையோ பல உள. அவற்றுள் இன்னும் இரண்டு ஈண்டு எடுத்துக்காட்டுதும். போராண்மையிற்

றனக்கு ஒப்பாரும் மிக்காரும் இல்லாஞய் அடலேறென நின்ற சோழன் நலங்கிள்ளி என்னும் மன்னர்பெருமான் ஒருகால் தன் தாயத்தாளுகிய நெடுங்கிள்ளி யென்பவன்மேற் சினங்கொண்டு, அவன் அரசாண்ட ஆவூரை முற்றுகை செய்தனன். அங்ஙனம் அவன் முற்றுகை செய்தவழி, நெடுங்கிள்ளி அரசன் அவனை யெதிர்ந்து அவனொடு போர் புரியாமல், தனது கோட்டைவாயிற் கதவினை அடைப்பித்துக்கொண்டு, தன் அரண்மனையினுள்ளே வாளா இருந்தனன். அஞ்ஞான்று அவரிருவர்க்கும் நண்பராயிருந்த கோவூர் கிழார் என்னும் நல்லிசைப்புலவர் அடைத்திருந்த நெடுங்கிள்ளி யுழைச்சென்று,

"இரும்பிடித் தொழுதியொடு பெருங்கயம் படியா,
நெல்லுடைக் கவளமொடு நெய்ம்மிதி பெறாஅ,
திருந்தரை நோன்வெளில் வருந்த ஒற்றி
நிலமிசைப் புரளுங் கைய, வெய்துயிர்த்து
அலமரல் யானை உருமென முழங்கவும்,
பால்இல் குழவி அலறவும், மகளிர்
பூஇல் வறுந்தலை முடிப்பவும், நீர்இல்
வினைபுனை நல்இல் இனைகூஉக் கேட்பவும்,
இன்னாது அம்ம; ஈங்கு இனிது இருத்தல்;
துன்அருந் துப்பின் வயமான் தோன்றல்!
அறவை யாயின் நினதெனத் திறத்தல்!
மறவை யாயிற் போரொடு திறத்தல்!
அறவையும் மறவையும் அல்லை யாகத்
திறவாது அடைத்த திண்நிலைக் கதவின்
நீள்மதில் ஒருசிறை ஒடுங்குதல்
நாணுத்தகவு உடைத்துஇது காணும் காலே."

(புறநானூறு, சச)

என்னும் அரிய அறவுரைச்செய்யுளை அஞ்சாது நுவன்று அறம் மறம் என்னும் இருவகைநிலையில் ஒன்றை அவ்வரசன் மேற்கொள்ளுமாறு அறிவுதெருட்டினமை பெரிதும்

வியக்கற்பாலதா யிருக்கின்றதன்றோ? 'போர்செய்தலாற் பல்லுயிர்க்கும் வரும் ஏதம் அஞ்சி அதனை ஒழிதல் வேண்டும் அறவுள்ளம் உடையையாயின், "இந்நகரும் என்னரசும் நின்னுடையனவே" என இனிதுகூறிப் பகைத்த மன்னனோடு உறவுகொள்ளல்வேண்டும்; அஃது இசையாதேல் ஆண்மையுள்ளம் உடையையாய்ப் பகைத்து எதிர்ந்தவன்மேற் போர்க்கு எழுதல் வேண்டும்; இரண்டிலொன்றுஞ் செய்யாது, நின் கோட்டையின் அகத்துள்ள குடிமக்களும் பிறவுயிர்களும் அளவிலாத் துன்பம் எய்த, நீ கோட்டை வாயிற் கதவை யடைப்பித்துக் கொண்டு நின் அரண்மனையினுள்ளே இனிது வைகுதல் நாணத்தக்கதாகும்' என்று இப் புலவர் பெருமான் அவ் வரசனை இடித்துக்கூறிய அஞ்சா உள்ளஉரம் நினையுந்தோறும் பெரியதோர் இறும்பூதினைப் பயவாநிற்கின்றது! பகைத்து நின்றவர் எளிய மக்கள் அல்லர்; சோழவேந்தர் குடியிற் பிறந்த சோழ மன்னராவர், இவர்தமக்கு இடையேசென்று அஞ்சியிருந்த மன்னற்கு இடிப்பான அறிவுரை பகர எவரேனும் மனந் துணிவரோ! அஞ்ஞான்றை அரசர்கள், செந்தமிழ்ப்புலமை சான்ற பெரியாரைத் தம்மினும் மேலாக நன்குமதித்து அவர்தம் ஆணைவழி யொழுகி வந்தமையானும், அஞ்ஞான்றை நல்லிசைப் புலவர்களும் அவர் அங்ஙனந் தமக் கடங்கியொழுகுமாறு ஆன்றமைந்த அறவுள்ளமும் பொய்யாநாவும் வாய்ந்தாராய் நன்றுசெய்தலிலேயே கருத் தொருங்கி நின்றமையானும், அங்ஙனம் அரசரும் புலவரும் அரியதொரு நட்பின் கெழுதகைமையின் வழாது திகழலாயினர் என்க.

பின்னும் ஒருகாற் சோழன் நலங்கிள்ளிவேந்தன் தன் தாயத்தானை நெடுங்கிள்ளியின் மற்றொரு நகராகிய உறையூரின்மேற் படையெடுத்துச் சென்று அதனை முற்றுகை

செய்ய, நெடுங்கிள்ளி முன்போலவே அவன்மேல் எதிர்ந்து செல்லாது, தனது கோட்டைவாயிற் கதவை அடைப்பித்துக்கொண்டு உள்ளிருந்தனன். அதுகண்டு அவ் விருவர்க்கும் நண்பரான ஆசிரியர் கோவூர் கிழார், அவரிருவர்க்குள்ளும் உண்டான பகைமை யொழித்து, அவரை உறவு கொள்ளச் செய்யுங் கருத்தினராய் அவ்விருவரையும் நோக்கிப் பிற்குறித்த பாவினைப் பகர்வாராயினர்:

"இரும்பனை வெண்தோடு மலைந்தோன் அல்லன்,
கருஞ்சினை வேம்பின் தெரியலோன் அல்லன்,
நின்ன கண்ணியும் ஆர்மிடைந் தன்றே! நின்னொடு
பொருவோன் கண்ணியும் ஆர்மிடைந் தன்றே!
ஒருவீர் தோற்பினுந் தோற்பது உங்குடியே!
இருவீர் வேறல் இயற்கையும் அன்றே! அதனாற்
குடிப்பொருள் அன்று நுஞ்செய்தி; கொடித்தேர்
நும்மோர் அன்ன வேந்தர்க்கு
மெய்ம்மலி உவகை செய்யும் இவ் இகலே."

(புறநானூறு, சரு)

'சோழர் குடியிற் பிறந்தவராகிய நீவிர் இருவீரும் ஆத்திமாலையைச் சூடுவீராவீர்! நின்னைப் பகைத்து வந்தவன் பனந்தோடு புனையுஞ் சேரனும் அல்லன், வேப்பமாலையணியும் பாண்டியனும் அல்லன்; நும்முள் ஒருவீர் தோற்றாலும் அது நமது குடிக்கு வடுவேயாகும்; இருவீரும் வெற்றியடைதலும் இயலாது; ஆதலால் நீவிர் ஒருவரை யொருவர் எதிர்த்தல் நமது குடிக்குத் தக்கதன்று; இவ்வாறு நீவிர் எதிர்த்தல் நம் பகையரசர்க்குப் பெரியதொரு மகிழ்ச்சியினைப் பயப்பதாகும்' என்று மிக நயமாக அறிவுரைகூறி இப் புலவர்பெருமான் அவ் விருவரையும் நட்புக்கொள்ளச்செய்தமை நினையுந்தோறும் எவ்வளவு மகிழ்ச்சியினை நமக்குத் தருகின்றது!

இன்னும், இப் புலவர் பெருந்தகையார் செய்த பேரருட் செயல் ஒன்று அருளொழுக்கம் உடையாரெல்லாராலும் எஞ்ஞான்றும் நெஞ்சம் நெக்குருகி நினைந்து வியந்து பாராட்டற்பால தொன்றாயிருத்தலின், அதனையும் இங்கே எடுத்துக்காட்டுதும். சோழன் குளமுற்றத்துத் துஞ்சிய கிள்ளிவளவன் என்பான் தனக்குப் பகைவனான மலயமான் என்னும் அரசன் பயந்த சிறுபிள்ளைகளைக் கொணர்ந்து, அவரைத் தனது யானைக்காலின்கீழ் இட்டுக் கொல்லத் துவங்கியவழி, அதனைக்கண்ட நல்லிசைப் புலவரான கோவூர் கிழார் பெரிதும் மனங்கலங்கி, அவ்வரசனை நோக்கி,

“நீயே, புறவின் அல்லல் அன்றியும், பிறவும்,
இடுக்கண் பலவும் விடுத்தோன் மருகனை!
இவரே, புலன்உழுது உண்மார் புன்கண் அஞ்சித்
தமது பகுத் துண்ணுந் தண்ணிழல் வாழ்நர்;
புன்தலைச் சிறாஅர்; மன்றுமருண்டு நோக்கி
விருந்திற் புன்கணோ உடையர்;
கேட்டனை யாயின் நீ வேட்டது செய்ம்மே!”

(புறநானூறு, சசு)

என்னும் மிக உருக்கமான செய்யுளைச்சொல்லி, அச் சிறார் அவனால் அங்ஙனங் கொல்லப்படாமற் றப்பும்படி செய்தனர். இவ் விழுமிய செய்யுளில் ஆசிரியர், அம் மன்னன் அச் சிறார்மேற்கொண்ட சினத்தை ஆற்றி, அவன் அவர் மேல் அருளுடையனுமாறு செய்யுந்திறம் பெரிது! பெரிது! ‘ஒரு வேட்டுவனால் துரத்தப்பட்டுவந்த ஒரு புறாவினைப் பாதுகாத்தல் வேண்டி, அப் புறாவின் எடைக்கு ஈடாகத் தன் உடம்பின் தசையை அறுத்து அவ் வேட்டுவற்குக் கொடுத்த அருட்செல்வனான பழைய ஒரு சோழமன்னன் வழியிற்பிறந்தவன் நீ’ என்று அவனை நம் புலவர்பெருமான் முன்னிலைப்படுத்து, அவனது நினைவைத் தன்முகப்

படுத்தலினாலேயே, சிற்றுயிர்கள்மாட்டும் அத்துணை அருள்நெஞ்சம் வாய்ந்தார் மரபிற்றோன்றிய கிள்ளிவளவன், ஏனைப்பிறவியிற் சிறந்த மக்கட் பிறவியில் வந்தார்மாட்டு இன்னும் எத்துணை மிகுந்த அருள்நெஞ்சம் வாய்ந்தானாய் ஒழுகல் வேண்டுமென்பது குறிப்பித்தாராயிற்று; இன்னும், மக்கட்பிறவியுள்ளுஞ் சிறந்த மன்னர் குடியிற் றோன்றித், தாம் உண்ணும் உணவையும் வறுமைப்பட்ட புலவர்க்குப் பகுத்துக் கொடுத்து அவரை யோம்பும் மலையமானாட்டு அரசர் குடியின் வழித்தோன்றல்கள் இச் சிறுவர் என்று அதன்பிற் கூறியவாற்றால், அத்துணை ஈகையறங்களிற் சிறந்த அரசர் வழிப்பிறந்த இவ்வருட் குழவிகளை யானைக் காலின்கீழ் இட்டுத் தேய்ப்பித்தல் அறமாகுமோ என்பது குறிப்பித்தாராயிற்று; அதுவேயுமன்றி, இச் சிறார் யானையைக் கண்டு அஞ்சியழும் இளங் குழவிப்பருவந் தாண்டி, அதனைக் கண்டு வியந்துநோக்கும் பிள்ளைமைப்பருவத்தினர் என்றமையாற், சிறிது சிறிது அறிவு கூடப் பெற்றுவரும் இம் மக்களைக்கண்டு கன்னெஞ்சம் உடையாருங் கரைந் துருகுவரன்றி அவரைக் கொலைசெய்தற்குக் கருதாரென்பது குறிப்பித்தாராயிற்று; அதன்மேலுந், தாம் பழகியறியாத புதியதோரிடத்திற் றாம் வந்திருத்தல் கண்டு இச் சிறுவர் வெருண்டு நோக்குகின்றனர் என்றமையால், இவ் விளம்பிள்ளைகள் அஞ்சி விழித்தலைப் பார்த்து எத்தகையவரும் உளம் இரங்குவரென்பது குறிப்பித்தாராயிற்று; இத்துணையும் எடுத்துரைத்தபின் நம் ஆசிரியர் அச் சோழவேந்தனை நோக்கி, 'யாம் சொல்லிய இச் சொற்களை நீ நின் கருத்துவைத்துக் கேட்டாயாயிற், பின்னர் நீ விரும்பியது செய்க' என்று எத்துணை நயமாகக் கூறி அவனைத் தம் கருத்துக்கு ஒருப்படுவிக்கின்றார்! பாருங்கள்! இவ்வாசிரியர் கோவூர்கிழாரின் அருள் நெஞ்சப்

பான்மையும், அவ்வரசிளைரைக் காக்கும்பொருட்டு அவர் துணிந்தெழுந்து அவரைக் கொல்லப்புக்க அரசனுக்கு எடுத்துக்கூறிய அறவுரையும் எவ்வளவு மேதக்கனவா யிருக்கின்றன! இவ்வளவு மேதக்க அறவுரையைக் கேட்ட பின்னுந் தெருண்டு மனந்திருந்தாத ஒரு மகன் இருப் பனே! ஆதலால், அக் கிள்ளிவளவன் தான் கொண்ட சினமுஞ் செற்றமுந் தீர்ந்து, அம் மலையமான் மக்கண்மேல் அருள்பெருகி அவர்களை உயிர்பிழைப்பித்துக் காத்தனன். இங்ஙனமே, பண்டைக்காலத்திருந்த அஃகா அறநெஞ்சமும் பொய்யாநாவும் வாய்ந்த அருந்தமிழ்ப் புலவர்கள் செய்த செயற்கருஞ் செயல்களும், அவர்தம் அறவுரைகேட்டு ஆண்மையின்மிக்க வேந்தர்களும் அவர்க்கடங்கி அறநெறிச் சென்ற வரலாறுகளும் இன்னும் எத்தனையோ பல உள; அவையெல்லாம் ஈண்டெடுத்துக் காட்டலுறின், இது மிக விரியும்.

இனிப், பழைய தமிழ்வேந்தர்கள், தமிழ்ப்புலவோ ரைத் தலைவராகவுந் தம்மை அவர்க்கு ஏவலராகவுங் கொண் டொழுகின வரலாறுகளும் பல உள. அவற்றுள் ஒன்றனை இங்கெடுத்துக் காட்டுதும். ஒருகால் மோசிகீரனார் என்னும் நல்லிசைப் புலவர், சேரமான்தகடூர் எறிந்த பெருஞ்சேரலிரும் பொறை என்னுந் தம்மரசனது அரண்மனையிற் பல இடங்களின் காட்சிகளையும் நோக்கிக்கொண்டு வருகை யில், அவ்வரசனது போர் முரசம் ஒன்று மிகவுந் தூய்மை யாக வைத்துப் பாதுகாக்கப்படும் ஓர் அறையினுள்ளே வந்து சேர்ந்தனர். அப்போது அப் போர் முரசம் நீராடி வருதற் பொருட்டு நீர்த்துறைக்குச் சென்றிருந்தது; அது வைக்கப்படுங் கட்டிலோ எண்ணெய் நுரையை முகந்து வைத்தாற்போலும் மெல்லணை யிடப்பட்டிருந்தது; அதுகண்டு, அப் புலவர் பெருந்தகை அக் கட்டிலின்

மேல் ஏறிப் படுத்தார். படுத்த அவர் தம்மை அறியாமலே அயர்ந்துறங்கி விட்டனர். அந்நேரத்தில் அப்பக்கமாய்ப் போந்த சேரவேந்தன், தனது போர்முரசு இருத்தற்குரிய அக் கட்டிலின்மேல் மோசிகீரனார் நன்கயர்ந்து உறங்குதல்கண்டு, அவர்மேற் சிறிதுஞ் சினவாதாய், பின்னும் அவர்மீது அன்பு மிகப்பெற்று, அருகிருந்ததொரு கவரியினைக் கைக்கொண்டு, இன்னும் அவர் நன்றாய் உறங்குதல்கருதி, மென்காற்று அவர்மேற் பட வீசுவானாயினன். பின்னர்ச் சிறிது நேரத்திலெல்லாம் உணர்வுகூடி யுறக்கம் நீங்கி யெழுந்த மோசிகீரனார் தம்மருகே சேரவேந்தன் நின்றபடியாகத் தமக்குக் கவரி வீசுதலைக் கண்டு முதலில் திடுக்கிட்டு, அதன்பின் மனவமைதியுற்று, அவனது தமிழ்ப்பேரன்பின் றிறனை வியந்து,

"மாசுஅற விசித்த வார்புறு வள்பின்
மைபடு மருங்குல் பொலிய மஞ்ஞை
ஒலிநெடும் பீலி ஒண்பொறி மணித்தார்
பொலங்குழை உழிஞையொடு பொலியச் சூட்டிக்
குருதி வேட்கை உருகெழு முரசம்
மண்ணி வாரா அளவை எண்ணெய்
நுரைமுகந் தன்ன மென்பூஞ் சேக்கை
அறியாது ஏறிய என்னைத் தெறுவர
இருபாற் படுக்குநின் வாள்வாய் ஒழித்ததை
அதூஉஞ் சாலும் நற்றமிழ் முழுதுஅறிதல் ;
அதனொடும் அமையாது அணுக வந்துநின்
மதனுடை முழவுத்தோள் ஓச்சித் தண்ணென
வீசி யோயே வியலிடங் கமழ,
இவண்இசை உடையோர்க் கல்லது அவணது
உயர்நிலை உலகத்து உறையுள் இன்மை
விளங்கக் கேட்ட மாறுகொல்
வலம்படு குரிசில் நீ ஈங்கிதுசெயலே."

என்னும் அரிய செய்யுளை அவனை நோக்கிக் கூறினர்

"இம் மென்பூஞ்சேக்கைமீது, அது மிகவுந் தூயதாக வைத்து நின்றல் ஓம்பப்படுதலை யறியாமல், ஏறித்துயின்று பெருந்தவறிழைத்த என்னை நீநின் வாளால் இருகூறுக வெட்டி வீழ்த்தவேண்டியிருக்க, நீ அங்ஙனஞ் செய்யாது விட்டது, நீ தமிழ் முழுதும் நன்கறிந்து அதனல் தமிழறிவு மிக்காரது அருமையினை இனிதுணர்ந்த பயன் அன்றே! அதுவேயுமன்றி, எனதருகே வந்து நின்று நீ கவரி கைக் கொண்டு என்மேல் மெல்லிய குளிர்ங்காற்றுப்பட இவ்விட மெல்லாம் மணக்கும்படி வீசிய பரிசை எண்ணிப் பார்க்குங் கால், இவ்வுலகத்தில் இங்ஙனஞ் செயற்கரிய செய்து பெரும்புகழ் பெற்றூர்க்கல்லது பிறர்க்கு மறுமைக்கண் உயர்ந்த இன்ப உலகத்தில் இருத்தல் வாயாது என்பதனை நீ விளங்கக் கேட்ட பெற்றி புலனுகின்றதன்றே?" என்னும் இப் பாட்டின் கருத்துப் பொருள், அச் சேரமன்னனது தமிழறிவின் மாட்சியினையும், அவன் இம்மையிற் கற்றூரை யோம்புதல் முதலான செயற்கரிய செய்து பெரும்புகழ் பெற்று விளங்குதலையும், அதனன் அவன் மறுமைக் கண்ணும் இன்னுஞ் சிறந்த இன்பவுலகத்தைப் பெறுதல் திண்ணமாதலையும் மிகவும் நயமாக உள்ளடக்கி நிற்றல் வியக்கற்பாலதா யிருக்கின்றது.

இன்னும், பழைய தமிழ்வேந்தர்கள் தமக்கு நண்பரா யுள்ள தமிழ்ப்புலவோர் ஒரோவொருகால் தம்மை வெகுண்டு ஏசிய வழியும், அதற்காகத் தாம் அவர்மேற் சினவாது பொறுமையோடிருந்து, பின்னர் அப் புலவோராற் பாராட்டப்பட்ட வரலாறுகளும் பல. அவை தம்முள் ஒன்றனை இங்கெடுத்துக் காட்டுவாம். சோழன் நலங்கிள்ளி என்னும் மன்னர் பெருமானின் தம்பி மாவளத்தானுந், தாமப்பல் கண்ணன் என்னும் புலவர் பெருந்தகையும் வட்டாடிக்கொண்டிருந்தவழிப், புலவர் அவ் வாட்டத்தில்

ஏதோ சூதுசெய்ய, அதுகண்டு பொறாத அவ்வரசிளஞ் செல்வன் வெகுண்டு தன்கையிலிருந்த வட்டை வீசி யெறியத், தாமப்பல் கண்ணனார் "நீ சோழனுக்குப் பிறந் தாய் அல்லை," என்று மிகவுங் கொடுமையான சொல்லால் அவனை இழித்துப் பேசினர். அக்கொடுஞ்சொற் கேட்டும், மாவளத்தான் அவர்மேற் சீற்றங்கொள்ளாது, வாளா நாணித் தலைகவிழ்ந்திருந்தனன். இதற்குட் சினந்தணிந்த அப் புலவர், தாம் சூதுசெய்தது கண்டு அவன் வெகுண்டது முறையேயாமென்றுந், தாஞ்செய் பிழையினைத் தாம் உணராமல் தாம் அச் சிறந்த அரசிளஞ் செல்வனை அத் துணைக் கொடுஞ் சுடுசொல்லால் இழித்துப் பேசியது பெரும் பிழையே யாமென்றும், இங்ஙனம் இருகாற் றவ றிழைத்தவழியுந் தமக்கு ஏதுந் தீதுபுரியாது வாளா நாணி யிருந்தது அவற்கு ஒருபெரு மேதகு குணமேயாமென்றுந் தெளியவுணர்ந்து,

"தன்னகம் புக்க குறுநடைப் புறவின்
தபுதி அஞ்சிச் சீரை புக்க
வரையா ஈகை உரவோன் மருக!
நேரார்க் கடந்த முரண்மிகு திருவிற்
றேர்வண் கிள்ளி தம்பி வார்கோற்
கொடுமர மறவர் பெரும! கடுமான்
கைவண் டோன்றல் ஐயம் உடையேன்,
ஆர்புனை தெரியல்நின் முன்னோர் எல்லாம்
பார்ப்பார் நோவன செய்யலர், மற்றிது
நீர்த்தோ நினக்கென வெறுப்பக் கூறி
நின்யான் பிழைத்தது நோவாய் என்னினும்
நீ பிழைத் தாய்போல் நனிநா ணினையே!
தம்மைப் பிழைத்தோர்ப் பொறுக்குஞ் செம்மல்
இக்குடிப் பிறந்தோர்க்கு எண்மை காணுமெனக்,
காண்டகு மொய்ம்ப காட்டினை யாகலின்,
யானே பிழைத்தனென்! சிறக்கநின் ஆயுள்!

மிக்குவரும் இன்னீர்க் காவிரி
எக்கர் இட்ட மணலினும் பலவே!" (புறநானூறு, சரு)

என்னும் உருக்கமான செய்யுளை மனங்குழைந்துரைத்து, அவ்வரசிளஞ்செல்வன் உள்ளத்தைக் குளிரச் செய்தனர். இங்ஙனம் ஒரு புலவர் தாம் நடுவிகந்து பிழை செய்தும், அப் பிழையினைத் தாம் உணராமையேயன்றிப், பிழையேதுஞ் செய்யாத ஓர் அரசிளஞ்செல்வனையுங் கொடியதோர் இழிமொழியால் இகழ்ந்துபேசியது எத்துணைப் பெருஞ் சிற்றத்தை விளைக்கத்தக்கதாகும்! நிலையிற்குறைந்தவரே இத்தகைய குறும்பினைப் பொறார். அங்ஙனமாக, மாப்பெருஞ் செல்வத்திலுந் தலைமையிலும் உயர்ந்து திகழும் ஓர் அரசிளைஞன் அத் தகுதியில் செயலைப் பொறுத்திருப்பதென்றால், அஃது அவனுள்ளம் அறிவாலும் அன்பாலும் எத்துணை மென்பதம் வாய்ந்து அமைதியுற்றிருக்க வேண்டுமென்பதனை இனிது புலப்படுக்கின்றது! இதனை அப் புலவர்பெருமானே மேற்கிளந்த செய்யுளில் "நின்யான் பிழைத்தது நோவாய் என்னினும், நீ பிழைத்தாய்போல் நனிநா ணினையே!" எனக் கூறுமாற்றானும், இங்ஙனம் பெரும்பிழை செய்தாரையும் பொறுத்தல் அவ்வரசிளைஞன்றன் அரசகுடியிற் பிறந்தார்க்குத் தொன்று தொட்ட விழுப்பேரொழுக்கமாய்ப் போதருகின்ற சிறப்பினை அவர் "தம்மைப் பிழைத்தோர்ப் பொறுக்குஞ் செம்மல், இக்குடிப் பிறந்தோர்க்கு எண்மை காணும்" எனத் தெரிக்குமாற்றானும் நன்குணரலாம். இதனையும் இதனை யொத்த வேறு பழைய வரலாறுகளையும் ஆய்ந்தறியுங்காற், பழைய தமிழ்வேந்தர்கள் தமக்குத் தமிழ் வல்லார் செய்த பெரும்பிழைகளையும் அகத்துக்கொள்ளாது, அவரையென்றும் ஒரு தன்மையாகவே பாராட்டிவந்தனரென்பதூஉம், கற்றோரேயன்றி மற்றையார் செய்த பிழைகளையும் அவர்

மிகப்பொறுத்து எதனையும் ஆய்ந்தோய்ந்து பார்த்து முறை செய்யும் இயல்பினராய் ஒழுகினரென்பதுந் தெற்றெனை விளங்காநிற்கின்றன.

இன்னும், பண்டைத்தமிழ் அரசர்கள் தமது உயிர் வாழ்க்கையினுந் தமிழ்வல்ல சான்றோரின் உயிர் வாழ்க்கையினையே மேலதாகக் கருதி, அவரை நீடுஇனிது வாழச்செய்வதிற் கண்ணுங்கருத்தும் உடையராயிருந்த அரும்பெருந் தகைமையுஞ் சிற்சில வரலாறுகளாற் புலனுகின்றது. இதற்கோர் உண்மை வரலாற்றினை ஈண்டெடுத்துக் காட்டுதும். ஈகையிற்சிறந்த வள்ளற்பெருமானுகிய அதியமான் நெடுமான் அஞ்சி என்பான் நீண்ட உயிர்வாழ்க்கையினைத் தருவதாகிய ஒரு கருநெல்லிக்கனியினை ஒருகால் தான் அரிதிற்பெற்றனன். பெற்ற அது தன்னையுண்டார்க்கு உடல்உரம் மனஉரங்களை உண்டாக்கி, அவரது உயிர்வாழ்க்கையினை மிகவும் நீளச்செய்வ தொன்றுதலால், அஃதெல்லார்க்கும் எளிதிற் கிடைப்ப தன்றென்றும், அத்துணை அரிதாகிய ஒருகனியினை அரசனுகிய தான் உட்கொண்டு நீண்டகாலம் உயிர் வாழ்வதினும் அறிவிற்சிறந்த தமிழ்ப்புலவர் ஒருவர் உண்டு நீடுவாழ்வதே உலகத்திற்குப் பெருநன்மை பயக்குமென்றும் நினைந்துபார்த்தான்; பார்த்துத், தான் அறிந்த தமிழ்வல்ல சான்றோரில் ஒளவையாரே மிகச் சிறந்தவரெனவும், அவர் அப்போது முதுமைமிக்குச் சாநாளைத் தலைப்படுதலால் அவர் அக் கருநெல்லிக்கனியினை அருந்திச் சாதல்நீங்கி நீடுவாழ்தலே நன்றுமெனவுங் கருதி, அதனை அவர் கையிற் றந்து அவர் அதனை உட்கொண்டு பின்னும் பல ஆண்டுகள் நன்குயிர்வாழுமாறு செய்தனன். வறுமையும் நோயும் இன்றி எல்லாச் செல்வங்களினுந் தழைத்து இனிதுவாழும் ஓர் அரசன் பின்னுந் தான் வலியுடன் வாழ்தற்கு ஓர் அருமருந்து பெற்றனனுயின் அதனைத் தான் அருந்தி நீடினிது

வாழ விழைகுவனேயல்லது, அதனைச் செல்வவாழ்க்கையில் இல்லாப் பிறர் ஒருவர்க்குக் கொடுக்கச் சிறிதுமே மனந் துணியான். ஏனெனில், மக்களேயன்றி ஏனைச் சிற்றுயிர் களுங்கூடத் தாம் உயிர்வாழவே விரும்புமல்லது, தம் முயிரைத் துறந்து பிறவுயிரை வாழ்விக்கத் துணியா; இஃது எல்லா வுயிர்களிடத்துமுள்ள பொதுவியற்கையா கும். ஆனால், தம்முயிரையும் நீத்துப் பிறவுயிரைப் புரக்குந் தன்மையோ எல்லாவுயிர்களிடத்தும் அங்ஙனம் பொது வகையாற் காணப்படாமல், அறிவும் அன்பும் ஆற்றலும் மிக்க ஒருசில வுயிர்களிடத்துமட்டுமே ஒரோவொருகாற் சிறப்புவகையாற் காணப்படுவதாகும்.] ஆகவே, அதியமான் நெடுமான் அஞ்சி யென்னும் வள்ளற்பெருந்தகை தான் நீடுவாழ்தலை வேண்டாது, தமிழ்ப்புலமை சான்ற ஒளவையார் நீடுவாழ்தலை வேண்டித் தான் அரிதிற்பெற்ற அக் கருநெல்லிக்கனியினை அவர்க்கு அளித்த வள்ளன்மை பெரிது! பெரிது! அதனாலன்றோ அவன் ஒளவையார் திருமொழியால்,

> "வலம்படு வாய்வாள் ஏந்தி ஒன்னார்
> களம்படக் கடந்த கழல்தொடித் தடக்கை
> ஆர்கலி நறவின் அதியர் கோமான்
> போரடு திருவிற் பொலந்தார் அஞ்சி!
> பால்புரை பிறைநுதற் பொலிந்த சென்னி
> நீல மணிமிடற் றொருவன் போல,
> மன்னுக பெரும! நீயே! தொன்னிலைப்
> பெருமலை விடரகத்து அருமிசைக் கொண்ட
> சிறியிலை நெல்லித் தீங்கனி குறியாது
> ஆதல் நின்னகத்து அடக்கிச்
> சாதல் நீங்க எமக்கு ஈத்தனையே." (புறநானூறு, கூக)

என்று பாராட்டி வாழ்த்தப்பட்டனன்! "தன்னை யுண்டவர் வாழ்நாளை நீள்விக்கும் அரியதொரு நெல்லிக்கனியினை நீ

அரிதிற்பெற்றும், அதனை யுட்கொண்டு நீ யுயிர்வாழ நினையாமலும், அஃது அத்துணை மேதக்கது ஆதலை எனக்குத் தெரிவியாமல் நின்னுளத்தே அடக்கிவைத்தும், யான் சாதல் நீங்கி நீடுவாழுமாறு அதனை எனக்கே அளித்தனை! அதனால், தேவர் பிறரெல்லாந் தாஞ் சாவாமைப்பொருட்டு ஒருமருந்து பெற்ற அதனை அயின்றுஞ் சாக்காடு தீர்ந்திலராகத், தன்னை அணுகினரை உடனே கொல்லும் ஒருகொடு நஞ்சை அத் தேவர்கள் சாவாமைப்பொருட்டுத் தான் அயின்றுந் தான் ஊறுபடாதிருந்த 'நீலமணிமிடற்றொருவ'னாகிய சிவபிரானைப்போல் நீ என்றும் நிலைபேறுற்று வாழ்வாயாக!" என்று ஔவையார் இதன்கட்கூறிய வாழ்த்துரைப் பொருளை உண்ணுழைந்து நோக்குங்கால், உயர்ந்தோர் பிறர் வாழவேண்டுமென விரும்பாது தாமே வாழவேண்டுமென நினைப்பவர் தம்மைப்பற்றிய அந் நினைவால் நீடுவாழாதொழிவரென்பதூஉம், பிறர் வாழ்தலையே வேண்டித் தமக்கு வரும் ஊறுபாட்டையும் நோக்காது அவர்க்கு நன்றுசெய்பவர் அவ் விழுமிய நினைவாகிய அருமருந்தால் தம்மையறியாமலே தாம் நீடுவாழ்வரென்பதூஉம் அவர் அதன்கண் அறிவுறுத்திய மனவியல்நுட்பம் இனிது விளங்கா நிற்கின்றது. இவ்வாறெல்லாம், பண்டைத் தமிழ்ப்புலவர் தம்மினும் நீடினிது வாழ்தலையே அவர்காலத்திருந்த அரசர்களெல்லாம் வேண்டிநின்றமையால், பழைய தமிழகமானது தமிழ்வளங்கெழுமித் திகழ, அதன்கண் உயிர்வாழ்ந்திருந்த பழந்தமிழ் மக்களெல்லாம் உயிரும் உடம்புஞ் செழித்து அறிவிலும் அன்பிலும் நாகரிகத்திலுந் தலைசிறந்து, இறைவனது அருட்பேற்றிற்குரியராய் விளங்காநின்றனர் என்பது.

அ. அரசர்க்குரிய கடமை

மேற்கூறியவாறெல்லாம் அரசர்களும் புலவர்களாய்ப், புலவர்களும் அரசர்களாய், ஒரோவொருகாற் புலவர்கள் அரசர்களினும் மிக்க சிறப்புந் தலைமையும் வாய்ந்தவர்களாய், அவ் விருதிறத்தாருந் தம்மில் அளவளாய் வாழ்ந்த அப் பழங்கால நிலை இஞ்ஞான்றைத் தமிழ்நாட்டு நிலைக்கு எத்துணை வேறுபட்டதாய் இருக்கின்றது! அப் பழைய தமிழ்க்கால நிலையினை ஒப்பதொன்று இஞ்ஞான்று காணல் வேண்டுமாயின், அதனை இஞ்ஞான்றை மேல்நாட்டவரிடத் தேதான் காணலாம். மேல்நாட்டு அரசர்களெல்லாருங் கல்வியில் வல்ல புலவர்களாய், அங்குள்ள புலவர்களுஞ் செல்வத்தின் மிக்க அரசர்களாய்ச், சிற்சிலகால் அவர் அரசரினும் மிக்க சிறப்புந் தலைமையும் வாய்ந்து அவரையுந் தஞ்சொல் வழி நிறுத்து அடக்கியாள்பவராய், அங்ஙனமாயினும் அவ் விருதிறத்தாருந் தம்முள் அளவளாவி வாழ்தலிற் குறை ஏதும் இலராய்ப் புகழ்மேம்பட்டு விளங்கல் எவரும் அறிந்த தொன்றன்றோ? பழைய தமிழ்வேந்தர்கள் தங்கீழ் வாழுங் குடிமக்கள் நலத்தையே முழுதும் வேண்டி நின்றமைக்கு அவர் வஞ்சினங் கூறுங்காற் "குடிபழி தூற்றுங் கோலேனாகுக!" என்று கூவிக்கூறினமையே சான்றாம். இனிக், குடிமக்களும், அக் குடிமக்களிற் சிறந்த புலவர்களுந் தம்மரசனை அங்ஙனமே தம்முயிராய்க்கொண்டு ஒழுகினமையும் அஞ்ஞான்றைப் புலவர்கள் பாடிய செய்யுட்களால் அறியப்பெறுகின்றேம். இதற்கு, மோசிகீரனார் என்னும் நல்லிசைப்புலவர் நுவன்ற,

"நெல்லும் உயிர் அன்றே நீரும்உயிர் அன்றே,
மன்னன் உயிர்த்தே மலர்தலை உலகம்;
அதனால், யான் உயிர் என்பது அறிகை
வேன்மிகு தானை வேந்தற்குக் கடனே."

(புறநானூறு, ௧அ௬)

என்னும் அரிய செய்யுளே சான்றும். 'இந்த உலகத்தார்க்கு நெல்லும் நீரும் உயிர் ஆகா, அரசனே உயிராகும்; அது போலக், கல்வியறிவிற்சான்ற என்னோரன்ன புலவர் தனக்கு உயிராதலே அறிதல் அரசற்குக் கடமையாகும்' என்னும் அதன்பொருள் எத்துணை நுட்பமாகவும் அஞ்சா அறநெஞ்சத்துடனும் எடுத்துரைக்கப்பட் டிருக்கின்றது! மன்னன் உலகத்தார்க்கு உயிர் என்பதை எல்லாரும் அறிவர். கல்வியறிவின் மிக்க புலவர் அம் மன்னற்கு உயிராம் உண்மையினை யறிவார் எவர்? அறிந்தாலும் அதனை எல்லாரும் அறியக் கூறுவார் எவர்? கல்விவல்ல புலவர் களை இல்லாத நாடும் அரசுங் கானகத்தையும் அதில் உலவுங் கோளரியையுமே ஒக்கும். ஆதலால், அறியாமை இருளை அகற்றி அறிவொளி பரப்பி அன்பையும் அறத்தையும் இன்பத்தையும் பெருகச் செய்யும் புலவர் குழுவினையுடைய நாடே விண்ணவர் உறையும் வான்நாட்டினை யொப்ப தாகும். இவ்வுண்மையினை யுணரவல்லார்க்கு, அரசியலுக்கு உயிராவார் புலவர்களேயென்ற மோசிகீரனாரது செய்யுள் நுட்பம் விளங்காதொழியாதென்க.

௯. குடிமக்கட்குரிய கடமை

இனித், தமது கடமையினை நன்குணர்ந்து செங்கோல் ஓச்சும் அரசரது அரசியலும், உழுதொழிலை இனிது நடாத்தி அதனால் வரும் விளைபொருள்களை எல்லார்க்கும் பகுத்துக் கொடுக்கும் வேளாண்வாழ்க்கைத் தாளாளரையே அச்சாணியாகக் கொண்டு ஊர்ந்துசெல்லாநிற்கின்றது. இது,

> "பலகுடைநீழலுந் தங்குடைக்கீழ்க் காண்பர்
> அலகுடை நீழ லவர்."

என்றும்,

> "உழுவார் உலகத்தார்க்காணி."

என்றும், ஆசிரியர் திருவள்ளுவ நாயனார் கூறுமாற்றால் அறியப்படும். இன்னும் ஓர் அரசின்கீழ் வாழும் பல திறத்தரான குடிமக்கள் எல்லாரினும், உழவும் வாணிகமும் மடியாது நடாத்தும் வேளாளக் குடிகளென்னும் அச்சுமரத்தின் இருபுறத்தும் உள்ள அவ்வுழவும் வாணிகமுமாகிய ஈருருளின் மேல் நின்றே அரசியலாகிய ஒரு பெருந்தேர் ஓடுகின்றதென்றும் உரைக்கலாம். இங்ஙனம் அரசியலுக்கு இன்றியமையாச் சிறப்பினரான வேளாண்மக்களின் வாழ்க்கை இனிது நடைபெறவே, அரசியல் இனிது நடைபெறுவதோடு, அவ்வரசின் கீழ்வாழும் ஏனைக் குடிமக்களின் வாழ்க்கையும் இனிது நடைபெறுமென்பது தானே போதரும். அஞ்ஞான்றிருந்த வேளாண்மக்கள் தாம் உலகிய லொழுக்கத்திற்கு முதல் வேராயிருப்பதனை நன்குணர்ந்து தங்கடமையின் வழா தொழுகினமையாற்றான், அவ்வுலகிய லொழுக்கஞ் செவ்வனே நடைபெறலாயிற்றென்று, பாண்டிமன்னனும் நல்லிசைப் புலவனுமாகிய இளம்பெருவழுதி என்பான்,

"உண்டால் அம்மஇவ் வுலகம், இந்திரர்
அமிழ்தம் இயைவதாயினும் இனிதெனத்
தமியர் உண்டலும் இலரே, முனிவிலர்,
துஞ்சலும் இலர்பிறர் அஞ்சுவது அஞ்சிப்,
புகழெனின் உயிருங் கொடுக்குவர், பழியெனின்
உலகுடன் பெறினுங் கொள்ளலர், அயர்விலர்,
அன்ன மாட்சி அனைய ராகித்
தமக்கென முயலா நோன்றாட்
பிறர்க்கென முயலுநர் உண்மை யானே."

(புறநானூறு, கஅஉ)

என்று நன்கு விளக்கிச் சொல்லிய செய்யுள் நினைவிற் பதிக்கற்பாலதாகும். இச் செய்யுளை உரையாசிரியர் இளம்பூரணர், தொல்காப்பியப் புறத்திணையியல் கஎ-ஆஞ் சூத்திரத்திற்கு மேற்கோளாக எடுத்துக் காட்டி "நோன்றாட் பிறர்க்கென முயலுநர் வணிகவேளாளர்" என்றதூஉம் மறவற்க. விருந்து வந்தவர் தம்மினத்தவர் அல்லாக்கால், அவர் எத்துணைப் பசியோடிருப்பினும் அவரைப் புறத்தே வருந்தியிருக்க வைத்துக் கதவடைத்துத், தாம் அகத்தே தம்மவரோடிருந்து விலாப்புடைக்கத் தின்று, தாம் தின்று மிகுந்ததைப் பின்னர் அவ் விருந்தினர்க்கு இடும் ஆரியப் பார்ப்பனர் தம் தந்நலவொழுக்கம், பண்டை நம் தமிழாசிரியர்மாட்டும் அவரது ஆணைவழியொழுகிய உயர் குடிப் பிறப்பினரான பண்டை நம் வேளாண்மாந்தர் மாட்டும் இல்லாமை, "இந்திரர் அமிழ்தம் இயைவதாயினும் இனிதெனத், தமியர் உண்டலும் இலர்" என இச் செய்யுண் முதலிற் சொல்லப்பட்டமையால் நன்கறியக் கிடக்கின்றது. வேற்றுமையின்றி மக்கள் ஒருவரோடொருவர் அன்பினால் அளவளாவி வாழும் நேயவாழ்க்கை, உணவருந்துங்கால் அவர் ஒருங்கிருந்து மகிழும் வழியல்லது உண்டாகாமை யானும், ஒருவர் தம்மை உயர்வாகவும் விருந்துவந்த

பிறரைத் தாழ்வாகவும் நினைந்து அவரோ டருகிருந்து உணவெடுக்க ஒருப்படாது அவரை யொதுக்கித் தாம் தம்மினத்தவரொடு மட்டுந் தனியிருந்து அயிலுங்கால் அவர்க்கும் அப் பிறர்க்கும் மனவொற்றுமை எவ்வாற்ரு னும் உளதாகாமையானும் அத்தகைய வேற்றுமை யுணர்ச்சி யுடையார் மிகுந்துள்ள நாடு சிறந்த நேயவாழ்க் கைக்குரிய நாடாகாமையினை நன்கு வற்புறுத்தவே அதன் ஆசிரியனை அரசன், தமியர் உண்ணு மக்கள் தங்காலத்து மிக்கிருந்து உலக வாழ்க்கையினை அன்பினுல் நடைபெறச் செய்த முதற்பெருஞ் செயலினை முதற்கட் கூறுவானு யினன். இதனுல், அஞ்ஞான்றிருந்த அரசர்களும் அவரது செங்கோலரசின்கீழ் வைகிய வேளாண்மாந்தர்களும், உண வருந்துங்கால் எவரோடும் வேற்றுமையின்றி அன்பினுல் அளவளாவி மகிழ்ந்திருந்தருந்திய நேயவாழ்க்கையின் முதன்மையுஞ் சிறப்பும் நன்கு புலனுகாநிற்கின்றன. அங்ஙனம் அவர் எல்லாரோடும் அளவளாவியது எதனு லென்ருல், தம்மவரல்லாரை வெறுக்கும் ஆரியப் பார்ப்பனர் போலாது, அவர் எவரையும் வெருது ஒழுகிய பெருங் குணத்தினுலேயாம் என்பது தெரிப்பான் "முனிவுஇலர்" என அவர்க்குரிய நல்லியல்பினை அரசன் அதன்பின் எடுத்துக் கூறினுன். இனி, அஞ்ஞான்றை வேளாண்மாந்தர் பிறர் துயருறக் கண்டால், அது தீர்க்கும் வரையில் தாம் கண்துயிலாரென்பதும், மெய்ப்புகழ் விளைக்கும் ஓர் அரும் பெருஞ் செயலினைத் தமது உயிர் கொடுத்தாயினும் முடிப்ப ரென்பதும், பிறிதொரு செயல் பழியைத் தருவதாயின் உலகத்தையே அது செய்தற்குக் கூலியாகக் கொடுத்தாலும் அவரதனைச் செய்யாரென்பதும், அதனுல் அவர் மனக் கவலையே இல்லாத பேரின்ப வாழ்க்கையில் வாழ்ந்திருந்தன ரென்பதும், இங்ஙனமெல்லாந் தமக்கென்றே வாழாது

பிறர்க்கென்றே வாழ்ந்த விழுமிய முயற்சியினரான வேளாண்மக்கள் உண்மையினாலேதான் இவ்வுலகம் இனிது நடவாநின்றதென்பதும் பாண்டிமன்னன் இளம்பெரு வழுதியினால் மேலைச் செய்யுளில் எத்துணை அழகியவாக உருக்கமாக அடுத்தடுத்துச் சொல்லப்பட்டிருக்கின்றன!

இவ்வாறு அப் பண்டைநாள் வேளாண்மக்கள் குணமுஞ் செயலும் மேதக்கனவாயிருக்க, இஞ்ஞான்றை வேளாளர் இயற்கையுஞ் செய்கையும் எத்துணை மாறு பட்டனவா யிருக்கின்றன வென்பதையுஞ் சிறிது ஓர்ந்து பார்மின்கள்! "நிலத்தியல் பால் நீர்திரிந்தற்றாகும் மாந் தர்க்கு, இனத்தியல்பதாகும் அறிவு" என்று தெய்வத் திருவள்ளுவர் அருளிச் செய்தபடி, இந்நாள் உள்ள சைவவேளாளர்கள் தம்மை முகத்தெதிரே 'வைசியர்' 'க்ஷத்திரியர்' என்றுந் தம்மைக் காணாவிடத்தே 'சூத்திரர்' என்றும் இரண்டகமாய்ப் பேசித் தமது பொருளைப் பலவகையாற் கவர்ந்துவரும் ஆரியப் பார்ப்பனர் சேர்க்கையால், தாமும் இப்போது தம்மவரல்லாதார் தம்மில்லத்திற்கு விருந்தினராய் வந்தால் அவரைப் புறம்பேவைத்துத், தாம் தம்மவரோடு மட்டும் உள்ளிருந்துணவருந்தித், தாம் உண்டு மிகுந்ததைப் பின்னர் அவர்க்கு இடுகின்றனர். வேளாளராகிய தம்மைச், 'சூத்திரர்' எனப் பார்ப்பனர் வாய்கூசாது சொல்லுதலைக் கேட்டும், அதற்கு மருந்து தேடாது அதனை ஏற்றுக்கொள்ளும் அவர், தமக்குப் பலவகையிற் பயன்படும் ஏனை இனத்தவர்களைத் தாமும் 'சூத்திரர்' என இழித்துரைப்பது எவ்வளவு நகைப்புக்கிடமாய் இருக்கின்றது! இவ் வேளாண்மக்களிற் பலர் தாம் பார்ப்பன வழக்கத்தைப் பின்பற்றி, இறந்துபோன தம் முன்னோர்க்கு வழிபாடு ஆற்றியபின், தம்மவரோடிருந் துண்டு கழித்த மிச்ச உணவையும் ஏழையெளியவர்க்குக்

கொடுத்தால் தமக்குத் தீட்டுண்டாமெனப் பிழைபடக் கருதி, அதனை நிலத்தே வெட்டிய பள்ளத்திற் கொட்டிப் புதைத்து விடுகின்றார்கள்! தமக்குரிய உழவு தொழிலைத் தாம் செய்யாமல் தம்மகத்தே அவர் மடிந்து களித்திருக்கத், தமக்காக மழையிலும் பனியிலும் வெயிலிலும் அல்லும் பகலும் பாடுபட்டுப் பயிர் செய்து அவ்வேழைகள் விளைத்துக் கொடுத்த பெருஞ் சோற்றை அவ்வேளாளர் தாம் நன்றாக விழுங்கியபின்னும், எஞ்சிய சிறு மிச்சிற்சோற்றையாதல் அவ்வேழை மக்கட்கு வயிறு குளிரக் கொடுத்தால் அவர் தீட்டுப்பட்டா மாண்டு போய்விடுவர்! ஐயோ! இவ்வாறு திருக்குறள் முதலான எந்தப் பழைய தெய்வத் தமிழ்நூலிலாவது சொல்லப்பட்டிருக்கின்றதா? வேளாளர் முதலான தமிழ்மக்கட்குச் சிறிதும் இசையாத வடமொழி நூல்களிற் பார்ப்பனர் தம்மையே எவ்வாற்றானும் உயர்த்திவைத்து, ஏனையோரையெல்லாம் முற்றும் இழித்து வைத்து எழுதிய பொல்லா உரைகளை நம்பி, இஞ்ஞான்றை நம் தமிழ்மக்கள் இங்ஙனம் ஏமாந்து இழிபுபடுதலுந், தமக்குள் ஒற்றுமையின்றிச் சீர் குலைதலுந் தெய்வத்திற்கு அடுக்குமா? தம்மில்லத்திற்கு விருந்துவந்தவரும் பிறரும் எவராயிருப்பினும் அவரை முன் ஊட்டித் தாம் பின் உண்ணுதலன்றோ பண்டை நம் வேளாண்மாந்தர்க்குரிய விழுமிய ஒழுகலாறாக, மேலே, நல்லிசைப்புலவனும் அரசனும் ஆகிய இளம்பெருவழுதி கட்டுறுத்துச் சொல்லியிருக்கின்றான்? ஆசிரியன் தெய்வத் திருவள்ளுவனும்,

> "விருந்து புறத்ததாத் தானுண்டல் சாவா
> மருந்தெனினும் வேண்டற்பாற் றன்று."

என்றருளிச் செய்திருத்தலை இஞ்ஞான்றை வேளாளர் அறிந்திருந்தால் இங்ஙனஞ் செய்து ஏதம் உறுவார்களா? அது கிடக்க.

இனிப், பழைய தமிழ்க்குடிமக்கள் தாஞ் செய்து போந்த பலவேறு தொழில்களாற் பலவேறு இனத்தவர்களாய்ப் பாகுபாடுற்று நின்றார்களாயினும், அதுபற்றி ஒருவர் பிறர் ஒருவர் செய்யுந் தொழிலையும் அத் தொழில் செய்வாரையும் இகழ்தல் இலராய்ப், பொதுக்கூட்டங்களில் எல்லாருமாய் ஏதொரு வேற்றுமையும் இன்றி ஒருங்கு அளவளாவி அன்பினால் இன்புற்று வாழ்ந்தது எதனாலென்றால், மக்களெல்லாரும் வாழ்க்கை நிலையில் ஓரியல்பினரே யாதலை அவர் நன்குணர்ந்து தெளிந்தமையினாலேயாம். எத்துணைப் பெருஞ்செல்வத்தில் இருப்பவராயினுஞ் செல்வமின்றி அன்றாடம் உழைத்துப் பெற்ற கூலிகொண்டு வயிறு பிழைப்பவராயினும், எல்லாரும் ஒருநாளைக்கு உண்பது ஒருபடி அடிசிலேயன்றி அதற்குமேல் இல்லையே! அவரெல்லாரும் உடுப்பன மேலாடை கீழாடை இரண்டேயன்றி அவற்றிற்குமேல் இல்லையே! ஆதலால், மக்கள் செல்வத்தால் உயர்தலும் அஃதின்மையாற் றாழ்தலும் எல்லாம் வெறுஞ் சொல்லே! ஆகவே, பழந்தமிழ்மக்கள் வாழ்க்கையின் ஒத்த நிலைமையினை நன்குணர்ந்து பார்த்து, எவரையும் உயர்வுதாழ்வாக நினையாமல் எல்லாரையும் ஒத்த தன்மையினராகவே நினைந்தொழுகினர்; ஒரோவொருகால் அவர் அந் நினைவிற் பிறழ்ந்து இறுமாப்புறக் கண்டால், அவரிடையிருந்த நல்லிசைப் புலவர்கள் அவர்க்கு உடனே அவ்வுண்மையினை அறிவுறுத்தி அவரைத் திருத்தி ஒருமையுறச் செய்துவந்தனர். இதற்கு, **மதுரைக்கணக்காயனார் மகனார் நக்கீரனார்** பாடிய ஓர் அரிய செய்யுள் சான்றாய் நின்று ஒளிர்கின்றது; அதுவருமாறு:

"தெண்கடல் வளாகம் பொதுமை இன்றி
வெண்குடை நிழற்றிய ஒருமை யோர்க்கும்,
நடுநாள் யாமத்தும் பகலுந் துஞ்சான்

கடுமாப் பார்க்குங் கல்லா ஒருவற்கும்,
உண்பது நாழி, உடுப்பவை இரண்டே,
பிறவும் எல்லாம் ஓரொக் கும்மே,
செல்வத்துப் பயனே ஈதல்,
துய்ப்பேம் எனினேதப்புந பலவே.'' (புறநானூறு, கஅக)

'உலகமெல்லாம் ஒரு வெண்குடை நீழலில் வைத்து அரசு செலுத்தும் வேந்தனேயானும், தான் பயிர்செய்த ஒரு தினைப்புனத்தின் விளைவைக் காட்டியானைகளுங் காட்டுப்பன்றிகளும் புகுந்து அழித்துவிடாமல் இரவும் பகலுங் கண்ணுறக்கங் கொள்ளாநாய் அதனைப் பாதுகாக்கும் ஒரு கானவனேயானும் எல்லாரும் ஒருநாளைக்குக் கொள்ளும் உணவு ஒருநாழியேயாகும்; அவர் உடுப்பன இரண்டு ஆடைகளேயாகும்; இவையேயன்றிப் பிறப்பும் இறப்பும் நோயுங் கவலையுந் துன்பமும் இன்பமும் எல்லாம் எல்லார்க்கும் உள்ளனவேயாகும்; ஆதலாற், செல்வத்தாற் பெற்ற பயன் ஈகை அறங்களைச் செய்தலே யாகும்; செல்வத்தைப் பிறர்க்குக் கொடாமல் யாமே நுகர்வமெனில், அது கைகூடாமல் தவறுதல் பலவாகக் காணப்படுகின்றன' என்னும் இச் செய்யுட்பொருள் மக்கள் வாழ்க்கையின் ஒத்த தன்மையினைப் பசுமரத்தாணி அறைந்தாற்போல் எவ்வளவு திறமாகத் தேற்றுகின்றது! இத்துணைச் சிறந்த அரிய அறிவுரையினை அரிய மிருதிநூல்களிற் காண்டல் இயலுமோ? அம் மிருதிநூல்கள் பிறப்பளவில் மக்களுள் உயர்வு தாழ்வு வகுத்துக்கொண்டு, அவ் வகுப்புக்கேற்ற பயன் இல்லாப் புறவினைகளைச் செய்யுமாறு நுவன்றுசெல்லக் காண்கின்றனமேயன்றி, அறிவாலும், அன்பாலும், அறவினையாலுஞ் சிறந்தாரைச் சிறந்தெடுத்துப் பாராட்டிப், பிறப்பளவில் மக்களெல்லாரும் ஒரு தன்மையினரே யென அவை அறிவுறுத்தக் காண்கிலேம் அதனால், அந் நூல்

கள் அவைதம்மை ஆக்கிய பார்ப்பனக் குருவினாலன்றி, ஏனை எல்லா மக்களாலும் எல்லாச் சமயத்தாராலுந் தழுவப்படாமலே ஒழிந்தன. மற்று, மேற்காட்டிய உண்மை அறவுரை போல்வனவே பொதிந்துள்ள திருக்குறள் நாலடியார் போன்ற தமிழ் அறநூல்களோ, தமிழ்மக்களே யன்றி, உலகம் எங்கணும் உள்ள எல்லாமக்களும் எல்லாச் சமயத்தவரும் விரும்பித் தலைமேற்றேற்றுப் போற்றும் மேம்பாடு வாய்ந்தனவாய்த் திகழ்கின்றன. அது நிற்க.

இனி, மேலே விளக்கியவாறு அந்நாளிருந்த தமிழ்ப் பெருங்குடிகள் தாம் பிறப்பளவில் ஒத்த தன்மையினராதலை யுணர்ந்து, தம்முள் அன்பினால் அளவளாவுங் கடமையில் வழுவாதொழுகினமையாலும், ஒரோவொருகால் அவர் தம்மிற் சிலர் அக் கடமையின் வழுவக் கண்டால் அவர்காலத் திருந்த அறிவான் மிக்க நல்லிசைப்புலவராகிய சான்றோர் சிறிதும் அஞ்சாது விரைந்துசென்று அவர்க்கு அக் கடமையினை யெடுத்து இடித்துச்சொல்லி அவரைத் திருத்திவந்தமையாலும் அஞ்ஞான்றைக் குடிமக்கள் வாழ்க்கையும், அதற்குயிராய் உள்ள அரசவாழ்க்கையும் அன்பும் அறமும் நிரம்பித், தூய தீம்பால் பெய்த தூய பசும்பொற்குடமேயெனப் பொலிந்தன. அவ் விருதிறத்தார் வாழ்க்கைக்கும் இன்றியமையாத் துணையாய் நின்ற புலவர் வாழ்க்கையும், அத் தீம்பாற் பொலன்குடத்தைத் தமது திருக்கையிலேந்திய திருமாலேயெனத் தெய்வத்தன்மை மிக்கு விளங்கிற்று. அஃது அன்னதாதலைச் சிறிது விளக்குதும்.

கo. புலவர்தம் இனிய இல்லற வாழ்க்கை

முன்னே எடுத்துக் காட்டிய கோப்பெருஞ்சோழன் என்னும் அரசர்பெருமான் தன்னரசு துறந்து உயிர்நீத் தற்கு வடக்குநோக்கி யிருந்தவழி, அவற்கு இன்னுயிர் நண்பரான பிசிராந்தையார் என்னும் புலவர் பெருமான் அவனைப் பிரிந்து உயிர்வாழ மாட்டாராய்த் தாமும் அவ னோடு ஒருங்கு உயிர் நீத்தற்கு அவனிருந்த இடமே போந் தனர். அப்போது அவ்வரசனோடு உடனிருந்த சான்றோர் கள், பிசிராந்தையார் ஆண்டில் முதிர்ந்தும் உருவத்தில் இளையராய் விளங்குதல் கண்டு வியந்து, "கேட்குங்காலம் பலவாலோ, நரை நுமக்கு இல்லையாலோ?" என அவரை நோக்கி வினவ, அவர்,

> "யாண்டு பலஆக நரைஇல ஆகுதல்
> யாங்கா கியரென வினவுதி ராயின்,
> மாண்டஎன் மனைவியொடு மக்களும் நிரம்பினர்,
> யான்கண் டனையர்என் இளையரும், வேந்தனும்
> அல்லவை செய்யான் காக்கும், அதன்தலை
> ஆன்று அவிந்து அடங்கிய கொள்கைச்
> சான்றோர் பலர்யான் வாழும் ஊரே."

(புறநானூறு, கசக)

என்னும் அருமருந்தன்ன செய்யுளால் அச் சான்றோர்க்கு விடைகூறினர். தாம் ஆண்டில் முதிர்ந்தும் நரையிலா இளைய வுருவத்தொடு தாம் விளங்குதற்கு ஏற்ற காரணங் களைக் கூறுவான் புகுந்த ஆசிரியர் பிசிராந்தையார், தம் மனைவி மக்கள் எல்லா நற்குணங்களினாலும் நிரம்பினரா யிருத்தலை முதற்கண் எடுத்துரைக்கும் நுட்பம் பெரிதும் நினைவுகூரற்பாலது. ஓராண்மகன் தானுந் தன் குடும்பத் தவரும் இனிதுவாழ்தற்கு இன்றியமையாது வேண்டும்

பொருள் கடைக்கூட்டுதற்பொருட்டு, நாள் முழுதும் வெளியேசென்று முயலும்வழித், தனக்குத் தலைவராயினோரோடுந், தன்னோடு உடன்முயல்வாரோடும் பழகும் நேரம் மிகச் சிறிதேயாகும்; அங்ஙனம் பழகுங்காலும் அவன் தன்னுள்ளத்தைத் திறந்துவைத்து அவரொடு பழகுதல் இயலாது; அல்லதூஉந், தன் தலைவர்களுந் தன்னோடு உடன்முயல்வாருந் தன்னொடு மாறுபட்டவராய் இருந்தால் அவரால் அவன் படுந்துன்பம் அளவிடப்படாததாய் இருக்கும். இவ்வாறெல்லாம் வெளியே பலவகை அல்லல் உழந்து, மாலைப்பொழுதில் அயர்ந்து அவாவுடன் தன் இல்லத்திற்குத் திரும்பும் அவ் வாடவன், தன் அழகிய இனிய கற்பிற்சிறந்த அறிவுடைமனையாளால் நகையரும்பு குளிர்முகத்தோடு அன்புடன் எதிரேற்கப் படுவனாயின், அவன் தான் வெளியே பட்ட துன்பங்களெல்லாம் மறந்து எத்துணை ஆறுதலுங் களிப்பும் மிக்கவனாய்த் தன் இல்லத்தின் உள்ளே சென்று வைகுவன்! இனி, அவ்வாறின்றி அவள் தன் கணவனைக் கண்டவுடன் தன் கடுகடுத்த முகத்தாலும் வெடுவெடுத்த சொல்லாலும் அருவருத்த நடையாலும் அவனைப் பேய்போல் வாட்டி வருத்துந் தீய இயற்கையுடையளாயின், முன்னமே வெளியில் அல்லற் பட்டுவந்த அவன் தன் வீட்டின் அகத்தும் அங்ஙனந் துன்புற்று அதனாற் கவலையும் நோயுங்கொண்டு செந்நீர் நஞ்சாகி இளமையிலேயே மூத்துப்போவன்; மூத்து விரைவிலும் மாண்டுபோவன். இவ்வுண்மை யுணர்ந்தன்றே ஔவையார்,

"இல்லாள், வலிகிடந்த மாற்றம் உரைக்குமேல் அவ்வில்
புலிகிடந்த தூறாய்விடும்."

என்றுந், திருவள்ளுவர்,

"மனைமாட்சி இல்லாள்கண் இல்லாயின் வாழ்க்கை
எனைமாட்சித் தாயினும் இல்."

என்றும்,

"உடம்பா டிலாதவர் வாழ்க்கை குடங்கருட்
பாம்போ டுடனுறைந் தற்று."

என்றும் அருளிச்செய்தனர். எனவே, ஆடவரும் மகளிரும் முதுமை எய்தாமல் நீண்டகாலம் இளமைச்செவ்வியுடன் இனிது வாழ்தற்கு, அவர் தம்மில் எஞ்ஞான்றும் அன்பினால் அகங்கெழுமிக் குளிர்ந்த முகனும் இழைந்த சொல்லுங் குழைந்த நடையும் வாய்ந்து மாறின்றி ஒழுகு தலேயாம் என்பது போதரும்.

அஞ்ஞான்றிருந்த நந் தமிழ்மேன்மக்கள், அன்புக்கும் அருளுக்கும் அறத்திற்குமே தலைமைதந்து, சாதிக் கட்டுப்பாடு சமயக் கட்டுப்பாடுகளை அவற்றின் தலைமைக்கீழ் அடக்கி வைத்து வாழ்க்கை செலுத்திவந்தமையால், ஆடவர் தமக்கேற்ற மகளிரையும், மகளிர் தமக்கேற்ற ஆடவரையுங் காதலன்பின் வழிச்சென்று மணக்கலாயினர். அங்ஙனம் இருபாலாருள்ளமும் அன்பினாற் குழைந்துருகி ஒருமையுற்றபின், அவரது வாழ்க்கையிற் கவலையாதல் துன்பமாதல் நுழைதற்குச் சிறிதேனும் இடன் உண்டாமோ? அவ்வாறு மாறிலா மகிழ்ச்சியில் மலர்ந்த அவர்தந் திருவுருவம் என்றும் மூவாது இளமையாகவே விளங்கு மல்லது பிறிதாமோ? இன்னும் இதன்விரிவை எமது 'மக்கள் நூறாண்டுயிர்வாழ்தல் எப்படி?' என்னும் நூலிற் கண்டுகொள்க. இத்துணைச் சிறந்த ஓர் அரும்பெரு நுட்பத்தைக் கண்டு அதனைத் தமது இளமைக்குத் தலைசிறந்த காரணமாக முதற்கண் எடுத்துரைத்த ஆசிரியர் பிசிராந்தையாரின் கூர்த்த அறிவின்மாட்சி என்றும் நினைவுகூர்ந்து பாராட்டற் பாலதாகும்.

இனித், தாம் ஆண்டில் முதியராயிருந்தே வடிவில் இளைஞராய்த் தோன்றுதற்கான இரண்டாவது காரணத்தைத், தம் ஏவலர்பால் வைத்துரைக்கின்றார் பிசிராந்தையார். நம் புலவர் பெருந்தகைக்கு ஏவலராய் அமைந்தவர்கள் தம் தலைவன் கருத்தறிந்து, அதற்கொத்து நடப்பவர்கள் என்பது 'யான் கருதிய அதனையே கருதுவர் எனக்கு ஏவல்செய்வாரும்' என்று அவர் கூறுமாற்றால் அறியப் படும். தம் தலைவன் கருத்தை அறியாமல் நடப்பவராக வேனும், அறிந்தும் அதற்கேற்ப நடவாதவராகவேனும், அல்லததற்கு மாறாக நடப்பவராகவேனும் ஏவலர் ஒழுகுவராயின், அதனினும் மிக்க துன்பத்தையுங் கவலையையுந் தலைவற்குத் தரவல்லது பிறிதில்லை. ஓர் அரசன் ஒருகால் தன் பக்கத்திருந்த இருவரில் ஒருவனை நோக்கி, "என் மார்பில் உதைத்தான் கால்களுக்கு யாது செய்யலாம்?" எனப் புன்னகை புரிந்துகேட்ப, அவன் பரிந்து "அவனுடைய கால்களை இரண்டாகத் துணித்தெறிதல் வேண்டும்." எனப் பரபரப்புடன் கூறினன். அதன்பின் அம் மன்னன் அங்ஙனமே புன்னகைசெய்து மற்றொருவனைப் பார்த்து, "என் மார்பில் உதைத்தான் கால்கட்கு யாது செய்யலாம்?" என வினவ, அவன் "அங்ஙனந் தங்கள் மார்பில் உதைத்த குறும்பன் கால்கட்குப் பொற் றண்டையுஞ் சதங்கையும் அணிதல்வேண்டும்," என மொழிந்தனன். பார்மின்! அரசன் மார்பில் ஏறி உதைக்கத்தக்கவன் அவன் ஈன்ற சிறுனேயன்றிப் பிறனொருவனாதல் பொருந்தாதே! தன் மகன் தன் மார்பின்மீதேறி விளையாடினதை உட்கொண்டு வினவிய அரசனது கருத்தை முன்னவன் அறியாதுரைப்பப், பின்னவன் அதனை யறிந்துரைத்த நுட்பம் எத்துணை வியக்கற்பாலதாய் மகிழற்பாலதாய் இருக்கின்றது! இனி, ஒரு சிறந்த விருந்தினர் தமதில்லத்திற்கு வரப்பெற்ற ஒரு

தலைவன் தன் சமையலாளை அழைத்து, "இப் பெரியார்க்கு நல்விருந்து செய்க!" என்று ஏவினன். அதற்கு அவ் வேவலன் மிகமகிழ்ந்து பல்வகைக் கறிகளுங், குழம்பும், அடிசிலும் பிறவும் அமைப்பானாய்ப் புகுந்து வந்த விருந்தினர்க்குப் பசியெடுக்கும் வேளை யிதுவாகுமென நினைந்து பாராமற் சமையல் தொழிலிலேயே முனைந்து நின்றான்; பிற்பகல் இரண்டு மணிக்கு மேலாகியும் விருந்துணா முடிந்த பாடில்லை. இதற்குள் விருந்தினர்க்குப் பசித்துன்பம் மிகுவதாயிற்று. தன்தலைவன் கருத்தும், விருந்தினர் பசிக் குறிப்புந், தன் சமையலாள் மடமையும் முன்னமே அறிந்து வைத்த அவ் வில்லத்தலைவி, மிகச்சிறந்த உணவன்றாயினும் பசிவேளைக்கேற்ற இன்சுவை யுணவாவதனை விரைந்தமைத்துத் தம்மில்லம் வந்த அவ் விருந்தினர்க்குந் தங் கொழுநற்கும் படைத்து அவர்தம் பசித்துன்பத்தைப் போக்கினாள். ஆகவே, ஒருவரது கருத்தறிந்தும் அதற்கேற்ப நடவாமை எத்துணை அருவருக்கற்பாலதா யிருக்கின்றதென்பதூஉம், அதனையறிந்து அதற்கேற்ப நடத்தல் எத்துணை விரும்பற்பாலதாயிருக்கின்றதென்பதூஉம் இதனால் நன்கு விளங்குகின்றன வல்லவோ? இனித், தம் தலைவன் கருத்துக்கு மாறாக நடக்கும் மடமைக்கும் ஒன்றெடுத்துக் காட்டுதும். சிறந்த நிலையிலமர்ந்து வேலை பார்க்கும் அறிஞர் ஒருவர் ஒருகால் தமக்கொரு சமையற்காரனைப் புதிது அமைத்தார். அவர் ஒருநாள் விரைந்து வெளியே போகல்வேண்டினமையின் விரைந்து உணவமைக்கும்படி அவற்குக் கட்டளையிட்டார். குறிப்பிட்ட நேரத்தில் அவர் அடுக்களையிற் போந்து தமக்கு உணவமைக்கும்படி கேட்க, அச்சமையற்காரன் சோற்றைமட்டும் வேகவைத்துக் கொண்டிருந்தான்; குழம்பு கறிகள் ஏதும் இன்னும் அமைத்திலன். இவையெல்லாம் அமைப்பதற்கு மூன்றுமணி நேரங்

கள் முன்னமே அவர் தெரிவித்திருந்தும், அவன் அறிவின்மையினாலோ அல்லது ஒழுங்காகச் செய்யமாட்டாமையினாலோ, சோற்றை முக்கால் வேக்காடாக அவித்ததற்கு மேல் வேறேதுஞ் செய்திலன்; அத் தலைவர் காலந்தாழ்த்தல் ஆகாமையின் செய்தவரையிற் கொணர்ந்து படைக்கவென அவனை ஏவினர். அவன் முக்கால் வேக்காட்டிலுள்ள சோற்றைமட்டுங் கொணர்ந்து படைத்து, 'இன்னுஞ் சிறிது நேரத்திற் குழம்புகறிகள் ஆய்விடும்' என நுவன்றனன். அவர் அவ் ஆளின் மடமைக்கு உள்ளே மிகவருந்தி, 'நல்லது' சோற்றில் விட்டுக்கொள்ளுதற்கு என்ன வாங்கி வைத்திருக்கின்றாய்?' என வினவ அவன் 'நெய்யுந் தயிரும் வாங்கி வைத்திருக்கின்றேன்' எனக் கூறி உட்சென்று ஒருதயிர்க் கிண்ணத்தை எடுத்துவந்தனன். 'முதலிற் சிறிது நெய்யை விடு' என அவர் கேட்ப, அவன் தான் கொணர்ந்த கிண்ணத்தைக் கவிழ்த்துப் பார்க்கத் தயிர் கீழே சிந்திப்போனதை அவன் உணராமல் 'ஐய! நெய்யுந்தயிரும் வாங்க இரண்டு கிண்ணம் ஏதுக்கு என்று இந்த ஒரே கிண்ணத்தின் அடிப் பக்கத்துள்ள வட்டிலில் நெய்யும் மேற்பக்கத்துள்ள வட்டிலில் தயிரும் வாங்கிவைத்தேன். கீழேயுள்ள வட்டிலில் நெய்யைக் காணேம், மேலே யுள்ள தயிரையாவது விட்டுக் கொள்ளுங்கள்' என்று சொல்லி அக் கிண்ணத்தை மேலே திருப்பினன். கீழ்த் திருப்பியபோதே கொட்டிப்போன தயிரை நோக்காமல் அவன் செய்ததைப் பார்த்து, அவனது மடமைக்காக அவ் வறிஞர் சிரிக்க, அவன் அவர் தனது சமையல் தொழிலின் திறமையைக்கண்டு மகிழ்கின்றாரென நினைந்து, 'பெருமானே! எனக்குச் சம்பளஞ் சிறிது கூடக் கொடுத்தருளல் வேண்டும்!' என அவரைப் பணிந்து கேட்டனன். இங்ஙனந், தலைவன் கருத்துக்கு மாறாக நடக்கும் மடமைமிக்க ஏவலர் உளராயின், அவரையுடைய

தலைவற்கு வசதியும் மனக்கிளர்ச்சியும் உண்டாகுமோ என்பதை நினைந்துபார்மின்கள்! அவரால் தலைவர்க்கு ஓயாக் கவலையுந் துன்பமுமே உளவாகுமாதலால், அவர் நீண்டநாள் நன்கு உயிர்வாழ்தல் இயலாது. மற்றுத், தந்தலைவன் குறிப்பறிந்து அவன் எல்லாவகையிலும் உவக்கும்படி ஏவற்றொழில் புரியவல்லாரே, அவற்குக் கவலையில்லா உள்ளக் களிப்பினையும், அதன் வாயிலாக நீண்ட வாழ்நாளினையும் அவற்கு விளைக்கமாட்டுவாராவர். இந் நுட்பமறிந்துரைத்த பிசிராந்தையாரது புலமை எத்துணை நுண்ணிதாய்த் திகழ்கின்றது! இங்ஙன மெடுத்துக்காட்டிய இருகாரணங்களும் ஒருவன் நீண்டநாட் கவலையின்றி வாழ்தற்கு இசைந்த அகக்காரணங்களாகும்; அஃதாவது: ஒருவனது இல்லத்தே உளவாய காரணங்கள்.

இனி, ஒருவன் கவலையில்லா நீண்டவாழ்க்கையில் வாழ்தற்கு, அவன்தன் இல்லின்புறத்தே உளவாதற்குரிய காரணங்களிரண்டைப் புலவர்பிரான் பிசிராந்தையார் நுவன்றதூஉம் ஒரு சிறிது ஆராயற்பாற்று. ஆசிரியர் குடியிருந்து வாழும் ஊர்க்கு அரசனாய் இருந்தவன் தனது அரசியன் முறையிற் றீயதேதும் புகாமற் செங்கோல் செலுத்திக் குடிபுறந்தந்தமையே தாம் கவலையின்றி முதுமை தெரியாமல் உயிர்வாழ்ந்ததற்கு ஏதுவாயிற் றென்கின்றார். அரசன் கொடியனாய்க் குடிமக்களை வருத்தி இறைப்பணம் வாங்குபவனாயிருந்தாலும், முறைவேண்டினார்க்குங் குறைவேண்டினார்க்கும் நடுநின்று அரசு செலுத்தாமல் நெறிவழீஇ ஒழுகுபவனாயிருந்தாலுங், குடிமக்கள் இனிது வாழ்தற்கு இன்றியமையாது வேண்டிய நற்செயல்களைப் புரியானாய்க் குடி சூது காமம் முதலிய தீச்செயல்களிலேயே முழுகினவனாயிருந்தாலும் அவனது நாட்டின்கீழ் வாழ்வார்க்குத் துன்பமே நோயே வறுமையே வாழ்நாட் குறைவே

யல்லால் வேறு நன்மை சிறிதும் உளதாகாது. இது பற்றியே,

"கொடுங்கோன் மன்னன் வாழும் நாட்டிற்
கடும்புலிவாழுங் காடு நன்றே."

என்றும்,

"குடிகொன் றிறைகொள்ளுங் கோமகற்குக் கற்று
மடிகொன்று பால்கொளலும் மாண்பே."

என்றும்,

"இன்று கொளற்பால நாளை கொளப் பொருள்,
நின்று குறையிரப்ப நேர்படான்-சென்றொருவன்
ஆவனகூறின் எயிறலைப்பான் ஆறலைக்கும்
வேடலன் வேந்தும் அலன்."

என்றும்,

"கெடுவல் யான் என்பதறிக தன் னெஞ்சம்
நடுவொரீஇ அல்ல செயின்."

என்றும் அறநூல்கள் கூறுவவாயின. ஆனால், பிசிராந் தையார் காலத்திருந்த அரசனே அரசியன் முறையிற் சிறிதும் பிறழாதவனாய்த் தீநெறிச் செல்லாதவனாய் எப் போதுங் குடிமக்கட்கு நன்மையே செய்பவனா யிருந்தமை யின், அவனது செங்கோல் நீழற்கீழ் வைகி உயிர்வாழ்ந்த ஆசிரியர்க்கு எவ்வகைக் கவலையுந் துன்பமும் நோயும் இலவாயின; அதனால் அவர் ஆண்டில் முதியராயிருந்தே உருவில் இளைஞராய்க் காணப்படலாயினர்.

இனி, மேற்கூறிய புறக்காரணமேயன்றி, ஆசிரியர் பிசிராந்தையார் தாம் வாழ்ந்த நாட்டிற், கல்வி கேள்விகளும் நற்குணங்களும் ஒருங்கமைந்து உயர்ந்தோர்க்குப் பணிந்து ஐம்புல அவாக்கள் அடங்கப்பெற்ற சான்றோர்கள் பலர் உளராதலாகிய பிறிதொரு காரணமும் எடுத்துக் காட்டு கின்றார். இப் பெற்றியரான சான்றோர் குழுவிற் சேர்ந்து,

பொய்யா நாவினரான அவர் கூறும் ஆழ்ந்தகன்ற மெய்யுரைகளைக் கேட்டலானும், அவர்க்குள்ள இயற்கை நற்குணங்களொடு பழகுதலானும், அவரை அங்ஙனஞ் சேர்ந்தார்க்கு உயர்ந்த அறிவும் விழுமிய இயல்பும் அவாவின்மையும் ஒருதலையாக உண்டாதல் திண்ணம். மேலும், அவர் கூறுவனவற்றின் சொற்சுவை பொருட்சுவைகளில் உள்ளம் ஊறி இன்பத்திற் றிளைத்தலால் அவருடைய உயிரும் உடம்பும் இன்பவொளியால் ஊடுருவப் பெற்று ஒளிரும். அதனால் அவர் காலத்தை மறந்து, சிற்றின்ப வேட்கையற்று என்றும் இளைஞராயே திகழுவர். இது குறித்தன்றோ தெய்வத் திருவள்ளுவர்,

"நல்லினத்தி னூங்குந் துணையில்லை தீயினத்தின்
அல்லற் படுப்பதூஉம் இல்."

என்றும்,

"மனநல நன்குடைய ராயினுஞ் சான்றோர்க்
கினநலம் ஏமாப் புடைத்து"

என்றும்,

"நிலத்தியல்பால் நீர்திரிந் தற்றாகும் மாந்தர்க்
கினத்தியல்ப தாகும் அறிவு."

என்றும் அருளிச்செய்தனர். இக் கருத்துப்பற்றியே நாலடியாரில்,

"தவலருந் தொல்கேள்வித் தன்மை யுடையார்
இகலிலர் எஃகுடையார் தம்மிற் குழீஇ
நகலின் இனிதாயிற் காண்பாம் அகல்வானத்
தும்பர் உறைவார் பதி."

என்னும் அரிய செய்யுளும் எழுந்தது. பார்மின்! இற்றைக்கு இரண்டாயிர ஆண்டுகட்கு முன்னரே, நல்லிசைப்புலமை மிக்க ஆசிரியர் பிசிராந்தையார் நீண்டகாலம் நரை திரை மூப்பின்றி வாழ்தற்குரிய அகக் காரணங்க

ளிரண்டும் புறக்காரணங்க ளிரண்டும் எத்துணை நுட்பமாக எடுத்தருளிச் செய்திருக்கின்றார்!

ஆசிரியர் பிசிராந்தையார் பாடிய இச் செய்யுளினாலும், இவர் காலத்திருந்த ஏனை நல்லிசைப் புலவர்களும், நல்லிசைப் புலமை நிரம்பிய அரசர்கள் அரசியர்களும், முத்தமிழ்ப் புலமை மிக்க மாதர்களும் அருளிச்செய்த அருந்தமிழ்ப் பாடல்களினாலும், அஞ்ஞான்றிருந்த தமிழ்மக்களின் இல்லற வொழுக்கங் காதலன்பிற் பிணிப்புண்ட கணவரும் மனைவியரும் ஒருங்குகூடி நடாத்த நடைபெற்ற வரலாறும்; அத்துணைச் சிறந்த அன்பின் சேர்க்கையிற் றோன்றிய புதல்வர்களுந் தம் பெற்றோர்களைப்போல் அன்புக்கும் அருளுக்கும் அறத்திற்கும் உறையுளாய்த் திகழ்ந்த வரலாறும்; அஞ்ஞான்றை அரசர்களெல்லாருந் தாங் கல்வியில் தலைசிறந்து விளங்கித் தங்கீழ் வாழுங் குடிகளும் அதிற் புலமைமிக்குப் பொலியச் செங்கோலோச்சி வந்தமையால் இருபாலாருந் தீதின்றி நல்வழியிற் செல்லுதலையே கடைப் பிடியாய்க் கொண்டு வாழ்ந்த வரலாறும்; இவ்வாறு எல்லாருங் கல்வியறிவிலும் மேம்படு குணங்களிலும் நாளுக்குநாட் பிறைமதிபோல் வளர்ந்து வாழ்ந்து வந்தமையால், அவருட் பொருள்வளமின்றி வறுமையால் வாடிப் பிறர்க்கு ஊழியஞ் செய்யப் புக்காரும் அவையிரண்டினுங் குன்றுதலின்றித் தந் தலைவர்தங் கருத்தறிந்து ஒழுகிப் பயன்பட்ட வரலாறும்; அந் நாட்களிற் கல்வி யறிவு ஆராய்ச்சித் துறைகளின் ஆழங்கண்டு மனநலங்களெல்லாம் ஒருங்கே பொருந்தப்பெற்ற சான்றோர்சூழுந் தலைநகரங் களிலும் அவற்றைச் சூழ்ந்த ஊர்களிலுந் தொகை தொகையா யிருந்த வரலாறுந் தெற்றெனவிளங்குதல் கண்டுகொள்க.

---

௧௧. புலவர்தம் பரந்த தூய துறவுள்ளம்

இனிப், பழையநாட் புலவர்களும், அவர்தம் ஆணைவழி நின்று தமது வாழ்க்கையை நன்கினிது நடாத்திய தமிழ் மக்களும் ஒரேயொரு முழுமுதற் கடவுளாகிய முக்கணனைத் தொழுது, தாமெல்லாரும் அம் முதற்பெருங் கடவுளாகிய ஒரேயொரு தந்தைக்கு உரிமைப் புதல்வர்களாம் உண்மைகண்டு, தமக்குள் ஏதும் வேற்றுமை இலராய் இம்மையிலேயே பேரின்ப வாழ்க்கையில் வாழ்ந்துவந்தனர். பண்டைத் தமிழாசிரியருந் தமிழ்மக்களும், ஒரே முழுமுதற் கடவுள் உலகமே யுருவாய் ஞாயிறு திங்கள் தீ என்னும் மூன்றொளிகளையும் மூன்று திருக்கண்களாக் கொண்டு, எல்லா வுயிர்க்கும் புறக்கண் அகக்கண்களை விளக்கி, அவர்தம் மெதிரேநின்று பேரருள் வழங்கும் பான்மையினைத் தெளியக்கண்டு அவனொருவனையே முக்கணனென்னும் பெயரால் வணங்கி வழுத்தினமை,

"பணியிய ரத்தைநின் குடையே முனிவர்
முக்கட் செல்வர் நகர்வலஞ் செயற்கே." (புறம், ௬)

என்னும் மிகப்பழைய திருப்பாட்டில் அதனாசிரியர் காரிகிழார் 'பாண்டியன் முதுகுடுமிப் பெருவழுதிக்கு அறிவுரை தெருட்டு மாற்றானும், ஆரியராற் போற்றப்பட்ட 'இந்திரன்,' 'வருணன்,' 'அக்நி,' 'மாதரிஸ்வான்,' 'பிரமன்,' 'விஷ்ணு,' முதலியோரெல்லாம் உண்மையிற் கடவுளரல்லராய்ப் பிறந்திறக்கும் ஆருயிர்வகையிற் சேர்ந்தவராகலின் அவரெல்லாந் தம்மை யொத்த மாற்றாரால் தமக்குவரும் ஏதங்கள் களையமாட்டாராய் இளைத்து வருந்தி எல்லாம் வல்ல இறைவனான முக்கணனை வேண்டிக் குறையிரப்ப, இறைவனே அவர்தம் அல்லல் களைந்து அவர்க் கருள் செய்தமை,

"ஓங்குமலைப் பெருவிற் பாம்புநாண் கொளீஇ
ஒருகணை கொண்டு மூவெயில் உடற்றிப்
பெருவிறல் அமரர்க்கு வென்றி தந்த
கறைமிடற் றண்ணல்." (புறம், ௫௫)

என்னும் பழைய பாட்டில் **மதுரை மருதனிளநாகனுர்** குறிப்பிடுமாற்ருனும், அங்ஙனமே **கலித்தொகை** என்னும் பழந் தமிழ்ப் பெருநூலும்,

"தொடங்கற்கட் டோன்றிய முதியவன் முதலாக
அடங்காதார் மிடல்சாய அமரர்வந் திரத்தலின்
மடங்கல்போற் சினைஇ மாயஞ்செய் அவுணரைச்
கடந்தடு முன்பொடு முக்கண்ணான் மூவெயிலும்
உடன்றக்கான் முகம்போல ஒண்கதிர் தெறுதலிற்
சீறருங் கணிச்சியோன் சினவலின் அவ்வெயில்
ஏறுபெற் றுதிர்வன-" (பாலைக்கலி, ௧)

என்று மொழிந்திடுதலானும், பின்னர்க் காலங்கடோறும் வடவாரியர் செந்தமிழ்நாடு புகுந்து குடியேற அவர் வணங்கிய தெய்வங்களும், இத் தமிழகத்தார் வணங்கிய வேறு சில தெய்வங்களும் இங்குள்ளாராற் ரெழுப்படலானபோதும், அவ்வெல்லாத் தெய்வங்களுக்கும் மேலாக முக்கட் பெருமானே முதல்வைத்து வழிபாடு செய்யப்பட்டு வந்தமை,

"ஏற்றுவல னுயரிய எரிமரு ளவிர்சடை
மாற்றருங் கணிச்சி மணிமிடற் றேனும்,
கடல்வளர் புரிவளை புரையு மேனி
அடல்வெந் நாஞ்சிற் பனைக்கொடி யோனும்,
மண்ணுறு திருமணி புரையு மேனி
விண்ணுயர் புட்கொடி விறல்வெய் யோனும்,
மணிமயில் உயரிய மாறு வென்றிப்
பிணிமுக வூர்தி ஒண்செய் யோனுமென
ஞாலங் காக்குங் கால முன்பிற்
றோலா நல்லிசை நால்வர்." (புறம், ௫௬)

என மதுரைக் கணக்காயனார் மகனார் நக்கீரனார் அருளிச் செய்திருக்கு மாற்றானும் நன்கறிகின்றன மல்லமோ?

இனி, அம் முழுமுதற் கடவுளாகிய முக்கணானுக்கு மக்களெல்லாரும் உரிமைப் புதல்வர்களாகலின் அவர்க ளெல்லாரும் ஒரே குலத்தினராய் ஒருவரோடொருவர் வேற்றுமை யேதுமின்றி அளவளாவி வாழ்தற்குரியரென் னும் உண்மையினையும் நம் பண்டைத் தமிழாசிரியர் கண்டறிந்தமை,

"யாதும் ஊரே, யாவருங் கேளிர்
தீதும் நன்றும் பிறர்தர வாரா;
நோதலுந் தணிதலும் அவற்றோ ரன்ன;
சாதலும் புதுவதன்றே; வாழ்தல்
இனிதென மகிழ்ந்தன்று மிலமே; முனிவின்
இன்னா தென்றலும் இலமே; மின்னொடு
வானந் தண்டுளி தலைஇ ஆனாது
கல்பொரு திரங்கும் மல்லற் பேர்யாற்று
நீர்வழிப் படூஉம் புணைபோல் ஆருயிர்
முறைவழிப் படூஉமென்பது, திறவோர்
காட்சியிற் றெளிந்தன மாகலின், மாட்சியிற்
பெரியோரை வியத்தலும் இலமே,'
சிறியோரை இகழ்தல் அதனினும் இலமே." (புறம், கஙஉ)

என்னும் ஆசிரியர் கணியன் பூங்குன்றனா ரருளிய திருப் பாட்டால் நன்கு விளங்கிக்கிடத்தல் காண்மின்கள்! இவ் வரும்பெறற் செய்யுளிற் "பொதிந்துள்ள மெய்ப்பொருள் விழுப்பத்தை என்னென்பேம்! முழுமுதற் கடவுள் ஒருவனே யென்றும், அம் முதற்பெருந் தந்தைக்கு எல்லா உயிர்களும் இனிய மகாரே யாவரென்றும், அவ் வுயிர்க ளுள்ளும் மக்கள் எல்லாரும் ஆறறிவுடையாராகலின் அவர் தம்மைத் தோற்றுவித்த எல்லாம்வல்ல இறைவனாகிய தந் தையையும் அத் தந்தைக்குத் தாம் எல்லாம் அருமைப்

புதல்வர்களாம் உரிமையையும் நன்குணரத்தக்க நிலையின ரேயென்றும் இனிதுணர்ந்தன்றே இச் செய்யுளின் முதற் கண் ஆசிரியர் 'எல்லாம் எமக்கு ஊராகும்,' 'எல்லாரும் எமக்கு உறவினராவர்,' என்றருளிச்செய்தார். தேய வேற்றுமையானும், மொழிவேற்றுமையானும், நிறவேற்றுமையானும், நடையுடை யுணவுவேற்றுமையானுந் தம்மை வேறு வேறாகக்கருதி ஒரு பாலார் மற்றொரு பாலாரை இழித்துத் தம்மை அவரின்மேலாக உயர்த்தி, ஒருவரோ டொருவர் போராடிக்கழியும் இம் மாநிலத்தில், மக்களெல் லார்க்கும் பிறப்பு ஒன்றாய் இருத்தலையும், இடம் மொழி நிறம் நடையுடை யுணவு முதலாயினவெல்லாஞ் சில சில காரணத்தாற் றோன்றி அப் பிறப்பின் ஒப்புமையினைச் சிதைக்கமாட்டாவாய்க் கழிதலையும் உண்மையான் ஆராய்ந் துணர்ந்து பார்ப்பவர்களுந், தாங் கண்ட அவ் வரும்பெருண் மையினைப் பிறர்க்கெடுத்துரைப்பவர்களும் அரியரா யிருக் கின்றனரன்றே? அதிலும், இக் காலத்துப்போ லன்றி இற்றைக்கு இரண்டாயிர ஆண்டுகளுக்கு முற்பட்ட அக் காலத்திலேயே இவ் வுண்மையினைக் கண்டார் நம் செந் தமிழ்ச் சான்றோரேயல்லால் வேறு பிறரல்லாமையினை, அப்பண்டை மக்கள் நூல்களை ஆராய்ந்துணரும் முகத்தால் நாம் அறியுந்தோறும் நந் தமிழ்ச் சான்றோரின் தூய உண்மை அறிவின்மாட்சி நமக்குப் பெரியதோர் இறும் பூதினை விளைக்கின்றது!

தமிழரல்லாத ஆரிய முனிவர்களோ மக்களைப் பிறப் பிலேயே உயர்வு தாழ்வுடையராகக் கற்பனைசெய்து, அவருட் பார்ப்பனரே இறைவன் முகத்திற் றோன்றியவ ரென்றும், ஏனை அரசர் வணிகர் ஏவலர் என்பார் இறைவன் றோளிலுந் தொடையிலும் அடியிலும் முறையே தோன்றி யவரென்றும் ஒரு புனைந்துரை கட்டிப், பார்ப்பனர்க்கே

இம்மை மறுமை இன்பநுகர்ச்சிகளை யெல்லாம் வரைந்து வைத்து, ஏனையோரை யெல்லாம் அறியாமைக்குந் துன்பத்திற்கும் உரியவராகக் கிளந்து அவரை இன்பத்திற்குப் புறகு வைத்தார். ஆனாலும், அவர் கட்டிய அப் புனைந்துரையும், அதன்வாயிலாக அவர் பிறரைத் தமக்கு அடிமைப்படுத்த முயன்ற முயற்சியும் பண்டைத் தமிழ் மக்கள்பாற் செல்லவில்லை. இனிப், பழைய நாகரிகமக்களில் எபிரேயரும் (Hebrews), இசரவேல் என்னும் மாந்தர் குழுவே இறைவனுக்குரிய மக்கட்குழுவாமென்றும், ஏனையோர் அன்னரல்லரென்றும் நிறுவுதலிற் கடைப்பிடியாய் நின்றனர். இவரை யொப்பவே மகமதியருந் தம்மவரல்லாத பிறரையெல்லாங் கடவுளுக்குப் புதல்வர்களல்லரெனக் கரைகின்றனர். பௌத்தர்கள், மாந்தரெல்லாரையும் ஒத்த நிலைமையில் வைத்து அறவுரை பகரினும், அவர்கட்குக் கடவுள் நம்பிக்கை யில்லாமையால், அவர்கூறும் பொதுவுரிமை பொருளற்றதா யிருக்கின்றது; ஏனெனில், தந்தையே யில்லாதபோது, புதல்வரென்னும் பெயரும், அவர் தமக்குள் நெருங்கிய உறவும், பொருளுக்குப் பொதுவுரிமையும் யாங்ஙனம் உண்டாம்? அவ்வவர் தேடும் பொருளும், அதற்காக அவ்வவர் செய்யும் முயற்சியும் பிறவுமெல்லாந் தனித்தனியே அவ்வவர்க்கே உரியவாகவன்றோ கொள்ளப்படும்? அங்ஙனங் கொள்ளப்படுங்கால் அவர் தம்முள் ஒருமித்து உறவாடி ஒருவர்க்கொருவர் உதவியாய் நின்று வாழ்க்கை நலங்களை ஒருங்கு நுகர்ந் தின்புற்றிருக்குமாறு யாங்ஙனம்? ஆதலாற், பௌத்தர்கள் பகருங் கடவுளைக் கைவிட்ட அறவாழ்க்கையும் பயன் றருவதாகக் காணப்படவில்லை. இனிச், சமணர்களும் பௌத்தர்களைப் போலவே கடவுள் நம்பிக்கை இல்லாதவர்களாதலால், அவர்கள் கூறும் அறவுரையும் மக்களை ஒருங்கு கூட்டி

உறவாடச்செய்ய மாட்டாதாயிருக்கின்றது. மற்றுக், கணியன் பூங்குன்றனாரும், இவரது காலத்தும், இவர்க்கு முற்பட்ட காலத்தும் இருந்த தமிழ்ச்சான்றோருந் தழீஇ யொழுகிய கோட்பாடோ பிறவாயாக்கைப் பெரியோனை முக்கட் பெருமானையே முழுமுதற் கடவுளாக வைத்து வழிபடும் நீர்மையது. அங்ஙனம் அம் முழுமுதற் கடவுள் வழிபாட்டில் உறைத்துநின்ற தமிழ்ச்சான்றோர்களே, தாமுந் தம்மையொத்த எல்லாநிலத்து மாந்தர்களும் மக்களினுந் தாழ்ந்த சிற்றுயிர்களுங்கூட எல்லாம் அம் முதற் கடவுளாகிய ஒரு பெருந்தந்தைக்கு உரிமைப் புதல்வர்களேயாய் நிற்கு முண்மையை ஐயந்திரிபின்றி யுணர்ந்தவர்களாதலால், அவர்களியற்றிய நூல்களிலும் நூற்பாக்களிலும், மக்களுட் பிறப்பளவில் உயர்வுதாழ்வு கற்பிக்கும் போலி வேறுபாடு ஓரெட்டுணையுங் காணப்படு கின்றிலது. அதுமட்டுமோ, கல்வியும் பிறநலங்களு மெல்லாம் எல்லாரும் பெறுதற்கு ஒத்த உரிமையுடைய ரென்பதூஉம் அவரால் அவரியற்றிய நூல்களிலும் பாக் களிலும் அடிக்கடி வற்புறுத்துரைக்கப்பட்டு மிருக்கின்றது.

அப் பண்டைத் தமிழாசிரியர் கோட்பாட்டினையே ஒருங்கு தழீஇ அதனிற் சிறிதும் வழுவாதொழுகிய தெய்வத் திருவள்ளுவனாரும்,

"பிறப்பொக்கு மெல்லா வுயிர்க்குஞ் சிறப்பொவ்வா
செய்தொழில் வேற்றுமை யால்."

என்றும்,

"மேலிருந்தும் மேலல்லார் மேலல்லர் கீழிருந்துங்
கீழல்லார் கீழல் லவர்."

என்றும்,

"விலங்கொடு மக்க ளனையர் இலங்குநூல்
கற்றாரோ டேனை யவர்."

என்றும்,

"கண்ணுடைய ரென்பவர் கற்றோர் முகத்திரண்டு
புண்ணுடையர் கல்லா தவர்."

என்றும்,

"கற்றதனாலாய பயனென்கொல் வாலறிவன்
நற்றாள் தொழாஅ ரெனின்."

என்றும்,

"அவிசொரிந் தாயிரம் வேட்டலின் ஒன்றன்
உயிர்செகுத் துண்ணாமை நன்று."

என்றும்,

"கற்றீண்டு மெய்ப்பொருள் கண்டார் தலைப்படுவர்
மற்றீண்டு வாரா நெறி."

என்றும்,

"யானென தென்னுஞ் செருக்கறுப்பான் வானோர்க்
குயர்ந்த உலகம் புகும்."

என்றும், அப் பண்டைத் தமிழ்ச்சான்றோர் கொள்கைகளையே தாம் அருளிச்செய்த திருக்குறளில் யாண்டும் வலியுறுத் துரைத்தல் காண்க. பிறப்பளவில் எல்லா மாந்தரும் ஒருங்கொத்தலால், அவ்வவர்தம் அறிவாலுங் குணத்தாலுஞ் செயலாலுமன்றி மற்றுப் பிறப்பொன்றே காரணமாகக்கொண்டு ஒருபாலாரை உயர்த்தலும் ஏனை யொருபாலாரை இழித்தலும் பொருந்தா வென்பதூஉம், பிறப்பளவில் தம்மை மேலோராகக் கருதியிருப்பவர் அறிவு குணச் செயல்களில் இழிந்தவராயின் அவர் மேலோராதல் செல்லாதென்பதூஉம், பிறப்பளவிற் கீழோராகக் கருதப் படுபவர் அறிவுகுணச் செயல்களில் உயர்ந்தோராயின்

"பெருமைக்கும் ஏனைச் சிறுமைக்குந் தத்தங்
கருமமே கட்டளைக் கல்."

என்னுந் திருக்குறட் பொருளுங் கணியன்பூங்குன்றனார் கருத்தோடு ஒத்திருத்தலும் உணரற்பாற்று.

இனித், தீய நினைவு செயல்களால் வருந்துதலும், நல்ல நினைவு செயல்களால் அவ் வருத்தந் தீரப்பெறுதலும் அவ்வவர் தம் மனமுயற்சி மெய்ம்முயற்சிகளால் வருவனவே யன்றி, அவை தாமும் பிறரால் வருவன அல்லவென் பதனையும் "நோதலுந் தணிதலும் அவற்றோ ரன்ன" என்னும் மெய்யுரையால் அறிவுறுத் தருளினார். உலகிற் பெரும்பாலும் மாந்தர்க்கு வரும் மனநோய் உடல்நோய்கள் அவ்வவர் எண்ணும் எண்ணத்தாலுஞ் செய்யுஞ் செயலாலுமே வருகின்றனவென்பது, அவற்றின் காரணத்தை ஆராய்ந்து பார்ப்பவர்க்கெல்லாம் நன்கு விளங்கும். நல்லது வரினுந் தீயது வரினும் மனம் பொங்காதுங் கலங்காதும் அமைதியாயிருந்து உண்மகிழ்ந் திருத்தலிலேயே பழகி விடுவார்க்கு எத்தகைய மனநோயும் உடல்நோயும் வருவதில்லை; வேறு சில புறக்காரணங்களால் வரினும் ஒளிமுன் இருள்போல அவை மிகுவிரைவில் அகன்றொழியும். ஏனென்றால், நல்லெண்ணங்களிலேயே தோயப்பெற்ற மனமுடையார்க்கு அவரது முகத்திலே எல்லாரையும் எல்லா உயிர்களையும் இன்புறுத்தும் ஓர் அருளொளி தோன்றி மிளிர்ந்துகொண்டேயிருக்கும். அதனால், அவர்க்குத் தீதுசெய்ய வருவாரும், வரும் உயிர்களுங்கூட அவரை அணுகியவளவிலே தாங்கொண்ட தீயவெண்ணம் விலகி அவர்பால் அன்பு மீதூரப் பெறுவர். ஆகவே, ஒருவர் துன்புறுதற்கும், அது தீர்ந்து இன்புறுதற்கும் அவர்தாமே காரணராவரல்லது, பிறர் காரணராகா ரென்றது வாய்மையே யாம்.

அற்றேல், தீயது வரின் மங்காதும், நல்லது வரிற் பொங்கி வழியாதும் அமைதியாயிருந்து உண்மகிழ்ந் துயிர் வாழ்தற்கு வழி யாதெனின்; அதனையும் ஆசிரியர் கணியன் பூங்குன்றனார் இயற்கை நிகழ்ச்சியில் வைத்து இனிதறி வுறுக்கின்றார். அவ்வியற்கை நிகழ்ச்சி யாவன: "சாதலும் புதுவதன்றே, வாழ்தல் இனிதென மகிழ்ந்தன்று மிலமே, முனிவின் இன்னா தென்றலும் இலமே" என்னும் அரிய தொடர்மொழிகளிற் காட்டப்பட்டனவேயாம். தமக்கு நெருங்கிய உறவினராவார் இறந்துபடுதல் கண்டு எவர்க்கும் ஆற்றொணாப் பெருந்துயர் உண்டாதல் காண்டுமாகலின், அத் துயர் தம்மால் வருவதல்லாதாய்த் தமக்குறவினராகிய பிறரால் வருவதன்றோவெனின்; அற்றன்று, அதுவுந் தம்மால் வருவதேயாம்; யாங்ஙனமெனிற் காட்டுதும். ஒருவர் தமக்கு உற்ற உறவினராவர் இறந்துபட்டவழி மனம் பிறிதுற்றுப் பெருந்துயர்கூர்ந்து நைந்தழக் காண்டுமே யல்லாமல், தமக்குறவினரல்லாத ஏதிலார் அங்ஙனம் இறந்துபடக் கண்டவழி அவ்வாறு பெருந்துயர்கூரக் கண்டதுண்டோ? இல்லையன்றே. ஆதலால், உறவின் கிழமையினை நினைந்தன்றோ அவர்க்கு அவ் வருத்தந் தோன்றுகிற்கின்றது. மற்று, அவ் வுற வுரிமையினை நினை யாது, 'உலகந் தோன்றிய காலந்தொட்டு, உலகில் உடம் பொடுகூடிப் பிறந்த வுயிர்களெல்லாஞ் சில காலம் அவ் வுடம்பிலிருந்து பின்னரதனைவிட்டு இறந்துபோதல் எவ ராலும் மாற்றலாகா இயற்கை நிகழ்ச்சியாய்ப் போதருகின்ற தன்றோ? இன்றைக்கு இவர் இறந்துபட்டால், நாளைக்கோ இன்னுஞ் சிலநாட்கழித்தோ யாமும் இறந்துபடுதல் திண்ணம்; ஆதலால், இதற்காக யாம் வருந்தி மனம் மாழ்கு தல் எற்றுக்கு?' என்று ஒருவர் சிறிது எண்ணிப் பார்ப்ப ரானல், அவர்க்குண்டாய அப் பெருந்துயரின் வன்மை

குன்றிவிடும். அதுபற்றித் தான் சாதலும் புதிய நிகழ்ச்சியன்று, அது தொன்றுதொட்டு நிகழ்வதொன்றென, அதனால் நிகழும் பெருந்துயர் தீர்தற்கு ஆசிரியர் எளியதொரு வழிகாட்டினரென்க.

அங்ஙனமே, நோயும் வறுமையும் இன்றிப் பல்வகையின்பங்களும் நுகர்ந்துவாழும் வாழ்க்கை வாய்த்துழியும், அஃது ஊழ்வினையானும் அதனோடொத்துத் தோன்றும் முயற்சியானும் ஒரு சிலர்க்குக் கைகூடுதல் தொன்றுதொட்ட நிகழ்ச்சியாய்ப் போதரலின், அதுகண்டு மனம் பொங்கி வழிதல் அறிவின் மிக்கார்பாற் காணப்படுதல் இல்லை. ஏனென்றால், அத்தகைய இன்ப வாழ்க்கையிலிருந்தோர், ஊழ்வினை மாறிவிட்டால் அதற்குத் தக மனமடிவுடையராகிச் செல்வமெல்லாம் ஒருங்கிழந்து, வறியராகி இரத்தலையும் ஆங்காங்குக் காண்கின்றோம்; ஆதலால், மெய்யறிவுடையார் செல்வ வாழ்க்கையைக் கண்டு மெய்ம் மறந்திரார் என்பது.

அதுபோலவே, எவரானும் வெறுக்கப்படுவதாகிய வறிய வாழ்க்கையில் ஒருவர் இருந்துழியும், அவர் உலகியல் நிகழ்ச்சியினை உண்மையான் ஆராயுந் தன்மையினராயின், அதுபற்றி மனம் அழியாராய், 'இஃது ஊழ்வினைப் பயனாகலின் இதனான் மனம் வருந்துவதெற்றுக்கு? பெற்றதுகொண்டு மனவமைதியாயிருந்து வாழ்தலே செயற்பாலது' என்று மனநிறைவொடு தமது வாழ்க்கையினைச் செலுத்தாநிற்பர்.

இன்னும், மழைபெய்தலாற் பெருகியோடும் ஒரு பெரிய யாற்றுவெள்ளத்தி னிடைப்பட்டதொரு தெப்பமானது அவ் வெள்ளஞ் சென்றவழியே செல்லுமல்லது அதனை எதிர்த்துச் செல்லாதன்றே; அதுபோல, மேற்

சென்ற பிறவிகளிற் செய்த பழவினைத் தொகுதியாகிய ஊழின்வழியே உயிர்களின் நினைவும் முயற்சியுஞ் செல்வ தல்லாமல், அவ் வூழுக்கு எதிராய் அவை செல்லவல்லன வாய் இருத்தலைப் பெரும்பாலும் யாண்டுங் காண்கிலேம். அதனாற், பழைய நல்வினைப்பயனால் நினைவும் முயற்சியும் வலிவேறப்பெற்றுப் பெரியராய்த் திகழ்வாரைக் கண்டு வியந்துபேசுதலும் இலம்; பழைய தீவினைப்பயனால் நினைவும் முயற்சியும் பழுதுபட்டுச் சிறுமையுடையரா யிருப்பாரைக் கண்டு இகழ்ந்துபேசுதலும் இலம். ஆனாலும், பெரிய ராயினாரை, வியந்துபேசுதல் ஒரோவொருகால் நமக்கு இன்றியமையாததா யிருப்பினுஞ், சிறியராயினாரை இகழ்ந்து பேசுதல் நமக்கெக் காலத்தும் இசையாது. அதனால் நமக்கு "யாதும் ஊரே யாவருங் கேளிர்" என்று ஆசிரியர் கணியன் பூங்குன்றனார் தாம் முற்றொடங்கிக் கூறிய ஒப்புயர்வற்ற கொள்கைக்குப், பிற்றொடர்ந்து கூறியவைகளை ஏதுவாக வைத்துரைத்த நுட்பம் உண்மையறிவின ரெல்லார்க்கும் என்றுன்றும் இன்பம் பயப்பதா மென்க.

இங்ஙனமாகப் பண்டை நல்லிசைத் தமிழ்ப்புலவரும் நல்லாசிரியரும் முழுமுதற் கடவுளாகிய முக்கணனையே தொழுது, தம்மையொத்த எல்லா மாந்தரையும் ஏதொரு வேற்றுமையுங் காணாது அவற்குரிய உண்மை மகாராகவே நினைந்து, எல்லாரிடத்தும் அன்புபூண்டு ஒருமித்து வாழ்ந்து வந்தமை இயன்றமட்டும் நன்கெடுத்துக் காட்டப்பட்டது. இனிப், பிற்காலத் தமிழ்ப்புலவரின் நிலையினைச் சிறி தெடுத்து விளக்குவாம்

கஉ. பின்றைத் தமிழ்ப்புலவர்

பல்லாயிர ஆண்டுகளுக்கு முற்றொட்டே தமிழ் முன்னோர்கள் நாகரிகத்திற் றலைசிறந்து விளங்கித், தம் பின்னோர் பொருட்டுப் பல்லாயிரக்கணக்கான விழுமிய தமிழ் நூல்களைப் பல துறைப்பொருளுந் தெளிந்துவிளங்க இயற்றிவைத்தும், அவையிற்றை அவர் தம் பின்னோர்கள் கருத்தாய்ப் பாதுகாத்து வையாமையின், அவையிற்றிற் பெரும்பாலன அழிந்துபோயின. சிறுபான்மை அவ்வா றழிந்து போகாமல் தப்பித்தவறி அங்கொன்றும் இங் கொன்றுமாய்ச் சிதர்ந்து காணக்கிடந்த துண்டுப் பாட்டு களே இடைக்காலத்துச் சான்றோர்களால் வருந்தித் தேடி யெடுத்து, 'அகநானூறு,' 'புறநானூறு,' 'நற்றிணை,' 'குறுந்தொகை,' 'ஐங்குறுநூறு,' 'பதிற்றுப்பத்து,' 'கலித் தொகை,' 'பரிபாடல்' என்னும் எட்டுத்தொகை நூல் களாகத் தொகுத்து வைக்கப்பட்டிருக்கின்றன. இங்ஙனந் தொகுத்து வைக்கப்பட்டுள்ள பாட்டுகளிலும் எத்தனையோ பல சிதைந்த நிலைமையிலேயே இன்னும் வழங்கி வருகின்றன. மிகப்பழைய காலத்தி லியற்றப்பட்ட தமிழ்ச்சான்றோர் நூல்களில், முழுநூலாக நமக்குக் கிடைத் திருப்பது தொல்காப்பியம் ஒன்றுமே யாம். ஏனைப் பல நூல்களிலிருந்த சிற்சில பாட்டுகளைத் தவிர, அந் நூல்கள் முற்றுமே அகப்படாமல் அந்தோ அழிந்தேபோயின!

இனிப், பண்டைத் தமிழ்ச்சான்றோரது மெய்வழக்குத் தழீஇத் தொடர்பாக இயற்றப்பட்டுவந்த தனிச் செந்தமிழ் நூல்களில் ஆசிரியர் திருவள்ளுவநாயனுர் இயற்றிய தெய்வத் திருக்குறள் நூலே இறுதியாவது. ஆகவே, திருக்குறணூற் கால எல்லைவரையிற் சென்றகாலமே பழந்தமிழ்க்காலமா மெனவும், அக் காலத்து நிலவிய தமிழ்வல்ல அறிஞர்களே

'முற்காலத் தமிழ்ப்புலவர்' ஆவரெனவும் பிரித்துணர்ந்து கொள்ளல்வேண்டும்.

இனித், திருக்குறளுக்குப் பின் எழுந்த நூல்களிற், முழுநூலாவதூஉம், பண்டைச் செந்தமிழ்ச் சான்றோர் தம் மெய்வழக்கே பெரும்பாலுந் தழீஇச் செல்வதூஉம் **ஆசிரியர் இளங்கோவடிகள்** இயற்றிய சிலப்பதிகாரம் என்னும் விழுமிய பொருட்டொடர்நிலைச் செய்யுளேயாம். இஃது இத்துணைச் சிறந்த நூலேயாயினும், வடநாட்டிலிருந்து வந்து தென்றமிழ்நாட்டிற் குடிபுகுந்த சமணர் பௌத்தர்க்குரிய கோட்பாடுகளும் அவர் வழங்கிய வடசொற்கள் சொற்றொடர்களும் இதன்கட் சிறுபான்மை இடையிடையே விரவிக் காணப்படுதலின், இது செந்தமிழ்ச் சான்றோரியற்றிய பண்டை நூல்வரிசையில் வைக்கப்படுதற் குரிமையிலதாயிற்று. ஆயினும் பழந்தமிழ்ச் சான்றோர் காலத்துக்குப் பின்னெழுந்த நூல்களிற், சிலப்பதிகாரங் காலத்தினுல் முற்பட்டதாதலுடன், தமிழ்ச்சுவை நிரம்பித் துளும்புந் தகையானும் முன்வைக்கப்படுந் தகுதிப்பாடுடையதாகும்.

இனி, இச் சிலப்பதிகாரத்தை யடுத்துத் தோன்றி அதனெ டொருகாலத்தினதாக வைக்கப்படும் முழு நூலாகிய மணிமேகலை என்னுந் தொடர்நிலைச் செய்யுள் தமிழ்ச் சொற்சுவையில் முதிர்ந்த பதம் வாய்ந்த தொன்றே யாயினும், இதன்கட் பௌத்தமதத்தினர் கட்டிய கதைகளும், அவர்க்குரிய வடசொற்கள் சொற்றொடர்கள் குறியீடுகளுஞ், சிலப்பதிகாரத்தினும் பார்க்கப் பன்மடங்கு மிகுதியாய் விரவிக் காணப்படுகின்றமையின், இதுவும் பண்டைத் தமிழ்நூல் வரிசையில் வைக்கப்படுதற்கேற்ற தகுதியிலதாயிற்று. என்றாலும், இடைக்காலத்தெழுந்த

நூல்களிற் சிலப்பதிகாரத்தொடு தோழமைகொண்டு, இற்றைக்கு ஆயிரத்தெழுநூறு ஆண்டுகட்கு முன்னரே தோன்றிய பழைமையுடைய சிறந்த தமிழ் முழுநூலாகலின் இதுவும் பாராட்டப்படுதற்குரிய செந்தமிழ் நூலேயாகும்.

இனிச், சிலப்பதிகார மணிமேகலை காலத்தை யடுத்துத் தோன்றிய திருவாசகமுந் திருச்சிற்றம்பலக் கோவையாருஞ் செந்தமிழ்ச் சொற்பொருட் சுவைநிரம்பித் ததும்பு மாட்சி யுடையவாதலுடன், எல்லாம்வல்ல முழுமுற் கடவுளின் அருட்பெருநிலையினை எல்லார்க்கும் விளங்கத் தெருட்டி, அவரை மீண்டும் பிறந்திறவா மெய்ந்நிலையில் ஏற்றுவிக்கும் அருட்டிறம் வாய்ந்தனவுமாகும்.

இவற்றிற்குப் பிற்றோன்றிய இடைக்காலத்து நக்கீரனார், காரைக்காலம்மையார், இடைக்காலக் கபிலர் பரணர் கல்லாடனார், திருநாவுக்கரையர், திருஞானசம்பந்தர், சுந்தரர், சேரமான்பெருமாள், பொய்கை பேய் ஆழ்வார்கள் அருளிச் செய்த செந்தமிழ் நூல்கள் தெய்வமாட்சியிற் சிறந்து விளங்குவனவாகும்.

இவ் விடைக்காலத்திற் றோன்றிய பெருங்கதை, புறப் பொருள் வெண்பாமாலை, நாலடியார், பழமொழி, கல்லாடம், சூளாமணி, சிந்தாமணி, திருத்தொண்டர் புராணம் என்னும் பெரியபுராணம், ஞானமிர்தம், சிவஞானபோதம், சிவஞானசித்தி முதலிய நூல்களெல்லாஞ் செந்தமிழ்த் திட்பநுட்பஞ் செறிந்தனவாதலுடன், பிற்கூறிய நான்கு நூல்களும் மெய்யன்பும் மெய்யறிவுந் தேற்றுந் தனிப் பெருஞ் சிறப்பும் ஒருங்கு வாய்ந்தனவாகும்.

இங்ஙனந் திருவள்ளுவர்க்குப் பின் ஒரு நூற்றாண்டு கழித்துத் தோன்றிய சிலப்பதிகார மணிமேகலை காலத் திருந்து, அவர்க்குப்பின் ஆயிரத்துமுந்நூறியாண்டு கழித்

துத் தோன்றிய சிவஞானபோதஞ் சிவஞானசித்தியார் காலம் வரையிற் றோன்றிய தமிழாசிரியர் சமயாசிரியர் சந்தானுசிரியர்களும் அவர் இயற்றிய தமிழிலக்கண இலக்கிய நூல்களுந் தெய்வ அருணூல்களும், வடசொற் சொற்றொடர்கள் வடமொழி வழக்குகள் வரவர மிகுதியாய் எடுத்தாளக் காண்டுமாயினும், அவரும் அவரியற்றிய நூல்களும் பண்டைச் செந்தமிழ்ச் சான்றோர் சென்ற நெறி வழாமல் அவர் தேற்றிய சொற்பொருள் வழக்கே கடைபிடித்துத், தமிழறிவு பெருக்கித் தமிழ்மக்களை அறிவிலும் அன்பிலும் விளங்கச் செய்தமை காண்டும். இவ் விடைக் காலத்துப் பெரியார்கள் வடமொழிச் சொற்கள் சொற்றொடர்கள் வழக்குகளைத் தழீஇ யொழுகினார்போற் காணப்படினும் அவர் தழீஇய அவையெல்லாம் ஆரியமுனிவர்க்கு உரியவல்லவாய், அவ் ஆரியமுனிவரைத் திருத்துதற் பொருட்டு, அத் தமிழ்ப் பெரியார்தம்மாலேயே அவ் விடைக்காலத்திற் படைக்கப்பட்டனவாகும். இவர் ஆக்கிய வடசொற்கள் சொற்றொடர்கள் கதை வழக்குகள் முதலியன வெல்லாம் வடமொழிக் குரியனபோற் காணப்படினும், அவையெல்லாம் ஆரியர்க்குரிய பண்டை இருக்கு எசுர் சாமம் அதர்வம் முதலிய நால்வேதங்களிலாதல், அந் நால் வேத வழிவந்த பிராமணங்களிலாதல் காணப்படாமையின் அவை பண்டையாரியர்க்குரிய அல்லவென்பது உள்ளங்கை நெல்லிக்கனிபோல் நன்கு விளங்கா நிற்கின்றது. அற்றாயின், முன்னை ஆரிய நூல்களிற் காணப்படாமல் இடைக் காலத்துத் தமிழ்ச்சான்றோர்களால் வடமொழியில் ஆக்கப்பட்ட அவை தம்முட் சில பல ஈண்டுக் காட்டுக வெனிற், காட்டுதும்:

௧௩. தமிழாசிரியர் ஆரியத்தில் ஆக்கியவை

ஈசுரன்றன் ஐம்முகங்களின் பெயர்களான ஈசானம், தத்புருஷம், அகோரம், வாமம், சத்யோஜாதம் என்பன பண்டை ஆரிய நால்வேதங்களிற் காணப்படவில்லை.

சிவபெருமானுக்குரிய சிறப்புப் பெயர்களான அம்பிகாபதி, உமாபதி, ஈசானன், மகாதேவன் முதலான சொற்கள் மிகப் பழைய ஆரிய நூலாகிய இருக்கு வேதத்திற் காணப்படவில்லை. மற்று, இருக்குவேதத்திற்கு எத்தனையோ காலம் பிற்பட்டதாகிய எசுர்வேதத்திலே தான் இவை சிவபிரானுக்குரிய பெயர்களாக முதன்முதற் காணப்படுகின்றன. அற்றேல், உருத்திரன் எனும் பெயர் இருக்குவேதத்திற் பலவிடங்களினுங் காணப்படுதல் என்னை யெனின்; ஆரியர் கொணர்ந்த சிறு தெய்வப் பாட்டுகளைப், பழந்தமிழ்க் குடிகளாகிய பரதர் வகுப்பிற் றோன்றிய வியாசர் என்னுந் தமிழ்முனிவர் தொகுத்து வகைப் படுத்திய ஞான்று, தமிழராகிய தமக்குரிய சிவபிரானையும் அவ் ஆரியர் வணங்கி நலப்படல்வேண்டித், தாம் ஆரிய மொழியில் உருத்திரன்மேல் இயற்றிய சில பதிகங்களையும் அவ் வியாசமுனிவர் அதன்கட் கோத்துச் சேர்த்துவைத் தார். அதனால், உருத்திரன் என்னுஞ் சிவபிரான் பெயர் இருக்குவேதத்தின் இடையிடையே விரவித்தோன்றுவதா யிற்று. இனி, உருத்திரன் எனும் பெயர் இருக்கு வேதத்தில் ஒரோவிடங்களில் விரவிநிற்குமாறு தமிழ்ச் சான்றோர் செய்தாற்போலச், சிவன் எனும் பெயரும் அதன்கண் அங்ஙனம் நிற்குமாறு அவர் செய்யாமை யென்னையெனின்; சிவன் எனும் பெயர் மாயையைக் கடந்து நிற்கும் முழுமுதற் கடவுட்குரிய சிறப்புப் பெயராகும்; இதனாலன்றே அயல்நாட்டவரிற் பழைய நாகரிக மக்களாகிய

எபிரேயரும் (Hebrews) எல்லாம்வல்ல இறைவனைச் 'சிகோவா' (Jehova) என்றுங், கிரேக்கர் (Greeks) 'சியூஸ்' (Zeus) என்றும், உரோமர் 'சுபிதர்' (Jupiter) என்றுந் தொன்றுதொட்டு வழங்கிவருகின்றனர்; இப் பெயர் களெல்லாம் அம் மக்கள் தத்தம் மொழிகளிற் 'சிவன்' என்னும் பெயரைத் திரித்துப் பேசினமையாற் பிறந்தன வாகும்.

இனி, உருத்திரன் என்னும் பெயர் மாயைக்குள் நின்று அதனை இயக்கும் இறைவன் பெயராகும். இவ் விறைவன் முழுமுதற் கடவுளாகிய சிவத்தின் ஆணைவழி நின்று மாயையை இயக்குபவனேயன்றிச், சிவத்தின் ஆணையைக் கடந்து நிற்பவன் அல்லன்; ஆயினும், இவன் சிவத்திற்கு அணுக்கனுய்நிற்றலால் இவனை நோக்கிச் செய்யும் வழிபாடுகள் அத்தனையுஞ் சிவன்பாற் சேறல் பற்றி, இவனைச் சிவபிரானுகவே வைத்துத் தமிழ் அறிவு நூல்கள் நுவலாநிற்கும். இஃது, ஆசிரியர் சிவஞானமுனிவர், "கண்ணுதல் யோகிருப்ப" என்னுஞ் சிவஞானசித்தித் திருப்பாட்டின் உரையிற் "சீகண்ட ருத்திரர்க்குரிய வடிவங்களும் பெயர்களுந் தொழில்களும் முதல்வனுக்கும் ஒப்பவுளவென்பது வாயுசங்கிதையுட் கூறப்படுதலின், ஈண்டுக் கூறியனவெல்லாம் முதல்வனுக்குரியனவே யாமெனக்கொள்க." என்று கூறியவாற்ருனுந் தெற்றென விளங்காநிற்கும்.

இங்ஙனம் மாயைக்குள் நின்று அதனை யியக்கும் இறைவனையும் அறியமாட்டாது, தம்மில் இறந்துபட்ட மறவர்களையே 'இந்திரன்,' 'வருணன்,' 'மித்திரன்' முதலிய தெய்வங்களாக வைத்து வெறியாட்டயர்ந்து வணங்கிய ஆரியர்க்கு, மாயையைக் கடந்துநிற்கும் முழுமுதற்

கடவுளாகிய சிவத்தை யறிதலும் வழுத்துதலும், இபலா மையிற், பண்டைத் தமிழாசிரியர் சிவபிரான் வழிபாட்டுக் குரிய பாட்டுகளை இருக்குவேதத்தின்கட் புகுத்தாமல், அவரதியற்கைக்கு ஒருவாற்றான் இசைந்த உருத்திர வணக்கவுரைகள் சிலவற்றை மட்டுமே அதன்கண் இடை யிடையே நுழைத்துவைப்பா ராயினர். உருத்திர வழிபாடு பண்டை ஆரியர்க் குரியதல்லாமை, அவர் முன்னாளிற் சென்று குடியேறி வைகிய போகஸ்கோய் (Boghaz-koi)[1] என்னும் மேல்நாட்டூரிற் கண்டெடுக்கப்பட்ட கல்வெட்டுகள் இந்திரன், வருணன், மித்திரன், நாசத்தி யரே அவர் வணங்கிய தெய்வங்களெனத் தெரிக்குமாற்றால் ஐயமின்றித் தெளியப்படும்; படவே, ஆரியர் இவ் விந்திய நாட்டுட் புகுந்து குடியேறிப், பண்டைத் தமிழ்மக்களோடு உறவாடி வாழலான போதுதான், அவர் வணங்கிப் போந்த உருத்திரனைத் தாமும் வணங்கலாயின ரென்பது துணியப்படும்.

இங்ஙனமாக உருத்திரனை வழுத்தும் பதிகவுரைகள் சிலவற்றை இருக்குவேதத்தின்கட் புகுத்திவைத்தாற் போலச், சிவபிரானை வழுத்தும் பதிகவுரை ஒன்றையேனும் பண்டைத் தமிழ்ப் பெரியார் அதன்கட் புகுத்தாவிடினுந், தம்மோடு ஆரியர்க்குண்டான தொடர்பு வளரவளர, உருத்திரனுஞ் சிவபிரானும் ஒருவரே யென்பது அவர்க்குப் புலனாகல்வேண்டி, அவர் இருக்குவேதப் பத்தாம் மண்டிலத் தில் உருத்திரன் மேற்றான ௯௨-ஆம் பதிகத்தின் ௯-ஆஞ் செய்யுளில் "ஏபி: சிவ: ஸ்வவாந் ஏவயாவபிர்" எனச் 'சிவன்' எனுஞ் சிறப்புப் பெயரைப் புணர்த்தோதி வைத்தமையுங் கருத்திற் பதிக்கற்பாற்று.

1. Situated in Cappadocia in Asia Minor.

இவ்வாறு ஆரியர் முதன்முதற் றம்மொடு தொடர்பு கொண்டு பழகத்துவங்கிய இருக்குவேத காலத்தே, பண்டைத் தமிழ்ச் சான்றோர் அவர்க்கு மாயையுள் நின்ற உருத்திரனையன்றி, மாயையைக் கடந்துநின்ற சிவபிரானைக் காட்டாது மறைத்துவைப்பினும், அவர்க்குந் தமக்கும் உண்டான பழக்கம் முதிரமுதிர அவருட் டீபராயினார் தமக்கு அணுக்கராகித் தமக்குத் தொண்டுபூண் டொழுகக் கண்டபிற், றாம் அவர்பால் இரக்கம் மிக்குடையராகிப், பிற்காலத்ததாகிய எசுர்வேதத்தினிடை நடுவே சிவபிரான் மேற்றாகிய 'திருவுருத்திரம்' என்னுஞ் சிறந்த வழுத்துரை யினை யியற்றிச் சேர்த்தருளினார்; அத் திருவுருத்திரத்தின் நடுவில் (ச, ரு, அ, க) "நமச்சிவாயச சிவதராயச" என்னுஞ் சொற்றொடருந், 'தைத்திரீய ஆரணியகத்'தில் (க0, கரு, நஉ) "ஸர்வலிங்காயநம: சிவாயநம: சிவலிங்காயநம:" என்னுஞ் சிறந்த சொற்றொடரும் வருதல் காண்க. 'சதருத்ரீயம்' என்னும் பகுதி தனித்ததோர் உபநிடதமாய் வியாசராற் செய்யப்பட்டுப் பின்னர்ச் சுக்கில எசுர்வேதத்தி னிடையே சேர்க்கப்பட்டதென 'யசோமித்திரர்' என்னும் பௌத்த ஆசிரியர் கூறுமுரையும் எமது கூற்றினுண்மையை நிறுவுதற்கொரு சான்றாய் நிலவுகின்றது.[1]

இங்ஙனமாக, ஆரியமுனிவர் தமிழ்ச் சான்றோரின் மெய்யறிவு மாட்சி தெரிந்து, அவர்க்குத் தொண்டராகி, அவர்பால் எல்லாம்வல்ல இறைவனியல்பும், உயிர்களியல்பும், மும்மலவியல்பும், உயிர் மும்மலப் பிணிப்பு நீங்கி இறைவன் றிருவருளின்பத்தைத் தலைக்கூடுமாறு மெல்லாம் அறியத் துவங்கிய பின்னரே, இப் பொருள்களின் பெயர்களும் விளக்கங்களும் எசுர்வேதத்திலும், அதற்குப் பின்வந்த

1. See Prof. A. Weber's 'The History of Indian Literature,' P. 111, footnote.

ஆரியமொழி நூல்களிலும், அவற்றிற்கும் பின்வந்த உபநிடதங்களிலும், அவற்றிற்கும் பிற்றோன்றிய சாங்கியம், யோகம், நையாயிகம், வைசேடிகம், வேதாந்தம், இதிகாசம், புராணம் முதலியவற்றிலுங் காலங்கடோறும் மிகுதியாய் இயற்றிச் சேர்க்கப்படலாயின. வடநூல் தமிழ்நூல்களின் காலவெல்லைகளையும், அவ்வக்கால வெல்லைகளிற் றோன்றிய அவ்வம் மொழிநூல்களையும் நுனித்தாராய்ந்து ஒத்து நோக்கிக் காண்பார்க்கு, யாம் ஈண்டுக் காட்டிய உண்மை களெல்லாம் பிரிந்தினிது விளங்காநிற்கும். அதுகிடக்க.

இனி, மேற்காட்டிய இறைவன் பெயர்களாகிய ஈசானன், மகாதேவன், அம்பிகாபதி, உமாபதி முதலி யனவே யன்றிச், சுத்தவித்தை, ஈசுரம், சாதாக்கியம், சத்தி, சிவம் என்னும் ஐந்து சிவதத்துவப் பெயர்களும், அவ் வைந்தில் முதன் மூன்று தத்துவங்களில் வைகுவாரான வித்தைஈசர், மகேசுரர், சதாசிவர் முதலான கடவுளர்களும், அவர் தம்மைப் பொதுவகையிற் குறிக்கும் விஞ்ஞானகலர், பிரளயாகலர் முதலிய சொற்களும் இருக்கு முதலான நான்கு வேதங்களிலும் ஒரு தினையளவு தானுங் காணப் படுகின்றில

இன்னும், மேற்காட்டிய சிவபிரான் பெயர்கள், சிவ தத்துவப் பெயர்கள், சிவதத்துவங்களில் வைகும் விஞ்ஞா னகலர் பிரளயாகலர் பெயர்கள் முதலியனவே யன்றிக், காலம் நியதி கலை வித்தை அராகம் புருஷன் மாயை என்னும் ஏழு வித்தியா தத்துவப்பெயர்களும், அவற்றின் கண் நின்று அவற்றை இயக்குவாரான அனந்தர் சீகண்டர் முதலான கடவுளர் பெயர்களுங்கூட இருக்கு முதலான நால்வேதங்களிலாதல், அவற்றிற்குப் பின்வந்த பிராமணங் களிலாதல் ஒரு சிறிதுங் காணப்படுகின்றில.

இனிச், சிவபிரானைத் தீவடிவில்வைத்து வணங்கி, எல்லா உலகமும் எல்லா உலகப்பொருளுந் தீயினால் எரிக்கப்பட்ட வழி எரிந்து மிச்சமாவது சாம்பற்பொடியே யாதலால் அத் தீ வணக்கத்தின்பின் அச் சாம்பற் பொடியாகிய திருநீற்றை எடுத்து நெற்றியில் தீற்றிக்கொள்வது தமிழ்மக்களுட் பண்டுதொட்ட வழக்கமாய்ப் போதருகின்றது. ஆரியர்க்குள் இவ் வழக்கம் இல்லாமையின், திருநீற்றுக்குப் பெயரான 'விபூதி' என்னும் வட சொல்லும், அதனை நெற்றியிலிடும் வழக்கமும் நால்வேதங்களிலும் பிராமணங்களிலும் எங்குங் காணப்படவில்லை.

இங்ஙனமே, உருத்திரனுடைய கண்களாகக் கொண்டு தமிழ்மக்கள் ஆயிரத்து முந்நூறு ஆண்டுகளுக்கு மேலாகத் தமது கழுத்தில் அணிந்துவருங் கொட்டைக்கு வட மொழிப் பெயராகிய 'உருத்திராட்சம்' என்னுஞ் சொல்லும் பண்டை ஆரிய நால்வேதங்களிலும் அவற்றின் வழி வந்த நூல்களிலும் யாண்டுங் காணப்படவில்லை.

இனி, ஆயிரத்துமுந்நூறு ஆண்டுகளுக்குமேலாக எந்த நூலை ஓதத் துவங்கினாலும், எந்த வினையைச் செய்யப் புகுந்தாலும் முறையே 'ஓம்' என்னும் ஒலியாகிய பிரணவத்தை முன்வைத்தும், அவ் வோம் என்னும் வடிவிற்கு அடையாளமான விநாயகரை முன்னிறுத்தியும் ஓதுதலும் வழிபடுதலுஞ் செய்வாரான தமிழ்மக்களின் வழக்கம், பண்டை ஆரியநூல்களிற் சிறிதுங் காணப்படவில்லை. பிரணவம் என்னும் பெயராதல், விநாயகரென்னும் பெயராதல், விநாயகர்க்கு இளவலாக வைத்து வழுத்தப்படுந் தமிழ்த்தெய்வமாகிய முருகன்றன் வடமொழிப் பெயர்களான 'சுப்பிரமணியன்', 'கார்த்திகேயன்', 'ஸ்கந்தன்' முதலான பெயர்களாதல் ஆரிய நான்மறைகளிற் சிறிதுஞ்

காணப்படுகின்றில. 'ஓம்' என்னும் பிரணவத்தின் வடிவு ஆரியமந்திர வரிகளினிடையே வரையப்படுங்கால் 'ஓ' என்னுந் தமிழ் எழுத்தின் வடிவாகவே தீட்டப்படுதலானும், ஓசையைக் குறிக்கும் ஓதை, ஓசை, ஒலி என்னுந் தமிழ்ச் சொற்கள் ஓகாரத்தை முதலிற் கொண்டாற்போல 'ஸப்தம்', 'த்வநி' முதலான வடசொற்கள் ஓகாரத்தை முதலிற் கொண்டிலாமையானும் ஓங்காரமாகிய பிரணவந் தமிழ்மொழிக்கே உரித்தாதலைப் "பிரணவசொரூபம்" "திருவாசக விரிவுரை" முதலான எம்முடைய நூல்களில் முன்னரே விளக்கிப் போந்தாம்.

இங்ஙனமே, சிவாகமங்களில் நுவலப்படுந் திருக்கோயி லமைப்புகளுந், திருக்கோயிற் கிரியைகளும், அவையிற்றைச் செய்யுங்கால் ஓதும் மந்திரங்களும், பௌஷ்கரம், மிருகேந் திரம் முதலான சிவாகம ஞானபாகங்களிற் கூறப்படும் முப்பொருள் ஆராய்ச்சிகளும், அவற்றின்கண் வழங்கப் படும் பல சொற்கள் சொற்றொடர்கள் குறியீடுகளும், பழைய ஆரிய வேதங்கள் பிராமணங்கள் ஆரணியகங்கள் கற்பசூத்திரங்கள் தன்மசூத்திரங்கள் முதலியவற்றில் ஒரெட்டுணையுங் காணப்படாமையின், இவையெல்லாம் இச் செந்தமிழ் நாட்டிலிருந்த பெரியார்களால் ஆக்கப்பட்டன வென்பது உள்ளங்கை நெல்லிக்கனிபோல் இனிது விளங்கா நிற்கின்றன.

அற்றேற், சிவாகம ஞானபாகங்களிற் காணப்படுங் கடவுள் உயிர் மலங்களைப்பற்றிய ஆராய்ச்சியோ டொத் தவை வடமொழி யுபநிடதங்களிலுங் காணக்கிடத்தலால், அவையெல்லாந் தமிழாசிரியர்களாலேதாம் ஆக்கப்பட்டன வென்றல் யாங்ஙனமெனிற் கூறுதும்; காலங்கடோறும் புராணங்களும் ஆகமங்களுந் தலபுராணங்களும் புதிய புதியவாய் ஆக்கப்பட்டு வந்தமைபோல, உபநிடதங்களுங்

காலங்கடோறும் பற்பல சமயத்தவராலுந் தத்தஞ் சமயக் கொள்கைக்கிணங்கப் பற்பலவாகச் செய்யப்பட்டு வந்திருக் கின்றன. முக்திகோப நிடதத்தில் நூற்றெட்டு உபநிட தங்கள் அது தனக்குமுன் இருந்தனவாகக் குறிக்கப்பட் டிருக்கின்றன. வடமொழிவல்ல வீபர் என்னும் ஆசிரியர் தம்மாற் கண்டுபிடித்துக் கணக்குச் செய்யப்பட்டவை இருநூற்று முப்பத்தைந்து உபநிடதங்களென்று தெரி வித்திருக்கின்றார்.[1] மகமதிய வேந்தரான அக்பர்காலத்திற் செய்யப்பட்ட 'அல்லா உபநிஷத்' ஒன்றும் உளதென்று வேதநூலாராய்ச்சியில் வல்லுநரான பிகாரிலால் சாஸ்திரி என்பவர் வரைந்திருக்கின்றார்.[2]

என்றாலும், பிருகதாரணியகம், சாந்தோக்யம், தைத் திரீயம், ஐதரேயம், கௌஷீதகி, கேநம் முதலிய ஆறு உப நிடதங்களும் மிகப்பழைய காலத்தனவாகும்; இவை உரை நடையில் ஆக்கப்பட்டிருக்கின்றன. இவற்றிற்குப்பின் ஆக்கப்பட்டவை: கடம், ஈசம், சுவேதாசுவதரம், முண்ட கம், மகாநாராயணம் என்னும் ஐந்துபநிடதங்களும் ஆகும்; இவை செய்யுள் நடையில் அமைக்கப்பட்டிருக்கின்றன. இவற்றிற்குப்பின் எழுந்தவை: பிரசிநம், மைத்திராயணீயம், மாண்டூக்யம் என்னும் மூன்றுபநிடதங்களும் ஆகும்; இவை பிற்கால ஸம்ஸ்கிருத உரைநடையில் வரையப்பட் டிருக்கின்றன. இப் பதினொன்கு உபநிடதங்களுக்கும் வரவரப் பிற்பட்ட காலங்களிலேதாம் ஏனை உபநிடதங்கள் இயற் றப்பட்டனவாதல் ஆராய்ச்சியாற் புலனாகின்றது.[3] இவ்

1. See Prof. A. Weber's 'The History of Indian Literature' p. 155, foot note.

2. The Thesaurus of Knowledge, by Behari Lal, B A., Sastri, Vol. 1, p. 150.

3. Dr. Deussen's The Philosophy of the Upanishads, pp. 23-26.

வாறு வரவரப் பெருகிய உபநிடதங்களெல்லாம் பழைய தமிழாசிரியர்களாலுந், தமிழ்மக்களுட் பிற் பிற் காலங்களிற் கிளைத்த ஆகம சைவ வைணவ மாயவாத மதங்களைப் பரவச் செய்தற்கட் கடைப்பிடியாய் நின்றவர்களான அவ்வச்சமய குருமார்களாலும் புதிய புதியவாகவே இயற்றப்பட்டுவந்தன வென்பதூஉம் அவ்வுபநிடதப் பொருள்களை நடுநின்றுராய் தலால் நன்கு விளங்கா நிற்கின்றது.

அற்றேலஃதாக; மிகப் பழைய உபநிடதங்கள் முதன் முதற் றமிழாசிரியர்களாலேதாம் ஆக்கப்பட்டன வென் பதற்குச் சான்று காட்டுகவெனிற், காட்டுதும். முற்பட்ட காலத்தில் எல்லா உபநிடதங்களுக்கும் முற்பட்டதாக இயற்றப்பட்ட பிருகதாரணியக உபநிடதத்திலேயே பழைய ஆரியப் பார்ப்பனர்க்கு அவரின் முற்றும் வேறான க்ஷத் திரிய அரசர் மெய்யறிவு தேற்றினமை நன்கெடுத்துக் கூறப்பட்டிருக்கின்றது. அது வருமாறு :

வேதநூல் வல்லானான பாலாகி முனிவற்கு மகனான கார்க்கியன் என்பான், காசிமன்னனான அசாதசத்துரு என்பவனை அணுகி, "யான் உனக்கு மெய்ப்பொருள் தேற்ற வந்திருக்கின்றேன்," என்றான். அதற்கு அசாதசத்துரு, "ஆ! உனக்கு நான் ஆயிரம் ஆக்கள் தருகிறேன்! சொல்" என்று விடை தந்தான். அதன்பிற் கார்க்கியன் பன்னி ரண்டு வகையாக அதனைச் சொல்ல, அசாதசத்துரு அவன் சொல்லிய ஒவ்வொன்றிலு முள்ள குறைபாட்டை எடுத் துக்காட்டக், கடைசியாகக் கார்க்கியன் மேலேதுஞ் சொல்ல மாட்டானாய் வாயவிந்து வாளாவிருந்தான். அது கண்டு அசாதசத்துரு அவனைநோக்கி, "நினக்கு அத்துணை தான் தெரியுமோ?" என்று வினவ, அவன் "அத்துணை தான்" என்று விடை துவன்றான். ஆனால், அசாதசத்

துருவோ, "பிரமம் அவ்வளவுக்குமேற் செல்லாத அறிவி னுள் அடங்குவதன்று" எனமொழியக், கார்க்கியன் "யான் உமக்கு மாணவனாகவருகின்றேன்" என வேண்டினன். அதுகேட்ட அசாதசத்துரு, "மெய்யுணர்வு பெறுதற் பொருட்டு ஒரு பார்ப்பனன் ஓர் அரசனுக்கு மாணவனாதல் மாறான வழியாயிருக்கின்றது. ஆனாலும், நீ வேண்டிய மெய் யுணர்வினை நினக்கு யான் அறிவுறுத்துகின்றேன், வா!" என அவன் கையைப்பிடித் தெழுந்தான். (பிருகதாரணிய கோபநிடதம், இரண்டாம் இயல், முதற்பிராமணம்.)

என்னும் இப் பகுதியால், முழுமுதற்பொருளின் உண் மைநிலையினை, ஆரியப் பார்ப்பனர் முன்நாளில் அறியா திருந்தமையும், அதனை அவர்க்குத் தமிழ்மன்னர்களே அந் நாளில் உணர்த்தினமையும், அங்ஙனம் அவருணர்த்திய மெய்யுணர்வு விளக்கமே 'உபநிடதம்' எனப் பெயர் பெற்ற மையுந் தெற்றென விளங்குதல் காண்க.

அற்றேல், ஒரோவொருகாற் றமிழ்வேந்தர்கள் ஆரியக் குருமார்க்கு மெய்யறிவு தேற்றியது உண்மையேயாயினும், ஆரியக்குருமார் எல்லாருமே மெய்யுணர் வில்லாதவரென்று அதுகொண்டு முடித்தல் பொருந்தாதாம் பிறவெனின்; அற் றன்று; பழமையிற் பிருகதாரணியகத்தோ டொத்த சாந் தோக்கிய உபநிடதத்திற் பார்ப்பனர் எவருமே மெய்யுணர் வுடைய ரல்லரென்பதூஉம், க்ஷத்திரியமன்னர்கள் மட் டுமே பண்டுதொட்டு மெய்யுணர்வுடையராய் விளங்கி அம் மெய்யுணர்வு வலியால் உலகமெல்லாந் தஞ் செங்கோலரசின் கீழ் வைத்து ஆட்சிசெலுத்தி வந்தனரென்பதூஉம் ஐயுற வுக்குச் சிறிதும் இடனின்றித் தெளித்துரைக்கப்பட் டிருக் கின்றன. அவை வருமாறு:

"பாஞ்சாலர் அவைக்குச் 'சுவேதகேது அருணேயன்' வந்தான். அவனை நோக்கிப் 'பிரவாகனசைவலி' என்னும் அரசன் வினவினன், 'இளைஞனே, நின் றந்தை நினக்கு மெய்யறிவு புகட்டினரா?' அதற்குச் சுவேதகேது, 'புகட்டினார். ஐய,' என மறுமொழி புகன்றான். அதன்மேல் அரசன் 'உயிர்கள் இந்நிலவுலகவாழ்வை விட்டுச் செல்லுங்கால் எங்கே போகின்றன? அறிவையா?' என்று வினவினன். அதற்கவன் 'அறியேன், ஐய' என்றான். அரசன்: 'அவை திரும்பப் பிறவிக்கு வருங்கால் எங்ஙனம் வருகின்றன?' சுவேதகேது 'அறியேன், ஐய,' அரசன்: 'தேவர்கள்பாற் செலுத்துவதும், பிதிரர்கள்பாற் செலுத்துவதுமான இரண்டுவழிகள் பிரியுமிடம் நினக்குத் தெரியுமா?' சுவேதகேது; 'தெரியேன், ஐய,' அரசன்: 'மக்கள் இறந்தபிற் செல்லும் உலகு ஏன் நிறைக்கப்படுதல் இல்லை?' சுவேதகேது: 'அறியேன், ஐய,' அரசன்: "ஐந்தாம் வேள்வியிற் புனல்கள் ஏன் 'புருஷன்' என அழைக்கப்படுகின்றன?" சுவேதகேது: 'அறியேன், ஐய,' அரசன்: 'அற்றேல் நீ ஏன் மெய்யறிவு புகட்டப்பட்டேன் என்றனை? இவை தம்மை யெல்லாம் அறியாதான் ஒருவன் அறிந்தேன் எனக் கூறுதல் கூடுமோ?' அதுகேட்ட அவ்விளையன் மனம் வருந்தினனாய்த், தன் றந்தைபாற்சென்று 'எனக்கு நீர் மெய்ப்பொருள் தேற்றுதிருக்கையிலேயே அது தேற்றினேன் எனப் புகன்றீர். அந்த ராஜந்யன் என்னை ஐந்து வினாக்கள் வினாயினன்; அவற்றுள் ஒன்றற்கேனும் விடை சொல்லத் தெரிந்தேனில்லை,' எனவிளம்பினன். அதற்கவன் றந்தை, 'நீ கூறிய அவ்வைந்து வினாக்களில் ஒன்றுக்குக் கூட எனக்கு விடைதெரியாதே. யான் அவற்றை அறிந்திருந்தால் உனக்குச் சொல்லாமலிருப்பேனென்று எண்ணுகின்றனையா?' என மொழிந்தார். அதன்பிற், கௌதமர்

'அவ் வேந்தன்பாற்செல்ல, அவன் அவரைச் சிறப்புடன் வரவேற்றான். மறுநாட்காலையில் அரசனால் அழைக்கப் பெற்று, அவர் அவனெதிரே போக, அவன் 'மாட்சிமை தங்கிய கௌதமரே! மக்கள் வாழ்க்கைக்குரிய செல்வத்தில் நுமக்கு வேண்டியது கேளும்' என நுவன்றான். கௌதமர் 'மன்னர்பிரானே! அச் செல்வம் நுமக்குத்தான் உரியதா கற்பாலது; என்மகனைக் கேட்ட கேள்விகள் ஐந்திற்கும் விடைதாம் எனக்குவேண்டும்,' என வேண்டினர். அதன் மேல் அரசன் மனந் திகைத்து, அவரை நெடுநாள் தனதரண் மனையிலிருக்கும்படி கட்டளையிட்டான். பின்னர் ஒருநாள் அவரை வருவித்து, 'ஓ கௌதமரே! இம் மெய்யுணர்வு உமக்கு முன்னிருந்த பார்ப்பனரை அணுகியதில்லையென நீர் எனக்கு மொழிந்த வண்ணமே, மற்றை எல்லா வகுப் பினருள்ளும் க்ஷத்திரிய வகுப்பினராகிய அரசராலேயே இஃது அறிவுறுக்கப்பட்டு வருவதொரு மெய்க்கல்வியாகும்' எனக்கூறி, அதனை அவர்க்குச் செவியறிவுறுத்தினன்" என்பது (சாந்தோக்கியம், ௫, ௩, க).

மிகப்பழைய இச் சாந்தோக்கிய வாய்மையுரையாற், சாகாக் கல்வியை அறிந்தவரும் அதனை அறிவிப்பவரும் பண்டை நாளில் அரசவகுப்பினருள் இருந்தனரேயன்றி, ஆரியப்பார்ப்பனருள் எவரும் இருந்திலரென்னு முண்மை உள்ளங்கை நெல்லிக்கனிபோல் தெள்ளத்தெளிய விளங்கு கின்ற தன்றோ?

அஃதொக்குமாயினும், க்ஷத்திரியரென்பார் தமிழ அரசரே யென்பது யாங்ஙனம் பெறுதும்? அவர் ஆரியருள் ளேயே ஒருவகுப்பினராயிருத்தல் ஆகாதோ? எனின்; ஆகாது. ஆரியருட் டலைசிறந்த வகுப்பினராயும், வேத மோதுதலும் வேள்விவேட்டலுமாகிய தலையாய வினைகளைத்

தாஞ் செய்வதொடு பிறரையுஞ் செய்விப்பாராய் ஆரிய வகுப்பின ரெல்லார்க்குங் குருக்கண்மாராயும் உள்ள பார்ப்பனர் வழிவழி மெய்யறிவாராய்ச்சிக் குரியராயின் அவரன்றே அதனை முற்றவுணர்ந்தாராகல் வேண்டும்? அவரன்றே தம்மிற் றாழ்ந்த தம்மாரிய இனத்தவரெல்லார்க்கும் அதனை யுணர்த்துவாராகல் வேண்டும்? மற்று, அவரிற் றாழ்ந்தவராகவும், எந்நேரமும் உலகிய லொழுக்கங்களிலேயே நினைவுஞ்செயலும் இழுபட்டு, அவற்றைச் சீர் திருத்தி முறையரசு புரிவதிலேயே கருத்தொருப்பட்டு நின்றவராகவும் உள்ள அரசர்கள் ஆரியராயின் அவர் மட்டுமே, அவ் வாரியப்பார்ப்பனர் அறியாத மறைபொருட் பெருங் கல்வியை யுணர்ந்திருந்தன ரென்றலும், அதனை யவர்க்கு அறிவித்தனரென்றலும், என்னை? என்று உண்மையை யுள்ளவாறு ஆராய்ந்து உணர்வார்க்கு, மெய்ப் பெருங் கலையுணர்வு பெற்ற க்ஷத்திரியரென்பார் பண்டை நாளில் ஆரியஇனத்தைச் சேர்ந்தவ ரல்லராய், நாகரிகத்திற் பண்டே ஏனையெல்லாரினும் பார்க்க மிக்கோங்கித் திகழ்ந்த பழந்தமிழ் மக்களினத்தைச் சேர்ந்தவராய்நின்ற வாய்மை தெற்றெனை விளங்காநிற்கும்.

மேலும், பண்டையாரியர் ஆடுமாடு மேய்த்துக்கொண்டு ஊர்ஊராய்த் திரிந்தவரேயல்லால், நாடுநகரங்கள் வகுத்து ஒருவனை அரசனாகவைத்து அவன்கீழ் அடங்கி முறையான நாகரிக வாழ்க்கையில் வாழ்ந்தவ ரல்லரென்பதூஉம் அந்நாளில் அவர் தாம் வணங்கிய சிறுதெய்வங்கண்மேற் பாடிய இருக்குவேதப் பழம்பதிகங்களால் நன்கறியக் கிடக்கின்றது. பண்டை ஆரியர் ஆடுமாடுகள் மேய்த்துக்கொண்டும், அவை தம்மைக் காப்பதற்கு நாய்கள் வளர்த்துக்கொண்டும், அவற்றின் மேய்ச்சலுக்காகப் புற்பூண்டுகள் செழித்துப் பச்சென்றிருக்கும் நிலங்களைத் தேடிக்கொண்டும் நடு

ஆசியாவிலிருந்து அதன் தெற்கே 'நடுநிலக் கட'லோரங்கள் வரையிலும், ஐரோப்பாவின் நடுப்பகுதிகளிலும் பஞ்சாப்பிலுஞ் சென்று பரவினர். "அந் நாட்களில் அவ் வாரியக் குழுவினர் வணங்கிய தெய்வங்கள்: தியாவா, பிருதிவி, தையஸ், மித்திரன், வருணன், வலன் அத்திரி, மருத்துக்கள், பகலிரவுகள், வைகறை, பர்ஜந்யன் முதலியோராவர். இரும்பு, செம்பு, பொன், வெள்ளி முதலியவைகளை அவர் அறியார். விலங்குகளின் தோலையும் மரங்களினின்றும் உரித்தெடுத்த பட்டைகளையுமே உடைகளாக உடுத்திருந்தனர். அவர்களுக்கு நூறுவரையிற்றான் எண்ணத் தெரியும். தாஞ்சென்ற நாடுகளிற் றமக்குமுன் குடியேறியிருந்த 'தூரானியர்' 'மங்கோலியர்' முதலான மக்கட்பிரிவினருடன் உண்ணல் கலத்தல்களை ஏதொரு தடையுமின்றிச் செய்து வந்தனர். அவர்கட்கு அப்போது உழவுதொழிலே தெரியாதாகையால், உழவுதொழில் வளத்தாற் பெருஞ் செல்வராய் வாழ்ந்த பண்டைத் தமிழ்மக்களின் நாடுநகர்களின் புறங்களிற் புகுந்து வைகி, அவர்களுடைய ஆடுமாடுகளையும் உணவுப் பொருள்களையும் பிறபண்டங்களையுந் திருடிச் சென்று அடர்ந்த காடுகளினுள்ளும் மலைமுழைஞ்சுகளிலும் ஒளிந்திருந்து காலங்கழித்தனர்." என்று 'அபிசாஸ் சந்திரதாசர்' வரைந்திருக்கின்றார்.[1] இப் பெற்றியினரான பழைய ஆரியர் இவ் விந்திய நாட்டின் வடமேற்கேயுள்ள பஞ்சாபு தேயத்திற் குடிபுகுந்து, ஆண்டுநின்றும் அதன் கிழக்கே கங்கையாறுபாயும் நாடுகளிலுங், கங்கையாற்றின் தெற்கே விந்தியமலைவரையிலுள்ள நிலப்பகுதிகளிலும், விந்தியமலைக்குத் தெற்கே கோதாவரியாறு பாயும் இடங்களிலும், அதற்குந் தெற்கே குமரிமுனைவரையிலும் நாளேற

1. Rig Vedic Culture, by Dr. Abinas Chandra Das, pp. 67,68.

நாளேறப் படிப்படியே பரவி, அவ் வாரியர்க்கு முன்னே ஆங்காங்கு நாகரிகத்திற் சிறந்தாராய் உயிர்வாழ்ந்த தமிழ் வேந்தர்களாலுந், தமிழ்ச்செல்வர்களாலும், தமிழ்ப் பொது மக்களாலும் உதவப்பட்ட உண்டியும் உடையும் உறையுளும் பெற்றுப், பின்னர் அவரிற் சான்றோராயினோர் ஆராய்ந்தறிந்த இலக்கண இலக்கியக் கலையறிவுகளும் அவர் அறிவுறுத்த அறிந்து, தாம் வணங்கிப்போந்த வருணன் மித்திரன் இந்திரன் முதலியோரெல்லாம் போர்க்களத்தில் இறந்து பட்ட மறவரின் ஆவிகளேயாதலால் அவரெல்லாங் கடவுளர் ஆகாமையும், பிறப்பிறப்புக்களிற் சுழலும் எல்லா உயிர்களை யும் அவ் வுயிர்களிருக்கும் உலகங்களையுந் தோற்றுவித்துச் சுழற்றுவது பிறப்பிறப்பில்லா எல்லாம்வல்ல முழுமுதற் கடவுளாகிய உருத்திரசிவம் ஒன்றேயாதலும் அவர் தேற்றத் தெளிந்து வாழ்க்கை செலுத்தலாயினர். இவ்வாறு மிகவுங் கீழ்ப்பட்ட நிலையிலிருந்த பண்டை ஆரியர், இவ் விந்திய நாட்டுட் புகுந்து, ஈண்டு அவர்க்கு முன்னமே நாகரிகத்தில் தலைசிறந்து விளங்கிய பண்டைத்தமிழ் மாந்தருதவியால் நாகரிகம் எய்தி வாழ்ந்த வரலாறுகளை உண்மையான் ஆராய்ந்தறியாமல், இவ் விந்துதேய வரலாறு வரைந்தார் சிலர், ஆரியரே பண்டுதொட்டு நாகரிகத்தின் மிக்காராய்த் திகழ்ந்தனரென்றும், அவர் இவ் இந்திய நாட்டுட் புகுந்து தமிழ்மக்களைப் போரில் வென்று அவரை யெல்லாந் தமக் கடிமை ஆக்கினரென்றும், அவ் ஆரியரின் நாகரிகத்தில் ஒரு சிறுகூறே தமிழர் பெற்றனரென்றும் ஏதொரு சான்றுங் காட்டாது, தமக்குத் தோன்றியவாறெல்லாம் பொய்யும் புளுகும் புனைந்துகட்டிக் கூறினர்.

மற்று, இருக்குவேதப் பழம்பதிகங்களே, ஆரியர் அலைந்துதிரியும் மேய்ப்புராய் இருந்தமையுந், தமிழர் நாடு நகரங்கள் வகுத்து வலிய கோட்டைகளிற் பகையச்ச

மின்றிச் செல்வத்திற் செழித்திருந்தமையும் நன்கெடுத்து நுவல்கின்றன. ஆரியர் பூஷனை வேண்டி வழுத்திய இருக்குவேத முதன் மண்டில சஉ-ஆம் பதிகத்தில்,

"ஓ பூஷனே! எங்களுடைய வழிகளைச் சுருங்கச்செய்,
வழியிலுள்ள இடையூற்றை அகற்று.

எம்மொடுகூடி எமக்கு முன்னேசெல், முகிலிற் றோன்றிய முதல்வனே!

எமக்குத் தீங்கிழைக்கும் பொருட்டுப் பதுங்கியிருக்கும் பொல்லாத தீக்குறியான ஓநாயை, எமது வழியினின்றுந் துரத்து, பூஷனே!

கள்ளநெஞ்சினனை கொள்ளைக்காரன் யாங்கள் செல்லும் வழியினருகே ஒளிந்திருக்கின்றான்; அவனை அவ் வழியினின்றும் பின்றொடர்ந் தோடச்செய்!

* * *

யாங்கள் செல்வத்தை எளிதில் அடையுமாறுசெய்!
புல்லடர்ந்திருக்கின்ற மேய்ச்சல் நிலங்களுக்கு எம்மை வழிகாட்டிச் செலுத்து! எங்கள் வழியிலே விரைந்து வெப்பம் வராமற் செய்!

* * *

எம்பால் அருளுடையாய் இரு! எமக்கு வயிறு நிறைய உணவுகொடு! எமதுடம்புக்கு உரம் ஏற்று!"

எனப் போந்த வேண்டுகோளுரையால் பண்டை யாரியர் தொலைவான இடங்களிலுள்ள மேய்ச்சல் நிலங்களைத் தேடி நெடுவழி நடந்து எய்த்தமையும், அவர் சென்ற நெறிகளிலே ஓநாய்களுங் கள்வர்களும் பதுங்கியிருந்து அவர்க்குத் தீங்கிழைத்தமையும், அவர்கள் பொருளுக்குப் பெரிதும் மிடிப்பட்டமையும், ஒருவேளைகூட வயிறார உண்ணுதற்கு

உணவு கிடையாமற் பட்டினியும் பசியுமாய்க் கிடந்து அவர்கள் பெருந் துன்புழந்தமையும் நன்கு புலனாதல் காண்க.

இனி, அவ் இருக்குவேத முதன் மண்டிலத்தின் கண்ணதான ௩௩-ஆம் பதிகத்தில் இந்திரனைநோக்கி ஆரியர் செய்துகொண்டனவான,

> "இந்திரனே, நீ நின் துணைவர்களுடன் சென்றாலுஞ், செல்வத்திற்சிறந்த தஸ்யுக்களை நீயே தனியாக நின் குலிசப்படையாற் பிளந்து கொன்றனை !
>
> கிரியைகளைச் செய்யாத அப் பண்டை மக்கள் வான் நிலத்தினின்றும் பலமுகமாய்ச் சிதர்ந்தோடிச் சேய்மைக்கண்ணே அழிந்துபட்டனர்."

என்றும்,

> "பொன்னணிகளாலும் மணிக்கலங்களாலுந் தம்மை ஒப்பனை செய்துகொண்ட அவர்கள் இந் நிலத்தை மறைத்து ஓர் ஆடை விரித்தார்கள்."

என்றும்,

> "இந்நிலத்தின் கடைக்கோடிவரையில் ஊடுருவிப் பரவி நிற்கும் அவர்கள் தம் மந்திர ஆற்றல்களால் இந்திரனை வெல்லமாட்டாராயினர்."

என்றும்,

> "இந்திரன் இலிபிசனுடைய வலிய அரண்மனைகளைத் தகர்த்தனன்."

என்றும்,

> "தனது கூரிய குலிசப்படையால் அவர்களுடைய கோட்டைகளைப் பிளந்து துகளாக்கினான்."

என்றும்,

“சுவித்திராவின் இளங்கன்றே, ஓ மகவானே, துக்கிர னுடைய வீடுகளினிடையே எமக்கு நிலங்கிடைத்தல் வேண்டி நடந்த போரில் எமக்குதவி செய்கின் றனே!”

என்றும் போந்த வேண்டுகோண் மொழிகளினாலேயே, ‘தஸ்யுக்கள்’ என ஆரியரால் அழைக்கப்பட்ட பண்டைத் தமிழர்கள் செல்வத்திற் சிறந்தாராயிருந்தமையும், அவர் ஆரியர் செய்துபோந்த சிறுதெய்வ வெறியாட்டுக் கிரியை களைத் தாம் தழுவாதிருந்தமையும், அவர்கள் பொன்னாலும் மணிகளாலும் இழைக்கப்பட்ட உயர்ந்த அணிகலங்களைப் பூண்டிருந்தமையும், அப் பழைய தமிழ்மக்கள் இவ் விந்திய நாட்டின் கடைக்கோடி வரையில் எங்கும் பரவி யுயிர் வாழ்ந்தமையும், அவர்கள் மந்திர ஆற்றலிற் சிறந்தாரா யிருந்தமையும், இலிபிசன் என்னுந் தமிழ்மன்னன் வலிய அரண்மனைகள் பல உடையனா யிருந்தமையும், பொது வாகத் தமிழ்மன்னர் பலருந் திண்ணிய கோட்டைகள் அமைத்து அவற்றினுள்ளிருந்து செங்கோல் செலுத் தினமையுந், தமிழ்மக்கள் தொகுதி தொகுதியாக வீடுக ளமைத்து வாழ்ந்த நாடு நகரங்களினிடையே ஆரியர் தாமுங் குடியிருக்க நிலம் வேண்டினமையும் நன்கு பெறப் படுதல் காண்மின்கள்!

இங்ஙனம் பலவகையானும் நாகரிகத்திற் சிறந்தாராய், மெய்யுணர்விலும் மந்திர ஆற்றலிலும் மிக்கோங்கி வலிய ராய்த் திகழ்ந்த பண்டைத் தமிழ்மக்களை, ஓரிடத்தும் நிலைபெறுதலின்றி ஊர் ஊராய்த் திரிந்து உண்டிக்கும் உடைக்கும் மிடிப்பட்டு வந்த பழைய ஆரியர் போரில் வென்றாரெனப் புகல்வது எட்டுணையேனும் பொருந்துமோ? அற்றேல், அவர் வணங்கிய இந்திரன், தஸ்யுக்களைத் தன்

குலிசப்படையாற் பிளந்து கொன்றனனென்றும், இலிபிச னுடைய வலிய அரண்களைத் தகர்த்து அழித்தன னென்றும், இன்னும் இங்ஙனமே பலவாற்ருன் அவர்களைப் போரில் வென்றனனென்றும் ஆரியர் தம்முடைய வேண்டு கோளுரைகளிற் றமிழர்களைத் தாம் போரில் வென்ற குறிப்புத் தோன்றக் கூறுதல் என்னை? எனிற், கூறுதும்: ஆரியர் உண்மையாகவே தமிழரைப் போரில் வென்றன ராயின், தாம் அடைந்த அவ் வெற்றித் திறத்தைத் தம் மேல் வைத்துக் கூருதிரார். மற்றுத், தாம் அவரை வேறல் கூடாமையால், தாம் வணங்கிய இந்திரனே அவரை யழித்தானென அவன்மேல் வைத்து அவரை வென்ருற் போற்கூறினர். வலியான் ஒருவனை வெல்லமாட்டாமல் அவனுல் தோல்வியுற்றவர், தாம் வணங்குந் தெய்வத்தின் முன்னேசென்று மண்ணை வாரியிறைத்து 'அவனை அழித்துவிடு' என்றே 'அவனை அவன் குடியோடு அழியச் செய்தனை' என்றே வைதுரைத்தல் இஞ்ஞான்றுங் கீழ்மக்கள்பாற் காணப்படுகின்றதன்றே? இதுபோலவே வலியிலரான பழைய ஆரியருந் 'தமிழரை அழிக்க' என்றே; 'அழித்தாய்' என்றே இந்திரனைநோக்கித் தம்முடைய வேண்டுகோண்மொழிகளில் வயிறெரிந்து வைதுரைத்தா ரென்பது. ஆரியமொழியையும் ஆரிய நடையையும் பின் பற்றித் தம்மை ஆரியரென உயர்த்திச் சொல்லிக் கொள்ளும் இஞ்ஞான்றை மாந்தர் பலரைப்போற், பண்டிருந்த ஆரியமாந்தருந், தம்மவரல்லாத பிறர் நன்கு வாழ்தலைக் கண்டு மனம்பொருது வயிறெரியும் வன்மைய ரென்பது அவர் பாடிய இருக்குவேதப் பதிகங்களினுலேயே நன்கறியக் கிடக்கின்றது. ஆரியர்கள் இந்திரனைநோக்கிப் பாடிய இருக்குவேத முதன்மண்டில க0௪-ஆம் பதிகத்தில்,

"தெய்வங்கள் இந்தத் தாசனது சீற்றத்தைத் தணிப்பனவாக! எங்களினத்தவரைச் செல்வ வாழ்க்கைக்குச் செலுத்துவனவாக!

தனது விருப்பத்தைத் தவிரத் தனக்கு வேறு உரிமை ஒன்றுமில்லாதவன் தன்னையே தான் சார்ந்திருக்கின்றான்; நீரினிடையே நுரையினையே அள்ளித் தன்மேற் சொரிந்து கொள்கின்றான்.

குயவன்றன் மனைவியர் இருவருமோ பாலிலே தலை முழுகுகின்றனர்! அவர்கள் சிபாயாற்றின் ஆழத்திலே அமிழ்த்தப்படுவாராக!"

எனப் போந்த வேண்டுகோளுரையிற், குயவன் என்னுந் தமிழ்மன்னன்றன் மனைவிமார் இருவரும் மிக்க செல்வ வளத்தொடு நீராடுதல் கண்டு மனம்பொறாது வயிறெரிந்து, அவர்களிருவரும் நீராடுஞ் சிபாயாற்றின் ஆழத்திலே அமிழ்த்தப்படுகவெனக் கூறிய வன்கண்மையை நோக்குங்கால், ஆரியர்கள் பண்டைத் தமிழரின் செல்வவாழ்க்கையைக் கண்டு எத்துணை நெஞ்சம்புழுங்கி அவிந்தனரென்பது புலப்படவில்லையா? இங்ஙனமே வறுமையிலுழன்று வதங்கிய ஆரியர் தமிழரின் வளமிய நாகரிக வாழ்க்கையைக் கண்டு வயிறெரிந்து வைத வசவுகளையெல்லாம் ஈண்டெடுத்துரைப்பின் இது மிக விரியும். எமது "பண்டைத் தமிழர் ஆரியர்" என்னும் நூலில் இதன் விரிவுகளைக் காண்க. என்றிதுகாறும் விளக்கியவாற்றாற், பழைய ஆரியர் தாம் வணங்கிய சிறுதெய்வங்களை நோக்கித், தமிழரை வைதுரைத்த உரைகள் அவர்கள் தாம் அடைந்த வெற்றியினைக் குறியாமல், அவர்களது மிடிப்பட்ட வாழ்க்கையினையும் அவர்களது பொறாமையுள்ளப் பான்மையினையுமே குறிக்கின்றனவென்று உணரற்பாற்று. பண்டைத்தமிழர்

நாகரிகத்தானும் நுட்பவறிவின் திறத்தானும் படை வலியில் மிக்காராய் விளங்கினமையின், அவர் எஞ்ஞான்றும் ஆரியரால் தோல்வியடைந்திலர். மற்றுப், புதிதுவந்த ஆரியர்க்கு உண்டியும் உடையும் உறையுளும் நல்கி, அவர்க்கும் பிறர்க்கும் வேந்தராயும், அவர்க்கு நல்லறிவுச் சுடர்கொளுவிய ஆசிரியராயுமே வென்றிபெற்று விளங்கினர் எனவே, ஆரியர்க்கு மெய்யறிவு தேற்றிய க்ஷத்திரிய ரென்பார் தமிழ்மன்னர்களேயாதல் தெற்றெனத் துணியப் படும். மநுநூல் ஆக்கிவைத்த பார்ப்பனர்களே, சோழ வேந்தர்களையும் ஏனைத் தமிழர்களையும் முதலில் க்ஷத்திரிய இனத்தவர் என்று சொல்லிவைத்துப், பின்னர், அவர்கள் பார்ப்பனரைப் பெருமைப்படுத்தாமையானுந், தாஞ் செய்யுஞ் சிறந்த வினைகளுக்குப் பார்ப்பனருடைய கருத்துக்களைக் கலந்து அவற்றைச் செய்யாமையானும் அவர்கள் சூத்திரராயினரென்று அம் மநுநூலில் எழுதி வைத்திருக்கின்றனர் (மநு, க0, சங, சச). ஆகவே, தமக்கு எல்லாவகையான உதவியுஞ் செய்து தம்மைக் கொண்டாடும் வரையில் தமிழர்களையுந் தமிழ்வேந்தர் களையும் 'க்ஷத்திரியர்' என்னும் வடசொல்லால் உயர்த்துக் கூறுதலுந், தம்முடைய இரண்டகச் செயலையும் படிற் றொழுக்கத்தையுந் தெரிந்துகொண்டு தமக்குச் செய்து போந்த உதவிகளை அவர் நிறுத்தித் தம்மைப் பாராட்டு தலையுங் கைவிட்டபிற், சிறிதும் நன்றியறிதலின்றி அவர் தம்மையெல்லாஞ் 'சூத்திரர்,' 'தாசர்,' 'தஸ்யுக்கள்' என்னும் இழிசொல்லால் இழித்துக் கூறுதலும் ஆரியர்க்கும் அவர்தம் ஒழுகலாற்றை விடாப்பிடியாய்க் கைக்கொண்ட பார்ப்பனர்க்கும் இயற்கை இரண்டகச் செயல்களாய்ப் படிந்துவிட்டன. என்றாலுந், தம்மை யடுத்துவேண்டிய ஆரியப் பார்ப்பனர்க்குப் பழந்தமிழாசிரியர்கள் சிறிதும்

ஒளியாமலே மெய்ப்பொருள் அறிவுறுத்தி வந்த உயர்குண மாட்சி, மேலே பிருகதாரணியகோபநிடதத்தினின்றுஞ் சாந்தோக்கிய உபநிடதத்தினின்றும் எடுத்துக் காட்டிய இரண்டு மெய்ந்நிகழ்ச்சிகளாலும் இனிது விளங்காநிற்கும்.

இன்னும், அச் சாந்தோக்கிய உபநிட (டு, கக-உச) 'உத்தாலக ஆருணி' என்னும் பெயர்போன ஆரியகுரு, தம்பால் வைஸ்வாநர ஆன்மாவைப் பற்றித் தெளிதல்வேண்டிப்போந்து உசாவிய கலைவல்ல பார்ப்பனர் ஐவர்க்கு, அதன் உண்மை தெரிவிக்கும் மெய்யுணர் வில்லாராய்க் கலக்கமெய்திப், பின்னர் அவ் ஐவரோடும் 'அசுவபதி கைகேயன்' என்னுந் தமிழ்மன்னன்பால் அணுகித், தமது சிறுமையுந் தாம் வினைய மெய்ப்பொரு ளின் பெருமையும் அவனால் ஒருங்கு அறிவுறுக்கப்பட்டுத் தெளிந்த உண்மைவரலாறு நன்கெடுத்து உரைக்கப் பட்டிருக்கின்றது.

இன்னும், அச் சாந்தோக்கியத்தின் ஏழாம் இயலிலே, நாரதமுனிவன் சநற்குமாரரை அணுகிப், "பெருமானே! யான், இருக்கு எசுர் சாமம் அதர்வம் என்னும் நான்கு வேதங்களும், இதிகாசபுராணங்களும், வியாகரணம் முதல் தேவஜனவித்தை ஈறான பதினான்கு கலைகளும் உணர்ந் திருக்கின்றேன். இறைவனே! யான் உணர்ந்தனவெல் லாம் மந்திரங்கள் அல்லது வெறுஞ்சொற்களே யன்றி, அவற்றின் உண்மைப் பொருள் அல்ல. உலகத்தில் துன் புற்றவர்கள் தேவரீரை அடைந்து அத் துன்பம் நீங்கப் பெறுவரென்று கேள்வியுறுகின்றேன். பெரும, யானும் மனங் கவன்று கலங்குகின்றேன், அதனைத் தீர்த்தருளும்!" என்று வேண்டச், சனற்குமாரர் "நீ கொண்டாடிய வேதங்களுங் கலைகளுமெல்லாம் வெறும்பெயர்களேயன்றி

வேறல்ல. மற்று, அப் பெயர்கட்கு மேலாகவுள்ள மெய்ப் பொருளியல்பினை அறிவுறுத்துகின்றும், கேள்!" என நுவன்று, அதன்மேல் அம் முழுமுதற் பெரும்பொருளி யல்பினை அவற்கு விரித்துவிளம்பினுரென்பது சொல்லப் பட்டிருக்கின்றது. இங்கே ஆரியமுனிவனுகிய நாரதற்கு உண்மைப் பெரும்பொருளியல்பினை அறிவுறுத்தினவர் தமிழ்த்தெய்வமாகிய முருகப்பிரானே யென்பது குறிக்கப் பட்டிருத்தலால், மெய்ப்பொருளுணர்வு அந்நாளில் தமிழா சிரியர்மாட்டேதான் விளங்கியதென்பது ஒருதலை. முருகப் பிரானே வடநூல்களிற் 'சனற்குமாரர்' என வழங்கப் படுவர். என்றிதுகாறும் விளக்கியவாற்றுற், பழைய ஆரிய வேதப்பதிகங்கள் ஒருசிலவற்றிற் காணப்படும் ஒரு முழுமுதற்கடவுளுணர்வும், அக் கடவுட்பெயர்களான 'உருத்திரன்,' 'சிவன்' என்னுஞ் சொற்களும், அக் கடவுளையும் அதனின் வேறுன சிற்றுயிர்களையும் அச் சிற் றுயிர்களைப் பிணித்த மும்மல இயல்புகளையுந் தெரிக்குஞ் சொற்கள் சொற்றொடர்கள் குறியீடுகளும், ஆரியர் வணங் கிய இறந்தோராவிகள் தெய்வங்களாகாமையும், பிறப்பிறப் பில்லா முதற்பெரும் பொருளாகிய சிவம் ஒன்றே உலகுயிர் களைத் தோற்றுவித்த முழுமுதற்கடவுளாதலும் பிரித்து விளக்குஞ் சில புராணகதைகளுஞ், சைவசித்தாந்த உண் மைகளை அகத்தடக்கிய பழைய உபநிடதங்களும், அவ் வுண்மைகளை ஆராய்ந்து தெளிதற்குக் கருவிகளான சாங் கியம் யோகம் நையாயிகம் வைசேடிகம் வேதாந்தம் முத லான நூல்களும் பண்டைத்தமிழாசிரியர் ஆரியமொழியில் ஆக்கிவைத்தனவாதல் நன்கு தெளியப்படுமென்பது.]

இவ்வாற்றுல், திருவள்ளுவர் காலத்துக்கு ஒருநூற் முண்டு கழித்துத் தோன்றிய 'சிலப்பதிகார' 'மணிமேகலை' காலத்திருந்து, அவர்க்குப்பின் ஓராயிரத்து முந்நூறி

யாண்டுவரையிற் றோன்றிய இடைக்காலத்துத் தமிழாசிரியர் அத்தனைபெயருந், தமக்குமுன்னிருந்த பண்டைத்தமிழா சிரியர் ஆழ்ந்தாராய்ந்து கைக்கொண்ட கொள்கைகளையே ஓர் இம்மியளவும் பிழையாது தாமுந் தழீஇ அவற்றிற் கடைப்பிடியாய் நின்றனரேனும், வடநாட்டினின்றும் புகுந்து வைகிய பௌத்தர் சமணர் மாயாவாத வைணவப் பார்ப்பனர் முதலாயினார்க்கு மெய்யறிவுச் சுடர்கொளுவுதற் பொருட்டு, அவர் கொணர்ந்து மிகுத்துவழங்கிய வட மொழியைத் தாமுங் கையாண்டு, தம்முடைய கோட் பாடுகளை விளக்குஞ் சொற்கள் சொற்றொடர்கள் குறியீடு கள் கதைகள் முதலானவைகளை வடமொழியினாலேயே தாமும் வழங்கத் தலைப்பட்டனர். அதனால், திருவள்ளுவர் காலம்வரையில் மிகவுந் தூயதாய்ச் சுடரொளி விரிந்து திகழ்ந்த தனித்தமிழ் ஞாயிறு அதற்குப் பின்னர்த்தாகிய இவ்இடைக்காலத்தில் உண்டான வடமொழிக் கலவை யாகிய மூடுபனியால் தனது தூயபேரொளி சிறிதுசிறிதே மங்கித் தோன்றியதாயினும், அப் பனியினைத் தனது பேரொளிவெப்பத்தால் உறிஞ்சித், தனதியற்கையொளி குன்றாமலே விளங்கி இயங்கியது. இவ்வாறு தனித்தமிழ் ஞாயிறு தனது தூய பேரொளி குன்றாதே விளங்கியகாலம், சைவசித்தாந்த ஆசிரியரில் இறுதியாக நின்றவரான உமாபதி சிவனார் வயங்கிய காலம் வரையிலேயாம். இவ் வுமாபதி சிவனார் 'சங்கற்பநிராகரணம்' என்னும் நூல் இயற்றியகாலம் இற்றைக்கு சுஉ௫-ஆண்டுகளுக்கு முன் னென்பது அந் நூற்பாயிரங் கூறுமாற்றால் நன்கு பெறக் கிடக்கின்றது.

கசா. பிற்காலத் தமிழ்ப்புலவர்

இவ்வாறு திருவள்ளுவர் காலத்திற்குப் பின்னே யிருந்து உமாபதிசிவனார் காலத் திறுதிவரையில் நிகழ்ந்த இடைக்காலம் போக, அதற்குப் பின் அறுநூறுஆண்டுக ளாகச் செல்லுங்காலமே தமிழ்மொழிக்குப் பிற்காலமெனவும், இதன்கண் இருந்த தமிழ்ப் புலவர்களே பிற்காலத் தமிழ்ப் புலவரெனவும் பகுத்தறிதல் வேண்டும். இப் பிற்காலத் தமிழ்ப்புலவரிற் பெரும்பாலார் தமிழுக்கு ஆக்கமாவது ஏதேனுஞ் செய்தனரோவென்று ஆராய்ந்துபார்ப்பின், அவர் அத்தகையதேதுஞ் செய்திலரென்பதே தெளியப் படுகின்றது ஆக்கமாவது செய்யாதொழியினும், அதற்குக் கேடுதருவதேனுஞ் செய்யாது வாளா இருந்திருப்பரேல் அதுவே அவர் தமிழுக்குச்செய்த ஆக்கமாகும். ஆனல், அவர், பண்டைத் தமிழாசிரியரும் அவர்க்குப்பின் இடைக் காலத்தே வந்த தமிழாசிரியருஞ் செந்தமிழ் மொழியை இயற்கைச் சொற்பொருள் வகையிற் பேணியவாறுபோற் பேணுது, அவரொடு திறம்பிச் செயற்கைச்சொற்பொருட் குறுநெறியே புகுந்து அதனொளியையும் வனப்பையுங் குறைத்து அதனைக் குற்றுயிருங் கொலையுயிருமாய் வலிவிழந்து கிடக்கச்செய்தனர். இவர் இங்ஙனஞ் செய்யலானது, பண்டைத் தமிழ்வளனும் அதனையோம்பியபேராசிரியரின் நுண்மாண் நுழைபுலனும் ஒருதினையளவுதானும் இவர் ஆராய்ந்து அறியப்பெறாமையினாலேயாம். சொல்வகையானும் பொருள்வகையானும் இவர் தமிழுக்கிழைத்த தீங்கு பெரிது! பெரிது!

இவர் சொல்வகையாற் செய்த தீங்கு, 'தலைக்குத்தக முடியமைப்பேன்' என்னாது, 'முடிக்குத்தகத் தலையைச்சீவுவேன்' என ஒரு பொற்கொல்லன் முடிவேண்டினார் தலையை

ஒரு கூர்ங்கத்தியாற் சிவப் புகுந்தாற்போல, இவர் பொரு ளுக்குத்தகச் சொல்லமையாமற் சொல்லுக்குத் தகப் பொருள் புகுத்துவதிலேயே கருத்திருப்பட்டு நின்றார். இப் பிற்காலப் புலவர் ஆக்கிய 'அந்தாதிகள்,' 'கலம்பகங்கள்,' 'கோவைகள்,' 'உலாக்கள்,' 'பிள்ளைத்தமிழ்கள்,' 'பரணி கள்,' 'விடுகவிகள்,' 'சீட்டுக்கவிகள்' போல்வனவெல்லாம் பெரும்பாலும் பொருள் சென்ற வழியே சொற் செல் லாமற், சொற்சென்றவழியே பொருள் செலுத்தப்பட்டு பொருட்பயன் தருவனவல்லவாய்ப் பொலிவிழந்து காணப் படுகின்றன. நூல் பயில்வதெல்லாம் உணராத பொருளை உணர்ந்து அறிவுபெறுதற்கும், உணர்ந்த பொருளை மேலும் அழகுறக் கண்டு இன்புறுதற்குமேயாம். இவ்வாறு அரிய பொருளும் அழகிய பொருளும் நுவலப்படுங்கால் அவற்றின் இயல்புக்கிசைந்த சொற்கள், ஓர் இழையில் முழுமணிகள் கோக்கப்பட்டாற்போற், கவினுறப் போந்த மைய உருவானும் உள்ளுறை பொருளானும் அறிவும் இன்பமும் மேன்மேற் பெருகச் செய்வதே ஒரு விழுமிய நூலின் தன்மையாகும். மற்றுச், சொற்களைத் திரித்தும் புணர்த்தும் பலவாறு பிரிந்து பொருடர இயைத்தும் பெரிது அறிவுழன்று செய்த ஒரு நூலை, அங்ஙனமே அறி வுழன்று பலநாட் பயின்றுங் கடைசியாக அப் பயிற்சியாற் பெற்றபயன் யாதென்று அறியலுறுவார்க்கு, அதனாற் போந்த பொருட்பயன் ஏதுமே இல்லையென முடியுமாயின், அஃது "உமிக்குற்றிக் கை சலித்த" பான்மையாய் முடியு மன்றே? இதனை ஓர் எடுத்துக் காட்டான் விளக்குதும். துறைமங்கலஞ் சிவப்பிரகாச முனிவராற் செய்யப்பட்ட "பழமலையந்தாதி" என்பது அந்தாதி நூல்களிற் சிறந்த தொன்றாக வைத்துப், பழையவழியே தமிழ்கற்கும் மாண வர்க்குத் தமிழாசிரியரான் முதன்முதற் கற்பிக்கப்பட்டு

வருகின்றது. யாம் எமதிளமைக் காலத்தில் ஆசிரியரது கட்டளையால் முதன்முதற் பயின்றதும் இவ்வந்தாதியே யாகும். இதிற் போந்த செய்யுட்களில் ஒன்று வருமாறு:

"ஒழியாக் கவலை யொழிவதென் றேசொல் லுழல்புலத்தின்
வழியாக் கவலை யிடைப்படு மானின் மயங்கிநின்று
பழியாக் கவலை மனமே பரந்து பரவிலைவேல்
விழியாக் கவலை மகளிறை தாழ்பழ வெற்பிணையே."

இச் செய்யுளின் ஒவ்வோரடியிலும் முதலிரு சீரின்கண் நின்ற சொற்கள் முதற்சீர் முதலெழுத்தொழிய ஏனையெழுத்தெல்லாம் ஒரே யுருவினவாயிருத்தல் காண்க. அங்ஙனம் அவை ஒரே யுருவினவாய் இருந்தாலும், பொருளுரைக்கப் படுங்கால் அவை வெவ்வேறு சொற்களாகப் பிரிந்து வெவ்வேறு பொருள்களைத் தரல்வேண்டுமென்பது இன்னோரன்ன அந்தாதி நூல்களுக்குப் பிற்காலத்தார் சொல்லும் இலக்கணமாகும். அதற்கியையவே இச் செய்யுளின் முதலிருசீர்க்கண் நிற்குஞ் சொற்கள் வேறுவேறாகப் பிரிந்து வேறு வேறு பொருடரல் காண்மின்கள்! முதலடியின் முதலிருசீர்ச்சொற்கள் 'ஒழியாத' 'கவலை' எனப் பிரிந்து 'நீங்காத மனக்கவற்சி' எனப் பொருள்படுகின்றன! இரண்டாமடியின் முதலிருசீர்ச்சொற்கள் 'வழி', 'யாக்கு' 'அ' 'வலை' எனப் பிரிந்து 'வழியிலே கட்டிவைக்கும் அந்த வலை' எனப் பொருள் தருகின்றன; மூன்றாமடியின் முதலிருசீர்ச்சொற்கள் 'பழி' 'ஆக்க' 'வல்லை' எனப்பிரிந்து 'பழியை உண்டாக்க வல்லை' எனப் பொருள் பயக்கின்றன! இவற்றுள் 'வல்லை' என்னுஞ் சொல்லின் நடுநின்ற லகர ஒற்றுக் கெட்டு 'வலை' என நின்றதாக அதனை வைத்தல் வேண்டும்; நான்காம் அடியின் முதல்நின்ற சொற்கள் 'விழி' 'ஆக்க' 'அலை' எனப் பிரிந்து முன்னும் பின்னுமுள்ள 'வேல்' 'மகள்' என்னுஞ் சொற்களோடு இயைந்து 'வேலை

பொத்த விழியினளாய்ச் செல்வத்தைத்தரும் அலைமகள்' எனப் பொருள் தருகின்றன; ஈண்டுச் செல்வம் எனப் பொருள்படும் 'ஆக்கம்' என்னுஞ்சொல் ஈறுகெட்டு 'ஆக்க' என நின்றதெனக் கொள்ளல்வேண்டும்; 'அலைமகள்' என்றது கடலரசன் புதல்வியாகிய உமைப் பிராட்டியாரை. இவ்வாறு முதலிரு சீர்ச்சொற்கள் வேறு வேறாகப் பிரிந்து வேறு வேறு பொருள்களைத் தருமாறு இயற்றப்பட்ட இச் செய்யுளின் பொழிப்புரை இது:

'நீங்காத மனக்கவற்சி நீங்குவது எந்நாளிலோ சொல்; தான் உலவித்திரிகின்ற கானகத்தின் வழியிலே வேட்டுவர் கட்டிவைத்த வலையினிடத்தே அகப்பட்டுக் கொண்ட ஒரு மானைப்போல் உணர்வு திரிபுற்று நின்று, என்னைப் பழிக்கு உள்ளாக்கவல்லை என் மனமே! உள்ளம் விரிந்து வழுத்துகின்றிலை, வேலை பொத்த விழியினளாய்ச் செல்வத்தைத் தரும் அலை மகளாகிய உமைப்பிராட்டியார்க்குக் கணவனாகிய சிவபிரான் தங்கியிருக்கும் பழமலையை.'

மனமே! அலைமகளிறை தாழ் பழவெற்பினைப் பரவிலை; (அதனால்) ஒழியாக்கவலை யொழிவதென்றோ சொல்! வலையிடைப்படுமானின் மயங்கிநின்று பழியாக்கவல்லை என வினைமுடிவு செய்க.

இச் செய்யுளைச் சொன்ன அளவிலே சிறந்த தமிழறிவுடையாரும் இதன் பொருளை உடனே அறியாது திகைத்துப், பின்னர்த் தமதறிவை அதன்கண் உய்த்து, ஒவ்வோரடியின் முதலிருசீர்ச்சொற்களையும் பலவகையாலெல்லாம் பிரித்துப் பிரித்துப் பார்த்து, அதன்பின் இதன் பொருள்களை உணரவல்லராவர். இதனை முதற்கட் பயில்வார் இதன் சொற்களை அங்ஙனம் பலவகையாற் பிரித்து வருந்திப்,

பின்னர் இதன்பொருளை அறிதல்போலவே இச் செய்யுளை அமைக்கப் புகுந்த புலவரும் முதலிற் றாங் கருதிய பொருளைத் தாங்கருதியவாறே அமைக்க இயலாதவராய், முதலிரு சீர்ச்சொற்கள் பலவகையிற் பிரிந்து பலவாறு பொருடருமாறு பலவகையால் வருந்தியமைத்து, அங்ஙனம் அமைத்த சொற்பொருள்கட் கேற்ப ஏனைச் சொற்பொருள்களைத் தொடுத்து இச் செய்யுளை மிகவருந்தி யமைத்தாராவர். இங்ஙனமெல்லாம் வருத்தியமைத்தும், இச் செய்யுளும் இதன்பொருளும் இறைவன் மேலனவாயிருந்தும், இவை இதனை ஓதுவாருள்ளத்தை உருக்கவல்லனவாயில்லை. மற்று, இங்ஙனமெல்லாஞ் சொற்படுகரிற்கிடந்து அலக்கண் உறாது, இறைவன்பால் நெஞ்சம் நெக்குருகி மாணிக்கவாசகப் பெருமான் தாம் கருதிய பொருள்வழியே கரைந்துரைத்ததாகிய,

"அழுகேன் நின்பால் அன்பாம் மனமாய் அழல்சேர்ந்த
மெழுகே அன்னார், மின்னார் பொன்னார் கழல்கண்டு
தொழுதே யுன்னைத் தொடர்ந்தா ரோடுந் தொடராதே
பழுதே பிறந்தேன், என்கொண் டுன்னைப் பணிகேனே."

என்னுந் திருவாசகச் செய்யுளை மேற்காட்டிய பழமலையந்தாதிச் செய்யுளோடு ஒருங்குவைத்து ஒப்பிட்டுப்பார்மின்கள்! பழமலையந்தாதிச் செய்யுள், தன்னை ஓதுவார் எத்துணைத் தமிழறிவிற் சிறந்தாராயிருப்பினும் அவர்க்குத் தன் பொருளை எளிதிற் காட்டமாட்டாதாய்க் கருகி நிற்பப், பிற்காட்டிய திருவாசகச் செய்யுளோ, தன்னை யோதுவார் தமிழறிவிற் சிறவாராயிருப்பினும் அவர்க்குத் தன் பொருளைத் தன்னை அவரோதும் அப்பொழுதே தெளிபளிங்கின் றெண்ணீரெனத் தெளியக்காட்டி அவரது நெஞ்சத்தை நீராய் நெகிழ்த்தி ஒளிர்ந்து நிற்றல் காண்க. மேற்றந்த பழமலையந்தாதிச் செய்யுட் சொற்களைப் பிரித்துப் பொருள்

விளக்கியவாறுபோல் இத் திருவாசகச் செய்யுளைச் சொற் பிரித்துப் பொருள்விளக்கவேண்டிய இடர்ப்பாடில்லாமையும் அறிந்துகொண்மின்கள்! திருவாசகத்தைப் போலவே, பண்டைச் செந்தமிழ்ச் சான்றோர் இயற்றிய நூற்பாக்களும், இடைக்காலத்துப் பெரியார் இயற்றிய நூற்பாக்களும் பெரும்பாலும் இடர்ப்பாடின்றிப் பொருள்சென்ற வழியே சொற்சென்று தம்மை ஓதுவார்க்கும் பயில்வார்க்கும் அறிவும் இன்பமுமாகிய பெரும்பயன்றந்து பிறங்குவனவாகப், பிற்காலத்துப்புலவர்கள் இயற்றிய நூற்பாக்களோ சொற்செருகப்பட்ட புழைவழியே பொருள் துறுத்தப்பட்டுத் தம்மை ஓதுவார்க்கும் பயில்வார்க்கும் பொருட்பயன் றருவனவல்லவாய் இருண்டுகிடத்தல் பகுத்தறிந்து கொள்ளற்பாற்று. வெறுஞ் சொன்மயக்குடைய செய்யுட்கள் இத்தகையன சில பெரும் பொருட்டொடர் நிலைகளில் (காவியங்களில்) ஆங்காங்கு அருகிவருமாயின் அதனைக் குற்றமாகக் கருதுதல் ஆகாது. ஆனால், இஞ்ஞான்றைப் புலவர்கள் இயற்றிய நூல்கள் பெரும்பாலும் இத்தகைய சொற்றொடர் நிலைகளான அந்தாதிகள், கலம்பகங்கள், உலாக்கள், கோவைகள் முதலியனவாகவே காணப்படுகின்றன. இவை தம்மைப் பயிறலாற் பெரும்பயன் விளையாமை இவை தம்மை நுண்ணறிவினாற் சிறிது பயின்று பார்ப்பினும் நன்கு விளங்கும். இத்தன்மையவான பயனில் நூல்கள், பண்டைச் செந்தமிழ்க்காலத்திலும் இடைக் காலத்திலும் அருகியல்லது இயற்றப்படாமையுங் கருத்திற் பதிக்கற்பாற்று.

இனிப், பொருள்வகையாலும் பிற்காலத் தமிழ்ப் புலவர் தமிழுக் கிழைத்த தீங்கு பெரிதென்பது காட்டுவாம். முற்காலத்துப் புலவர்கள் இயற்கைத் தோற்றங்களையேனும் மக்கள் இயல்புகளையேனும் பாடப்புகுந்தால், உண்மைக்கு

மாருகாமல் ஓவியம் வரைந்து காட்டினாற்போல் அவை தம்மை நம் அகக்கண்ணெதிரே விளங்கக் காட்டுவர். அவர் பாடிய தோற்றங்களையும் மாந்தர் தம் நிலைகளை யும் நாம் நேரே சென்று காண்டல் கூடுமாயின், அவை அவர் பாடியவாறே யிருக்கக்கண்டு வியப்பும் மகிழ்ச்சி யும் எய்துவம். அவர் பாடியவெல்லாம் அங்ஙனம் பட்டாங்கு மொழியும் பெற்றியவாயிருத்தலைச் சில செய்யுட் காட்டி விளக்குவாம். காவற்பெண்டு எனப் பெயரிய நல்லிசைப் புலமைவாய்ந்த நங்கையாரை, அவர்க்கு நண்ப ரான மற்ெருரு மாதரார் காணவந்துழிக், காணவந்த அவ் வம்மை தமதில்லினுள்ளே புகுந்து நின்ற பரிசும், நின்று தம் மகனைப்பற்றி அவர் உசாவிய பரிசுப், அதற்கு அந் நங்கையார் கூறிய விடையும் விளங்க அக் காவற்பெண்டு என்னும் அவரே பாடிய செய்யுள் உருவிற் சிறிய தொன்ரு யினுந் தன்னகத் தடங்கிய அப் பொருட் பொலிவால் எத்துணைப் பெரியதாய் இலங்குகின்றது ! அது வருமாறு :

"சிற்றில் நற்றூண் பற்றி, நின்மகன்
யாண்டுளனோஎன வினவுதி; என்மகன்
யாண்டுளனாயினும் அறியேன் ; ஓரும்
புலிசேர்ந்து போகிய கல்அளை போல
ஈன்ற வயிறோ இதுவே ;
தோன்றுவன் மாதோ போர்க்களத் தானே !"

(புறநானூறு, அசு)

"எனது சிறிய வீட்டிலே நிறுத்தப்பட்டிருக்கும் அழகிய தூணைப் பிடித்து நின்றுகொண்டு 'நின்மகன் எவ்விடத்தே இருக்கின்றான்?' என என்னைக் கேட்கின்றாய் ; என்மகன் எவ்விடத்தி லிருக்கின்றானாயினும் யான் அதனை அறியேன்; ஒரு புலியானது படுத்துக்கிடந்து பின் விட்டுப்போகிய மலை முழைஞ்சு (குகை)போல அவனைப் பெற்ற வயிறோ இது ;

என் மகனே போர்க்களத்தின்கண்ணே காணப்படுவன்,'' என்பது மேலைச் செய்யுளின் பொருளாகும். காவற்பெண்டு என்னும் புலவர் பெருமாட்டி ஆறடியில் அடக்கிப் பாடிய இவ் அகவற்பா எத்துணை அழகும் அறிவும் வாய்ந்து மிளிர்கின்றது. தம்மைக் காணவந்த மாது தமது இல்லிலே ஒரு தூணைப் பிடித்துக்கொண்டு நின்ற நிலையை முதலில் அறிவிக்கின்றார்; இங்ஙனம் அறிவிக்குங்கால், தமது இல்லம் பெரியதொரு மாளிகையாயிருந்துந் தாழ்மைதோன்ற அதனைச் சிறிய இல் என்கின்றார் ; உண்மையிலே அஃதொரு சிறுகுடிலாயிருந்தால் அதன்கண் அழகிய தூண்கள் நிறுத்தப்பட்டிருத்தல் ஆகாமையால், அம்மையாரது இல்லம் பெரியதொன்றேயாதல் திண்ணம். வந்த அம்மாது தம் மகன் எங்கே உளன் என வினவியதற்கு, அவனிருக்குமிடந் தமக்கு உறுதியாய்த் தெரியாதேனும், அவன் போர்க்களத்திலேதான் இருக்கற்பாலன் என ஒரு குத்துமதிப்பாய் மறுமொழி தருகின்றார். இவ்வாறு மறுமொழி தருகின்றுழி, அப் புதல்வனை ஈன்ற தம் வயிற்றைச் சுட்டிக்காட்டி, அதற்கு, ஒரு புலிகிடந்து துஞ்சிப்போகிய மலைமுழைஞ்சினை உவமை சொல்லுகின்றார். இவ்வாறு அவர் சொல்லிய இச் செய்யுளில், அழகிய தூண்கள் நிறுத்தப்பட்டிருக்கும் ஒரு சிறந்த இல்லத்தின் உருவமும், அதனுள் தம்மைக் காணவந்த ஒரு மாது அத் தூண்களில் ஒன்றை ஒரு கையாற் பற்றிக்கொண்டு தம் மகனைக் குறித்து வினவிய நிலையுந், தம் மகன் போராண்மையிற் சிறந்து தம்மைப் பிரிந்துபோய்ப் போர்க்களத்தில் மறஞ் சிறந்து நிற்குந் தோற்றமும், அவனை ஈன்ற தம் வயிற்றுக்கு உவமையாகக் காட்டிய புலிகிடந்து துஞ்சிப்போன மலைமுழைஞ்சின் தனித்தோற்றமும், ஓவியத்தில் வரைந்துகாட்டினாலென நமதுளக்கண்ணெதிரே

விளக்கமாய்த் தோன்றி நம்மை இன்புறுத்துதல் நோக்கு மின்கள்! இங்ஙனஞ் சில சொல்லிற் பலபொருட்டோற்ற மும் உலக இயற்கை மக்களியற்கையில் உள்ளவாறே எழில் கெழும எழுதிக்காட்டும் பேரறிவாற்றல் பண்டை நல்லிசைப் புலவ ரெல்லார்மாட்டும் வீறி விளங்கா நிற்கின்றது.

இனிப், பண்டைச் செந்தமிழ்ப் புலவரேயன்றி, இடைக்காலத்து வந்த தமிழ்ச்சான்றோரும் உலக இயற்கை மக்களியற்கையை அவையிற்றின் உண்மைக்கு மாறுகா மலே ஓவியத்தில் வரைந்து காட்டுவதுபோற் காட்டி அரும் பெருஞ் செய்யுட்கள் இயற்றிவந்தனர். இதற்கு, மணி மொழிப்பெருமான் அருளிச் செய்த திருச்சிற்றம்பலக் **கோவையார்** என்னுந் தமிழ்த்தேன் நிறைந்த பொலன் குடத்திருந்து ஒரு நறுந்திவலையினை எடுத்து ஈண்டு நுஞ்செவிவாய்ப் பெய்குதும் :

“ஈவிளை யாட நறவிளை வோர்ந்தெமர் மால்பியற்றும்
வேய்விளை யாடுவெற்பா! உற்றுநோக்கிஎம் மெல்லியலைப்
போய்விளை யாடல்என் றாள்அன்னை; அம்பலத் தான்புரத்தில்
தீவிளை யாடநின் றேவிளை யாடிதன் திருமலைக்கே.”

என்னும் இச் செய்யுள், ஒரு மலைநாட்டுத் தலைவி தன் மகளுக்கும் பிறனொருவனுக்கும் இடையே மறைவில் நிகழ்ந்துவருங் காதலொழுக்கத்தினைத் தன் மகடன் வடிவ வேறுபாடுகளை உற்றுநோக்கு முகத்தால் உய்த்தறிந்து, ‘இனி நீ அம்பலத்தான் மலைக்கண்ணே சென்று விளையாடல் வேண்டாம்’ எனக் கூறி அவளைத் தடைசெய்துவிட்டாள் என்னுஞ் செய்தியை அப் பெண்ணின் தோழி அவடன் காதலனுக்கு அறிவித்து, அவன் அவளைக் காலந்தாழாதே மணஞ்செய்துகொள்ளல் வேண்டுமென அவனுக்குக் குறிப் பாக உணர்த்தும் முறையில் இயற்றப்பட்டிருக்கின்றது. இதன்கட் டோழி தலைவனை முதலில் முன்னிலைப் படுத்து

இன்றுழி, அவனும் ஒரு மலைநாட்டுக்குத் தலைவன் என்பது புலப்பட அவனை 'வெற்பா' என்றழைக்கின்றாள்; அங்ஙனம் அழைக்கும்வழி, அவனது மலைக்கண்ணே தேனீக்கள் மேலெழுந்து சுற்றிச்சுற்றிப் பறத்தலைக் கண்டு, அதன்கண் அத் தேனீக்கள் கட்டிய தேனடை தேன் நிரம்பிவிட்டதனை யுணர்ந்து, செங்குத்தான அம் மலைமுகட்டின் ஒரு புறத்தே தொங்கும் அத் தேனடையினை எடுக்கல்வேண்டித் தன் சுற்றத்தாரான வேட்டுவர் கண்ணேணியினைச் செய்கின்றனர் என நுவல்கின்றாள். மால்பு என்பது கண்ணேணி; அஃதாவது நீண்ட ஒரு பச்சைமூங்கிலை யெடுத்து, அதன் கணுக்களின் நெடுகஉள்ள கிளைகளை ஒரு சாண்விட்டு நறுக்கி அமைப்பது: இங்ஙனம் அமைத்த அம் மூங்கிற் கோலைச் செங்குத்தான ஒரு மலையின் புறத்தே சார்த்தி விட்டால், அதன் கணுக்கள் நெடுக ஒருசாண் நறுக்கி விடப்பட்ட கிளைகளிற் காலை வைத்து வைத்தேறி எவ்வளவு உயரமான இடத்தின் உச்சிக்கும் வேட்டுவர் ஏறிவிடுவர். இங்கே அத் தலைமகனது மலையினுச்சியின் உள்ள தேனடையில் தேன் நிரம்பிவிட்டதனை, அத் தேனடையின் மேலெழுந்து சுழன்று பறக்குந் தேனீக்களின் இயக்கத்தாற் கண்டுணர்ந்து தன் உறவினரான வேட்டுவர் அதன் தேனை யெடுக்கக் கண்ணேணி அமைக்கின்றனரெனத் தோழி கூறிய உரையினுள்ளே, 'நினக்கும் நின் காதலிக்கும் இடை நிகழும் இக் காதலொழுக்கத்தினை எம் வேட்டுவச் சுற்றஞ் சில குறிப்பான் அறிந்து நின் காதலியை மணஞ்செய்து கொடுத்தற்குரிய முயற்சிகளைச் செய்கின்றனர்: அதனால் நீ அவளை விரைந்து மணம்புரிதல் வேண்டும்' என்னுங் குறிப்புப் பொருளும் அடங்கிநிற்றல் காண்க. இச் செய்யுள் நான்கடிகளால் அமைக்கப்பட்ட சிறிய வடிவினதா யிருந்தும் ஆழ்ந்த பொருள் பெரிதுடைத்தாய், நம் அகக்

கண்ணெதிரே இயற்கைக் காட்சியினையும் மக்கள் நிலையினையும் முறைபிறழாமல் இனிது விளங்கக் காட்டுதல் நினைவிற் பதிக்கற்பாற்று. ஒரு மலைமுகட்டிலே தேனடை யொன்று தொடுக்கப்பட்டிருத்தலும், அதனைத் தொடுத்து அதன்கட் டேனை நிரப்பிய தேனீக்கள் தமக்குணவு நிறைய இருத்தலால் மகிழ்ச்சிமிக்கு அவ் அடையினைச் சுற்றிச்சுற்றிப் பறத்தலும், அதுகண்ட அம் மலைவாணரான குன்றவர்கள் அவ் அடையிலுள்ள தேனை எடுத்துக்கொள்ளுதற்காக அம் மலைக்கண் வளர்ந்த மூங்கிலொன்றை வெட்டிக் கொணர்ந்து ஒரு கண்ணேணி இயற்றுதலுந், தன் தலைமகளின் அன்னை அவடன் வடிவ வேறுபாட்டை உற்றுநோக்கி அவள் காதல் வயப்பட்ட உள்ளமுடையளாயிருத்தலை உணர்ந்து 'இனி நீ அம்பலத்தான் மலையிற்போய் விளையாடாதே' எனத் தடை செய்ததனைத் தோழி அவடன் காதலனுக்கு அறிவித்தலும் இஃது எத்துணை உண்மையாக எத்துணை அழகாக நம் உளக்கண்ணெதிரே கொணர்ந்து காட்டுகின்றது!

இங்ஙனமே, இடைக்காலத் தாசிரியர்களில் முதற் றோன்றியவர்களான இளங்கோவடிகளுங் கூலவாணிகன் சாத்தனுருந் தங்காலத்து நிகழ்ந்த கோவலன் கண்ணகி வரலாறுகளும், மணிமேகலை உதயகுமரன் வரலாறுகளு மாகிய மெய்ந்நிகழ்ச்சிகளையே யமைத்துச் சிலப்பதிகாரம், மணிமேகலை என்னும் பெரும்பொருட் டொடர்நிலைகளைக் (காப்பியங்களை) இயற்றினர். வடநாட்டு ஆரியமொழியின் வழியே புனைந்துரைப் பொய்க்கதைகள் இத் தமிழ்நாட்டுட் புகுந்து தமிழ்மக்களின் மனநிலையைச் சிதைத்தற்கு முன்னெல்லாந், தமிழாசிரியர் அனைவரும் மெய்ந்நிகழ்ச்சிகளைப் பாடுதலிலேயே கடைப்பிடியாய் நின்றனர். ஒரோவொருகாற் றமிழ்ப்புலவர் சிலர் ஆரியர் கொணர்ந்த பொய் வழக்கினைப் பருகி அறிவு மயங்கி அப் பொய்யினை மெய்

யாகப் பிறழக்கொண்டு 'பாரதம்,' 'சூளாமணி,' 'கொங்கு வேள் மாக்கதை,' 'குண்டலகேசி,' 'வளையாபதி,' 'சீவக சிந்தாமணி,' 'இராமாயணம்' முதலான பொய்ந்நூல்களை ஆக்கினாராயினும், மெய்கூறுதலிலேயே மெய்யுணர்தலிலேயே பழகிப்போந்த பழைய தமிழ்மக்கள் உள்ளத்திற்கு அவை இன்பம் பயவாமையின், அவை பெரும்பாலும் வழங்காதேபோயின; அன்றி ஆரியர்வயமான பேதை மாக்கள் குழுவிலே அருகிவழங்கின. இதனாலன்றோ திருவள்ளுவர் காலத்தை யடுத்துத் தோன்றிய 'பெருந்தேவனார்' என்னுந் தமிழ்ப்புலவர் வடமொழியிலிருந்து பாரதக் கதையைத் தமிழிலே மொழிபெயர்த்தியற்றியும், அந் நூல் இங்கு வழங்காமலே அழிந்துபோயிற்று. இப் பாரதக் கதையினும் பொய்ம்மை நிறைந்ததாயிருத்தல் பற்றி வடமொழியிலுள்ள இராமாயண கதையைப் பண்டையாசிரியர், இடைக்காலத்தாசிரியர் எவருந் தமிழில் மொழிபெயர்த்துச் செய்திலர். இற்றைக்கு எழுநூறு ஆண்டுகளுக்கு முன்னிருந்த கம்பரென்னும் புலவராற் பாடப்பட்ட இராமாயணம், வடமொழியிலுள்ள வான்மீகி ராமாயணத்தைப் பார்த்துச் செய்யப்பட்டதாயினும், அதனினும் பார்க்கப் பொய்ம்மை நிறைந்ததாய்ப், பழைய தமிழாசிரியர் கைக்கொண்ட இயற்கை வழக்கொடு மாறுபட்டதாய்த் தோன்றினமையின், அக் கம்பர்க்குப் பிற்பட்டிருந்த சிறந்த உரையாசிரியர்களாலும் அஃது ஏற்றுக்கொள்ளப் படாததாயிற்று. இங்ஙனமாக இவ் விடைக்காலத்து நடுவிலும் இதன் இறுதியிலும் இருந்த தமிழ்ப்புலவர் சிலரால் வடமொழிப் பொய்வழக்குத் தழீஇ ஒரோவொருகால் இயற்றப்பட்ட சூளாமணி, சிந்தாமணி முதலான பொருட்டொடர் நிலைகள் பெரும்பாலும் பொய்க் கதைகளை அடிப்படையாகக்கொண்டு செய்யப்பட்டமை

யாற்றன், பண்டைத் தமிழாசிரியர் சென்ற மெய்ந்நெறியே செல்லுங் கடப்பாடுடையரான ஆசிரியர் சேக்கிழார் உண்மைநாயன்மாரின் அரிய அருள் வாழ்க்கை வரலாற் றுண்மைகளைப் பலவாற்றானுந் துருவி யாராய்ந்து திருத் தொண்டப்புராணம் என்றும் பெரியபுராணம் என்றும் வழங்குஞ் செந்தமிழ்ச் செம்பொருட்டொடர் நிலையினை இயற்றியருளினார். இடைக்காலத் துவக்கத்திலெழுந்த 'சிலப்பதிகாரம்,' 'மணிமேகலை' தவிர ஏனைப் பொருட் டொடர் நிலைகளுள் எதுவும், பிற்காலத்துத் தோன்றிய 'கம்பராமாயணம்,' 'கந்தபுராணம்,' 'வில்லிபுத்தூரர்பாரதம்,' 'நைடதம்' முதலியனவும், பெரியபுராணம் என்னுஞ் சுட ரொளி ஞாயிற்றின்முன் மின்மினித்துணையும் விளங்கா வென்பது நடுநின்று உண்மையை உள்ளவாறு ஆராய்வா ரெவர்க்குந் தெற்றென விளங்கற் பாலதேயாம்.

மேலும், இடைக்காலத்தும் பிற்காலத்துந் தோன்றிய இந்நூல்கள் வர வர வடசொற்களை மிகுதியாய் எடுத் தாண்டு, பல்லாயிரந் தனிச் செந்தமிழ்ச் சொற்கள் வழக்கு வீழ்ந்தொழிதற்கும் இடஞ்செய்தன. இங்ஙனஞ் சொல் வகையாலும் பொருள் வகையாலுந் தமிழ்க்குந் தமிழ்மக்களது அறிவு விளக்கத்திற்கும் பேரிடர் பயப்பனவாயும் அவற்றைக் கவிந்த பொய்ந்நூல்களாயும் எழுந்த இருட்பெரும் பரவையினைக் கிழ்ந்த மெய்ந்நூல்கள் சிலப்பதிகாரம், மணிமேகலை, பெரியபுராணம் என்னுஞ் செம்பொருட் செந்நூல்களேயாம்; இவை தோன்றித் தஞ்செஞ்சுடர்க் கதிர்களை எங்கும் பரப்பியதில்லையாயின், இத் தமிழ்நாடு பொய்யும் அறியாமையுமாகிய திண் ணிருளாற் கவரப்பட்டுத் தன் பண்டைநாகரிகத்தினை ஒருங்கே இழந்துபோயிருக்கும்! மற்று, அஃது அங்ஙனம் ஆகாமைப் பொருட்டு இம் மெய்ந்நூல்களை இதன்கண்

இடையிடையே தோற்றுவித்த இறைவன்றன் அருட்டிறம் பெரிது! பெரிது!

அஃதொக்கும். பிற்காலத்துத் தோன்றிய பொருட்டொடர் நிலைகளிற் பெரும்பாலன உண்மையில் நடவாப் பொய்க் கதைகண்மேல் எழுந்தனவாயினும், அவையிற்றிற் காணப்படும் இலக்கியச் சுவை பயில்வார்க்கு இன்பம் பயத்தலின், அதுபற்றி அவை பாராட்டற்பாலனவல்லவோ வெனின்; அல்ல. அந் நூல்களை ஆக்கிய புலவர்கள், தாம் பாடுதற் கெடுத்துக்கொண்ட கதைகளில் மெய் இவை பொய் இவை யென்று ஆராய்ந்துரைத்தவரல்லர்; கதை பொய்யேயாயினும் அவற்றால் அறியப்படும் உறுதிப் பொருள்கள் இவையென்பது தேற்றிப் பாடினவருமல்லர். பொய்யான கதைகளை ஆராயாது மெய்யெனக்கொண்டு தாம் நம்பியதல்லாமலும், அவற்றைப் பயில்வார் கேட்பா ரெல்லாரும் அங்ஙனமே நம்புமாறுசெய்து உலகத்திற் பொய்மையைப் பரப்பி மெய்யே விளங்கவொட்டாமலுந் திரிபுபடுத்தினர். அவ்வாறு பொய்மை மெய்யாக நம்புவதிலும் அதனைப் பிறரும் நம்புமாறு செய்வதிலுமே பிற்காலத்துப் புலவரிற் பெரும்பாலார் அழுந்திப் பழகிவிட்டமையால், அவர் கதையைவிட்டு இலக்கியச் சுவை தோன்றக் கூறு மிடங்களிலும் மெய்யுரை பகரமாட்டாராய்ப் பொய்யே கூறுவாராயினர். மற்றுப், பண்டைத் தமிழாசிரியர்களும், அவர்வழி பேணிய இடைக்காலத்தாசிரியர் சிலரும் யாண்டுந் தாம் மெய்யே காண்பதொடு, தாங்கண்ட மெய்மையே பிறர்க்குங் காட்டுவாராய்த் திகழ்ந்தமையின், அவர் இலக்கியச் சுவை தோன்றக் கூறுவனவும் இயற்கை நிகழ்ச்சியொடு முழுதொத்து மெய்யாகவே மிளிர்கின்றன. இவ் வேறுபாட்டினை இரண்டு எடுத்துக் காட்டுகளான் விளக்குதும்; கொல்லிமலையாண்ட வல்வில் ஓரி என்னுங்

தலைவனைப் பாடிய பழந்தமிழ்ப் புலவர்பெருமானை வன்பரணர் அவனது விற்றொழிலாண்மையினைச் சிறந்தெடுத்துக் கூறுதற்குப் புகுந்து,

"வேழம் வீழ்த்த விழுத்தொடைப் பகழி
பேழ்வாய் உழுவையைப் பெரும்பிறிது உறீஇப்
புழற்றலைப் புகர்க்கலை உருட்டி உரற்றலைக்
கேழற் பன்றி வீழ அயலது
ஆழற் புற்றத்து உடும்பிற் செற்றும்
வல்வில் வேட்டம் வலம்படுத் திருந்தோன்." (புறம், கநு௨)

என்று அதனை வியந்துபாடியிருக்கின்றார்; இதன்பொருள் வருமாறு: 'யானையைக் கொன்று கீழேவிழச்செய்த, சிறந்த நாணினின்றும் விடுக்கப்பட்ட அம்பானது பெரிய வாயினையுடைய ஒரு புலியை ஊடுருவி இறக்கப் பண்ணித், துளையுள்ள கொம்புகளைத் தலையில் உடைய ஒரு புள்ளிமான் கலையைக் கீழே உருளப்படுத்தி, உரல்போலுந் தலையினையுடைய காட்டுப்பன்றியொன்று நிலத்தே வீழுமாறு சென்று, பக்கத்தே உளதாகிய ஆழ்ந்த புற்றின்கட் கிடக்கும் உடும்பின் உடம்பிலே பட்டுநிற்கும் அத் துணை வலிய வில்லாண்மை வேட்டத்தில் வெற்றியை யுண்டாக்கி யிருந்தவனை ஓரி!' என்பது. இங்ஙனம் ஓரியென்னும் மலையரசன் ஓர் யானையை நோக்கி எய்த அம்பானது அவ்வியானையைக் கொன்று கீழே வீழ்த்திய தல்லாமலும், அது தான்சென்ற கடுவிசையினால் தான்சென்ற வழியின்கண் ணிருந்த ஒரு புலியின் திறந்தவாயினுள் நுழைந்து அதனை ஊடுருவிப்போய்ப் போகும் நெறியில் எதிர்ப்பட்ட ஒரு புள்ளிமானையும் உருட்டிவிட்டு, அதன் பின் ஒரு காட்டுப்பன்றியையுங் கீழ் விழச்செய்து, அவ்வளவிற் றன்விசை குறைதலின், அப் பன்றி வீழ்ந்த பக்கத்தேயுளதான ஒரு புற்றின்கட் கிடந்த ஓர் உடும்பின்

உடம்பிலேபட்டு நின்றது என, அவ் வம்பை ஏவிய அவனது விற்றொழில் வல்லமையினையும், அதனைப் புலப்படக் காட்டும் அவ்வம்பினது விசையினையும் ஆசிரியர் வன்பாணர் நன்கெடுத்துக்காட்டினர். இதன்கண் இயற்கைக்கு மாறாகக் கருதற்பாலது ஏதுமேயில்லை. ஏவப்பட்ட மிகக் கூரிய அம்பு, ஏவியவனது பேராற்றலாற் கடுவிசையிற்சென்று ஓர் யானையை யூடுருவிப்போய்ப், பின் அவ்வியானையை நோக்கித் திறந்தவாயுடன் வந்த ஒரு புலியின் வாயினுள்ளே நுழைந்து அப் புலியினையுங் கீண்டுசென்று, அவ் வளவிற் றனது விரைவு சிறிது சிறிது குறைதலின் எதிர்ப்பட்ட ஒரு புள்ளி மானைக் கீழே உருளச்செய்து, அதன்பின் ஒரு காட்டுப் பன்றியைக் கீழ்விழமோதிக், கடைசியாக அதன்பக்கத்தே யிருந்த ஒரு புற்றினுள்ளே நுழைந்து அங்கே கிடந்த ஒருடும்பின்மேற் றைத்து நின்றுபோதல் நிகழக் கூடியதே யாம்.

மற்றுப், பிற்காலத்துப் புலவரான கம்பர் அங்ஙனமே இராமனது விற்றொழிலாண்மையினைப் புலப்படுத்துதற்குப் பாடிய இரண்டு செய்யுட்களையும் அவற்றின் பொய்ம்மை யினையும் ஈண்டெடுத்துக் காட்டுதும் :

"அலையுருவக் கடலுருவத்து ஆண்டகைதன் நீண்டுயர்ந்த
நிலையுருவப் புயவலியை நீயுருவ நோக்கு ஐயா !
உலையுருவக் கனல்உமிழ்கண் தாடகைதன் உரம்உருவி
மலையுருவி மரம் உருவி மண்உருவிற்று ஒருவாளி."

(பால, குலமுறை, உசு)

"ஏழுமாமரம் உருவிக் கீழ்உலகமென்று இசைக்கும்
ஏழும் ஊடுபுக்கு உருவிப் பின்உடன் அடுத்துஇயன்ற
ஏழு இலாமையின் மீண்டது அவ்விராகவன் வாளி."

(கிட்கிந், மரா, கஙஅ)

இவ்விரண்டனுள் முதற்செய்யுள் இராமனது வில்லாண்மை யினை அவனை யுடனழைத்துச்சென்ற விசுவாமித்திரர் சனக

மன்னனுக்கு எடுத்துரைக்கும் நிலையில் வைத்துக் கம்பராற் பாடப்பட்டிருக்கின்றது. அதன்பொருள் வருமாறு:

'அலைகளையே தனக்கு உருவமாய்க்கொண்ட கடலைப் போலும் நீலநிறத்தினனும் ஆண்மைக் குணத்தினனுமான இராமனுடைய நீண்டு நிமிர்ந்த நிலையினையே வடிவாகவுடைய தோள்களின் வலிமையை நீ ஊடுருவப் பார்த்தல்வேண்டும் ஐயனே! கொல்லனது உலைக்களத்திலே செக்கச் சிவந்து தோன்றுங் கனலையொப்பத் தீயைக் கக்குங் கண்களையுடைய தாடகையென்னும் அரக்கியின் மார்பைத் துளைத்துச்சென்று, அதன்மேலும் மலையினையுந் துளைத்துப்போய், அதனாலுந் தன்விசை அடங்காமையின் மரத்தினையும் நிலத்தினையுந் துளைத்து ஏகிப், பின்னும் அது குறையாமையின் துளைத்தோடியது அவன் ஏவிய ஒருகணை.'

இப் பொருளைச் சிறிதறிவுடையாரும் உற்றுநோக்குவராயின், இஃது எத்துணைப் பொய்ம்மை நிறைந்ததாயிருக்கின்றதென்பதனை யுணர்ந்து அதன்கண் அருவருப்பு எய்துவர். இராமன் ஏவிய ஓர் அம்பு தாடகை தன் மார்பைத் துளைத்துச் சென்றிருக்கலாம். ஆனால், அஃது அதன்பின் ஒரு மலையினைத் துளைத்துச்சென்றதென்றதும், அதன்பின்னும் ஒரு மரத்தையோ பல மரங்களையோ துளைத்துப்போயதென்றதும், அதனானும் அதன் விரைவு குன்றாமல் இந் நிலத்தையே ஊடுருவி ஏகியதென்றதும் இயற்கை நிகழ்ச்சியிற் காணப்படாத, கருதுதற்குங் கூடாத பெரும் பொய்யா யிருக்கின்றனவல்லவோ! இருப்புக் கோலிற் செய்த ஒருகணை மலையைத்துளைத்துச் செல்லுதல் கூடுமோ! அதனைத் துளைத்தபின்னுந் தன் விரைவுங் கூர்மையும் மழுங்காமல் மரங்களையுந் துளைத்துப், பின்னர்

இந் நிலவுலகத்தையுந் துளைத்து அப்பாற்போகியதென்றது எத்துணைப் பெரும் புளுகாயிருக்கின்றது! இதனை நன்குணர்ந்து பார்மின்கள் அறிவுடையீர்! ஒருவனது வலிவை, ஒரு பொருணிகழ்ச்சியைச் சிறப்பிக்க 'உயர்வுநவிற்சி' சொல்லுங்கால் இங்ஙனம் இயற்கைக்கு முழு மாறுபாடுண்டாகச் சொல்லுவது நல்லிசைப் புலமையாகுமா? கூர்ந்து பாருங்கள்!

மற்று, மேலெடுத்துக் காட்டிய பழந்தமிழாசிரியரான வன்பரணர் ஓரியினது வில்லாண்மையை வியந்து பாடிய அரிய செய்யுளிற் காணப்படும் 'உயர்வுநவிற்சி' உலக இயற்கைக்கு எத்துணைப் பொருத்தமுள்ளதாய் விளங்கி நமக்குத் தேருந்தொறும் ஆராமகிழ்ச்சியினைத் தருகின்றதோ, அத்துணைக்கு இயற்கையொடு பொருந்துவதிலதாய்க் கம்பர் கூறும் இவ் வுயர்வுநவிற்சி நினைக்குந்தொறும் நமக்குப் பேரா வெறுப்பினையே விளைக்கின்றது!

இன்னும், ஆசிரியர் வன்பரணரது செய்யுளில் மற்றுஞ் சில நுட்பங்களுந் தோற்றங்களும் ஓவியத்தில் வரைந்து காட்டினுலென நமதுளக் கண்ணெதிரே தோன்றி நம்மை இன்புறுத்துதலும் அறியற்பாற்று. ஓரிமன்னன் ஒரு வேழத்தை நோக்கியெய்த கடுங்கணை அவ் வேழத்தை ஊடுருவிப்போய், அதனைக் கொல்லுதற்கு அங்காந்த வாயுடன் வந்த ஒரு புலியையுங் கொன்ற நிகழ்ச்சியும்; அதன்பின் துளையுள்ள கொம்புகளையுடைய புள்ளிமான் ஒன்றையும் உருட்டி, அதன்பின் உரல் போலுந் தலையினையுடைய ஒரு காட்டுப்பன்றியையும் வீழ்த்திய நிகழ்ச்சியும்; கடைசியாக அப் பன்றியின் பக்கத்தே ஒரு புற்றினுள்ளே அடங்கிக்கிடந்த ஓர் உடும்பின் உடம்பிற்சென்று தைத்து அவ் வளவில் நின்றுபோன நிகழ்ச்சியும்; இயற்கையில்

உள்ளவைகளை உள்ளவாறே கைவல்லான் ஒருவன் வரைந்து காட்டும் ஓவியங்கள்போல் நம்மகக் கண்ணெதிரே தோன்று கின்றமையுங் காண்மின்கள்! இத்தகைய இயற்கைத்தோற்ற வனப்பு மேற்காட்டிய கம்பரது செய்யுளிற் சிறிதும் இல்லாமையும் நோக்குமின்கள்!

இனி, இராமன் ஏழு மராமரங்களைத் துளைத்தற்கு ஏவிய ஓர் அம்பு அவைதம்மைத் துளைத்துச் சென்றதாகக் கம்பர் கூறும் இரண்டாவது செய்யுட்பொருள் வருமாறு:

> 'அவ்விராமன் தனது வில்லினின்றுந் தொடுத்துவிட்ட ஒரு கணையானது ஏழுபெரிய மராமரங்களையுந் துளைத்துச் சென்று, அதன் பின்னுந் தனது கடுவிசை சிறிதுங் குறையாமையின், கீழுலகம் என்று சொல்லப் படும் ஏழினையும் நடுவே புகுந்து துளைத்துப்போய்ப், பின் அக் கீழ் ஏழ் உலகங்களை உடன் அடுத்துத் தொடர்பாக உள்ள வேறு ஏழ் உலகங்கள் இல்லாமை யினாலே திரும்பிவந்தது.'

என்னும் இப் பொருளை நோக்குங்காற், கம்பர் மேலெடுத்துக் காட்டிய முதற் செய்யுளிற் புளுகியதினும் பன்மடங்கு மிகுதியாக இச் செய்யுளிற் புளுகிவிட்டனரென்பது நன்கு புலப்படுகின்றதன்றோ? மராமரங்களேழனைத் துளைத்தற்கு ஏவிய ஒரு வாளி, அம் மராமரங்கள் ஏழனையுந் துளைத்துச் சென்றதல்லாமலுங் கீழ் ஏழ் உலகங்களையுந் துளைத்துப் போய்ப், பின்னர்த் துளைத்துச் செல்லுதற்கு ஏதும் இல்லாமையின் திரும்பி இராமனிடமே வந்து சேர்ந்த தென்பது உலகிலுள்ள புளுகுகட்கெல்லாம் முதற் பெரும் புளுகாய் முன் நிற்கின்றது. மேலே வன்பரணர் பாடிய செய்யுளில் ஓரிமன்னன் ஏவிய வாளி, யானை புலி மான் உடும்பு முதலான உயிர்களின் ஊன் உடம்பைத் துளைத்துச்

சென் றடங்கியதென்று சொல்லப்பட்டதே யல்லாமல், மரத்தை மலையை நிலத்தைத் துளைத்துச் சென்றதெனச் சொல்லப்பட்டதில்லை. ஏனெனில், இரும்பிற் செய்த கூர்ங் கணை விலங்குகளைக் கொல்லுதற்பொருட்டும், மக்களைக் கொல்லுதற் பொருட்டும் அக் காலத்திற் செய்யப் பட்டனவே யல்லாமல் மரங்களை மலையை நிலத்தைத் துளைத்தற்காகச் செய்யப்பட்டன அல்ல. ஆதலால், அவை மெல்லிய தசையுள்ள யானை புலி மான் முதலான உயிர் களின் உடம்பைத் துளைத்துச்சென்றன வென்பதுதான் பொருத்தமாகுமே யல்லாமல், அவை மரத்தை மலையை நிலத்தைத் துளைத்துச் சென்றனவெனக் கூறுதல் ஒரு சிறிதும் பொருத்தமுடையதாகாது; பொருத்தமுடைத் தாகாமையின் அக் கூற்று உண்மையுடைத் தாகலுமில்லை. இல்லையாகவே, இராமன் மராமரங்கள் ஏழனை ஒரு கணையாற் றுளைத்துவிட்டன னென்பது, பார்ப்பனர் இராமனது திறலை மிகுதிப்படுத்திக் காட்டுதற்குக் கட்டிவிட்ட ஒரு பொய்க்கதையே யாம். வான்மீகி இராமாயணத்திற் கட்டி விடப்பட்ட இப் பொய்க்கதையினை உண்மையென நம்பிக் கம்பருந் தமிழில் இதனை எடுத்துப் பாடியது, பண்டைத் தமிழாசிரியரது மெய் வழக்கிலேயே பழகினோர்க்கு உவர்ப் பினையும் வருத்தத்தினையுந் தாராதொழியுமோ?

இவ்வாறு [கம்பர் நடவாத பொய்க்கதையாகிய இராமா யணத்தைத் தமிழில் மொழிபெயர்த்துச் செய்தமையால், வடமொழிப் பொய்வழக்கிற் பழகிவிட்ட அவரது நா, அதன்கண் இலக்கியச்சுவை தோன்றக் கூறவேண்டும் இடங்களிலும் பொய்யாவனவே புனைந்துகூறி இருக்கினர்.] இங்ஙனமே, கம்பர்க்குப் பின்வந்த தமிழ்ப்புலவர்களெல் லாரும், பொதுமக்களை ஏமாற்றுதற்பொருட்டுப் பார்ப் பனரும் கோயிற் குருக்கண்மாரும் வடமொழியில் வரைந்து

வைத்த பொய்யான புராணங்களையுந் தலபுராணங்களையுமே பெரும்பாலுந் தமிழில் மொழிபெயர்த்துவைத்துப் பண்டைத் தண்டமிழ் மெய்வழக்கினை அடியோ டழித்துவிட்டார். இப் பிற்கால மொழிபெயர்ப்பு நூல்களிலும் ஒரோவிடங்களில் இலக்கியச்சுவை காணப்படுமேனும், முதலிலிருந்து முடிவுவரையில் அவற்றின்கட் பொய்யானவேவே தொடுக்கப்பட்டிருத்தலால், அவற்றின் பயிற்சி மக்கட்கு மெய்யுணர்வினையும் மெய்யறிவு விளக்கத்தினையுந் தராது.

அற்றேல், ஆங்கிலம் முதலான இஞ்ஞான்றை நாகரிக மொழிகளிற் பொய்யாகப் புனைந்த கட்டுக்கதைகளுங், கட்டுக் கதைகண்மேற் பாடப்பட்ட செய்யுள் நூல்களுஞ் சாலப் பெருகிவருதலும், அவற்றின் பயிற்சியைச் சிறந்த அறிவுடையாரும் பாராட்டிப் பேசுதலும் என்னையெனின்; அப் பிறமொழிக் கட்டுக்கதைகளை ஆக்கிய புலவர்கள் அவற்றைக் கட்டுக்கதைகளென்றே கூறுதலோடு, அவற்றைப் பயில்வாரும் அவை பொய்யெனவே யுணர்ந்து அவையிற்றை அயர்வுதீர்ந்து இன்புறுதற் கருவியாகவே கைக்கொண்டு பயில்கின்றனர். அதனால் அந் நூல்களைப் பயிறலில் தீங்கேதும் விளைவதில்லை. மற்றுப், பிற்காலத்துத் தமிழ்ப்புலவர்களோ வடமொழிக் கட்டுக்கதைகளை ஆராய்ந்து அவற்றுட் பொய்யாவன இவை மெய்யாவன இவையென்று தெளியும் பகுத்தறிவில்லாதவர்களாய்ப், பொய்யை மெய்யாக நம்பித் தாம் அறிவுமழுங்குவதோடு, அப் பொய்யை மெய்யாகப் பிறரும் நம்புமாறு காட்டி அவரதறிவையும் மழுக்குவதால், இவரால் தமிழ்க்குந் தமிழ்மக்கட்கும் உண்டாங் கேடு அந்தோ! பெரிது! பெரிது!

அஃதொக்கும்; இடைக்காலத்துப் புலவர்கள் ஆக்கிய 'உதயணன் கதை,' 'சூளாமணி,' 'சிந்தாமணி' முதலி

யனவுங் கட்டுக்கதைகண்மேல் எழுந்த பொருட்டொடர் நூல்களே யாதலால், அவைதம்மை விழுமியவெனத் தமிழ் வல்லார் கொண்டாடுதல் என்னையெனின்; அங்ஙனம் அவற்றைக் கொண்டாடுதல் அவை கூறுங் கதைக்காகவன்று; அக் கதைகளை மெய்யென நம்புவார் ஈண்டு யாரும் இலர்; மற்று, அவைதம்மை ஆக்கிய புலவர்கள் அந்நூல்களில் இலக்கியச் சுவைமுதிரத் தொடுக்கு மிடங்களிலெல்லாந், தொல்லாசிரியர் சென்ற நெறியேசென்று, பெரும்பாலும் இயற்கைக்கும் மக்களொழுகலாற்றிற்கும் முரணாகாத முறையிலேயே வைத்து அவைதம்மைப் புனைந்துரைத்தலால், அதுபற்றி அவையிற்றை அவர் கொண்டாடி வருகின்றனரென்க.

இங்ஙனமே, [வடமொழியின்கண்ணும் கதைகண்மேற் கட்டப்பட்ட சில காவியங்களும் நாடகங்களும் நடவாத நிகழ்ச்சிகளை நடப்பனபோல் வைத்துரைப்பினும், இலக்கியச்சுவை மலியக் கிளக்கு மிடங்களிலெல்லாம் பெரும்பாலும் உலகவியற்கைக்கும் மக்களியற்கைக்கும் மலைவாகாத முறையில் வைத்தே அவைதம்மைப் புனைந்துசெல்லுதலால் அவையும் பாராட்டப் படுவனவாயிருக்கின்றன. அத்தகைய வடநூல்கள் வடமொழியிற் காளிதாசர் என்னும் பெரும்புலவர் இயற்றிய 'சாகுந்தலம்,' 'குமாரசம்பவம்,' முதலியனவும்; பாரவி என்பார் இயற்றிய 'கிராதார்ச்சுநீயம்,' முதலியனவும் ஆம்.] இன்னோரன்ன வடமொழி நூல்களைப் பின்றைத் தமிழ்ப்புலவ ரெவருந் தமிழில் மொழிபெயர்த்து வையாது, ஒருவகையினும் பாராட்டுதற் குரியவல்லாப் புராணங்களைமட்டும் அவர் கணக்கின்றிச் செய்துவைத்தது மிகவும் வருந்தற்பாலதே யாம்.

இன்னும், வடமொழியிற் பண்டைத் தமிழாசிரியர் ஆக்கி வைத்த பழைய உடநிடதங்கள், சாங்கியம், யோகம் நையாயிகம், வைசேடிகம், வேதாந்தம் முதலான அறிவு நூல்களையும் பின்றைத் தமிழ்ப்புலவர் எவருந் தமிழில் மொழிபெயர்த்து வையாததும் பெரியதொரு குறைபாடேயாம். இனியேனும், நம் செந்தமிழ்ப் புலவர்கள் பண்டை நந்தமிழாசிரியர் காட்டிய மெய்ந்நெறியே கடைப்பிடித்துத், தனித்தமிழில் மெய்யறிவு நூல்கள் மெய்யுணர்வு நூல்கள் இயற்றித் தமிழை வளம்படுத்து, நந்தமிழ்மக்களைச் சிறந்த துறைகளெல்லாவற்றிலும் முன்னேற்றி நலம் பெருக்குவாராக!

மறைத்திரு மறைமலையடிகளார்
எழுதிய
முற்கால பிற்காலத் தமிழ்ப்புலவோர்
முற்றும்.

